

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

SÁFÁRKODNI, AMÍG A GAZDA VISSZA NEM TÉR

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2023. január, február, március

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2022

© 2022 **Viață și Sănătate Kiadó**

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Sáfárkodni, amíg a Gazda vissza nem tér

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2023. január, február, március / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-290-0

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Isten családjának tagjai	5
2. Isten velünk kötött szövetségei	14
3. A tizedfizetés szerződése	23
4. Adakozás Jézusnak	32
5. Adósságok kezelése	41
6. Mennyei kincsek gyűjtése	50
7. A legkisebbekért	59
8. Sikerre tervezve	68
9. Óvakodjunk a kapzsiságtól!	77
10. Mit adhatunk vissza?	86
11. Gazdálkodni nehéz időkben	95
12. A hűség jutalmai	104

1.

ISTEN CSALÁDJÁNAK TAGJAI

December 31., szombat délután

Ezen a világon kell megtanulnotok, hogyan éljetez majd Krisztus menyeyi családjában. Ne vesztegessétek az időt, hanem igyekezzetek minél jobban megismerni azokat az elveket, amelyeket Isten gyermekinek követniük kell. Azért vagyunk itt, hogy Krisztus jellemét másoljuk le, és tanuljuk meg az Ő gyöngédségét és alázatosságát. Ezeknek köszönhetően jutunk el oda, hogy a nevünk mellé a következő jelentés kerüljön: „És ti Őbenne vagytok beteljesedve.” (Kol 2:10) Türelem, jóság, önuralom – ezekkel kell mutatnunk, hogy nem ehhez a világhoz tartozunk, hanem nap mint nap olyan leckéket tanulunk meg, amelyek egy sokkal magasztosabb iskolára jogosítanak fel bennünket. – *The Upward Look*, 248. o.

„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy az Isten fiainak neveztetünk!” Krisztus mondta: „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra”, hogy betöltsék „ami híja van a Krisztus szenvedéseinek... az Ő testéért, ami az egyház.” (1Jn 3:1; Jn 17:18; Kol 1:24) Krisztus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az Ő nevében. Izraelben elhanyagolták ezt a munkát. Azok, akik ma Krisztus követőinek vallják magukat, vajon nem ugyanezt teszik? – *Krisztus példázatai*, 191. o.

Sokkal előnyösebb a helyzetünk, mint Isten hajdani népéé volt. Nemcsak abban a fényben járhatunk, amelyet Isten Izraelre sugározott, jóllehet már az is nagy világosság volt, hanem még többet tudhatunk a Krisztus által nyújtott csodálatos megváltásról. Ami a zsidóknak előkép és szimbólum volt, az nekünk valóság. Ők az Ószövetség történelmét ismerték csak, mi az Őt és az Újat is. Annak a Megváltónak az ígérete a mienk, aki eljött; a keresztre feszített Megváltó ígérete, aki feltámadt, és József széthasadt sírja felett hirdette: „Én vagyok

a feltámadás és az élet!” Jézus Krisztus és az Ő szeretetének megismerése által Isten országa közénk jött. Krisztusról tanulunk prédikációk útján, és róla hallunk lelki énekekben. Gazdagon megrakott lelki asztal tárul elénk. A végtelen áron megvásárolt menyegzői ruhát Isten mindenkinek ingyen kínálja... Mit tehetne még Isten értünk, amit a nagy vacsora, a mennyei lakoma ne rejtene magában?! – *Krisztus példázatai*, 317. o.

Mennyei Atyátok igényt tart rátok. Kérésetek és érdemeitek nélkül gondviselése gazdagságában részesít benneteket. Sőt, mi több, az egész mennyet nektek adta egyetlen ajándékban, szeretett Fiában. E végtelen ajándékért cserébe kér tőletek készséges engedelmisséget. Mivel drága árat fizetett értetek, amely Isten Fia vére volt, elvárja tőletek, hogy helyesen használjátok a kapott kiváltságokat. Szellemi, erkölcsi képességeitek Istentől kapott ajándékok. Olyan talentumok ezek, amelyek bölcs gyarapításra valók, és nem arra, hogy megfelelő használat nélkül parlagon heverjenek, vagy lustaság miatt megbénuljanak és elkorcsosuljanak. Döntéseinken múlik, hogy a rajtatok nyugvó súlyos felelősséget hűséggel teljesítitek-e vagy sem, erőfeszítéseiteknek jó irányt és erőtök legjavát adjátok-e. – *A keresztény nevelés alapjai*, 85. o.

Január 1., vasárnap

Isten változást vár el népétől. Egyetlen biztonságunk ezen utolsó időkből a Krisztussal és egymással való egység kialakítása. Ne hagyjuk, hogy Sátán ezt mondassa: „Nézzétek, a Krisztus zászlaja alatt állók gyűlölik egymást. Nincs miért tartanunk tőlük, míg energiájukat a csatározásaikra pazarolják, és nem ellenem harcolnak.” A Szentlélek kitöltése után a tanítványok kezdték hirdetni a feltámadott Megváltót, és egyetlen vágy fűtötte őket: a lelkek megmentése. A szentek közösségében összhang uralkodott. Figyelmet, törődést, önmegtagadást és olyan szeretetet tanúsítottak egymás iránt, amit elvárt tőlük Jézus Krisztus. Szavaikban és tetteikben nyoma sem volt az önzésnek, és a kívülállóknak szívében is ilyen szeretetet akartak lánggra lobbantani. – *The Upward Look*, 358. o.

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. [...] Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi,

sem nő; mert ti mindnyájan egyik vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3:26, 28)

Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében rejlik. A Krisztustól való elszakadás széthúzást, vitát és nézetkülönbséget okoz. Krisztus az a központ, amely felé mindenkinek vonzódnia kell, mivel minél közelebb vagyunk a középponthoz, annál közelebb leszünk egymáshoz érzelmekben, kedvességben és szeretetben, és egyre jobban magunkévá tesszük Jézus jellemét és képmását. Isten nem tartja számon az emberi rangsorolást. – *That I May Know Him*, 99. o.

Mindenkinek ápolnia kellene a szívében az emberek iránti szeretetet. Ez egy isteni tulajdonság, amit sosem szabad elhanyagolni. „Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23:8) Isten azt a feladatot adta az embernek, hogy kedvesen viszonyuljon embertársaihoz, hogy segítsen a rászorulókon, a megsebzetteken és az elnyomottakon. Tetteik következményeként sokan megszomorodtak, de az emberi családból ki értheti meg úgy, mint Isten nyomorúságuk igazi okát?

Napjainkban nagyon sok sebzett és megszomorodott léleknek van szüksége vigasztalásra. Az Úrnak vannak eszközei e nyomorúságban levők megvidámítása érdekében. Mi vagyunk azok, akiknek a pénzváltók asztalára kell helyeznünk a talentumainkat, hogy a felhőket elűzve ezen emberek életére áradhasson a reménység és hit napsugara abban, aki „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *This Day With God*, 183. o.

Krisztus Évát hitvestársként adta Ádámnak, és első csodáját egy menyegzői lakomán művelte. Nyilvános szolgálatát lakodalomban kezdte, ahol barátok és rokonok együtt örvendeztek. Így szentesítette a házasságot, és olyan intézményként ismerte el, amelyet Ő maga alapított. Úgy rendelkezett, hogy férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak, amelynek tisztességgel megkoronázott tagjait a mennyei család tagjainak kell tartanunk.

Krisztus megtisztelte a házastársi viszonyt azzal is, hogy a közte és a megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Énekek 4:7) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 356. o.

Január 2., hétfő

Isten a természet által beszél hozzánk. Látva a természet szépségét és gazdagságát, az Ő hangját hallhatjuk. Kezének csodálatos alkotásaiban az Ő dicsőségét látjuk. Művét teljes pompában szemlélhetjük úgy, hogy fátyol nem takarja el azt a szemünk előtt.

Istentől kaptuk a lehetőséget, hogy szemlélve műveit, Őróla tanuljunk. Szeretetének kifejezéseként bocsátotta rendelkezésünkre ezen értékeket. Az Úr szereti a szépet, amivel a kedvünkben jár és hálát ébreszt bennünk. Ő tárta elénk a természet szépségeit úgy, ahogy egy földi szülő igyekszik szeretett gyermekeinek szép dolgokat ajándékozni. Isten szeretne mindig boldognak látni bennünket. Szép és hasznos dolgokat ad nekünk ajándékba, még e tökéletlen és bűnös föld által is. A gyönyörű színes virágok az Ő szeretetéről és gyöngédségéről beszélnek, és az Életadóra emlékeztetnek. – *The Upward Look*, 327. o.

Ha az emberek megnyitnák értelmüket, hogy felismerjék az összefüggést a természet és a természet Istene között, Isten teremtő hatalmának hűséges elismeréseit hallanánk. Isten élete nélkül a természet kiveszne. Alkotásai tőle függenek, rá támaszkodnak. Ő ad életadó tulajdonságot a természet termékeinek. A gyümölcscsel roskadó fákat Isten ajándékának kell tekintenünk, mintha csak Ő helyezné a gyümölcsöt a kezünkbe. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1081. o.

Dávid uralkodásának kezdetén a legdédelgettebb terve volt, hogy templomot épít az Úrnak. Bár Isten nem engedte meg neki szándéka megvalósítását, mégis buzgón és komolyan dolgozott ennek a tervnek érdekében. Gondoskodott a legdrágább építési anyagok bőségéről: arany, ezüst, ónix és különböző színű kövek; márvány és a legértékesebb fák gondosan elraktározva várakoztak a felhasználásra. [...]

Dávid mélyen átérezte saját érdemtelenységét az Isten házához szükséges anyag összegyűjtésében. Annak viszont örült, hogy az Istenhez való hűség abban is kifejezésre jutott, hogy az ország nemesei készségesen válaszoltak felhívására, amikor teljes szívvel felajánlották kincseiket Jahvénak, és odaszentelték magukat szolgálatára. Isten maga volt azonban az, aki ezt a hajlandóságot létrehozta népében. Ezért a dicsőség Őt illette meg és nem az embereket. Isten volt az, aki ellátta az embereket a föld gazdagságaival. Lelke készítette őket, hogy értékes tárgyukat vigyék el a templom számára. Minden az Úrtól volt. Ha az

Ő szeretete nem indította volna meg a nép szívét, akkor a király minden erőfeszítése hiábavaló lett volna, és a templom sohasem épült volna fel.

Minden, amit az emberek Isten jótekonyságából kapnak, továbbra is Isten tulajdona marad. Amit Isten a föld értékes és szép dolgaiban adott, mindazt az ember kezébe helyezte, hogy azokat vizsgálva, az Isten iránti szeretet mélységét és kegyelmének értékelését hirdessék. Legyenek azok a földi gazdagság kincsei, vagy az emberi értelem értékei – önkéntes adományként Jézus lábaihoz kell tenniük. Az adományozó pedig Dáviddal együtt mondja: „Amiket a te kezedből vetünk, azokat adtuk most néked.” (1Krón 29:14) – *Pátriárkák és próféták*, 750–753. o.

Január 3., kedd

A példázat nem ajándékként tünteti fel az igazgyöngyöt. A kereskedő minden vagyonát odaadta érte. Sokan kérdezik, hogy ez mit jelent. Hiszen a Szentírás ajándéknak mondja Krisztust. Ő valóban ajándék, de csak azoknak, akik teljesen átadják magukat neki – lelküket, testüket, értelmüket egyaránt. Krisztusnak kell adnunk önmagunkat, mert csak így tudunk minden kívánalmának készséggel engedelmeskedni. Egész lényünk, minden képességünk és adottságunk az Úré. Szenteljünk mindent szolgálatára. Ha teljesen átadjuk magunkat neki, Krisztus a menny minden kincsével együtt nekünk adja önmagát. Mienk lesz a nagy értékű igazgyöngy. – *Krisztus példázatai*, 116. o.

Nem értjük meg az elfedezés roppant értékét! Ha megértenénk, többet beszélnénk róla. Istennek Fiában nyújtott ajándéka a felfoghatatlan szeretet kifejezése volt. Ez volt a legtöbb, amit Isten megtehetett, hogy egyrészt tisztességet szerezzen törvényének, másrészt megmentse a törvénytaposót. Tanulmányozzuk hát a megváltás tervét! Ez a legmagasztosabb tárgykör, mely gondolatainkat foglaloztathatja. Ha az emberek elgondolkodnának Krisztus kereszten kifejezett szeretetén, hitük megerősödne, hogy nagyra becsüljék kiontott vérének érdemeit, így megtisztulnának és meg lennének mentve a bűntől. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1132. o.

Jézus nem akarta az embereket fényűzés utáni vágyuk kielégítésével magához vonzani. Az elfáradt és éhes tömeg számára a hosszú,

érdekfeszítő nap után az egyszerű táplálék egyrészt Jézus hatalmát bizonyította, másrészt azt, hogy mindennapi szükségleteikről is szeretettel gondoskodik. A Megváltó nem ígért követőinek evilági fényűzést; az is lehet, hogy szegénység lesz a sorsuk. De szavát adta, hogy szükségleteiket kielégíti, és földi javaknál többet ígért – saját jelenlétét, amely állandó vigaszt nyújt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 47. o.

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint, dicsőségesen, a Krisztus Jézusban.” (Fil 4:19) Isten az áldások sokaságát árasztja azokra, akik Jézus Krisztussal kapcsolatban vannak. Jézus nem azért hív magához, hogy csupán néhány óra erejéig felfrissítsen minket kegyelmével és jelenlétével, utána pedig elküldjön a világosságából, hogy járjuk nélküle szomorú és búskomor utunkat. Nem, nem! Azt mondja, hogy együtt kell lakoznunk Ővele... Bízz benne szakadatlanul, és ne kételkedj szeretetében! Jézus ismeri minden gyengeségünket, és jól tudja azt is, hogy mire van szükségünk. Megadja nekünk a naponként szükséges kegyelmet...

Isten minden munkást előkészít, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, amelyet megígért egyházának a Föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozza őket Lelke megelevenítő és megszentelő jelenlétével. Mindennapi kötelességük teljesítését azzal a biztos tudattal kezdik meg, hogy a Szentlélek láthatatlan jelenléte teszi őket „Isten munkatársáivá”. – *Isten csodálatos kegyelme*, 117. o.

Január 4., szerda

Nemcsak teljes szívünkkel, értelmünkkel és lelkünkkel kell szeretnünk Istent, hanem minden erőnkkel is. Fizikai képességeink teljes és józan felhasználását kell ezen értenünk.

Krisztus lelkiismeretes munkás volt mind mulandó, mind lelki dolgokban, és elhatározta, hogy minden munkájában Atyja akaratát teljesíti. A menny és a föld dolgai közelebb állnak egymáshoz, és Krisztus jobban kézben tartja őket, mint sokan gondolnák. [...]

Isten azt akarja, hogy bármilyen területen dolgoznak is munkásai, Őt figyeljék, akitől minden értéküket kapták. Minden jó találmánynak és igazi haladásnak Ő a forrása, aki csodálatos tanácsokat ad, és töké-

letes munkát végez. Az a jó érzék, amellyel az orvos felismeri az idegek és izmok betegségeit, és az a bölcsesség, amellyel megismeri az érzékeny emberi szervezetet, mind Istentől van. Azért adja az orvosnak, hogy a szenvedések enyhítésére használja. Istentől van az a szaktudás is, amellyel az ács a kalapácsot használja, és az az erő is, amellyel a kovács megkongatja az üllőt. Isten képességeket adott az embereknek, és elvárja, hogy hozzá forduljanak tanácsért. Bármit csinálunk, bármilyen szakmában dolgozunk, szeretné értelmünket irányítani, hogy tökéletes munkát végezzünk. – *Krisztus példázatai*, 348–349. o.

János pedig kijelenti: „Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (Róm 3:31; 6:2; 1Jn 5:3) Az újjászületés által a szív összhangba kerül Istennel és törvényével. E hatalmas változás nyomán a bűnös átment a halálból az életbe; a bűnös szent, a törvénszegő és lázadó pedig engedelmes és hűséges lett. Véget ért a régi, az Istentől elidegenedett élet; megkezdődött az új, a megbékélt élet, a hit és szeretet élete. „A törvénynek igazsága” pedig „beteljesül... bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 8:4). S az ember szívből kiáltja: „Mely igen szeretem a Te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!” (Zsolt 119:97) – *A nagy küzdelem*, 468. o.

Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetlent kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Krisztus kegyelmébe vetett hit képes bennünket megszentelni. [...]

Azonban gondoljátok meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye, az Ő valódi, benső lényének kifejezése; a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk Isten képmására újjá alakul, ha szeretete lett beleplántálva, nem valósíthatjuk-e meg életünkben Isten parancsolatait? Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesezésbe megy az újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot öltetni életünkben? Az engedelmesség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. – *Jézushoz vezető út*, 59–60. o.

Január 5., csütörtök

Az igazi kereszténynek a mennyben van öröme és vigasza. Akik már megízlelték az eljövendő világ erőit és a menny örömét, azoknak sóvárgó lelke többé nem vágyik a világ dolgai után. Lelkük Isten után vágyakozik. Szabadidejükben sem unatkoznak, mert ilyenkor is eleget tehetnek Istenért. Ott lesz szívük is, ahol kincsük van, s a legszorosabb és legédesebb közösségben lesznek Istennel, akit szeretnek és szolgálnak. Legnagyobb örömük az lesz, ha legfőbb és legdrágább kincsüket, a szent várost és az új földet, örökös hazájukat szemlélhetik. Miközben magasztos és szentséges dolgokon elmélkednek, közelebb jön hozzájuk a menny, és érezni fogják a Szentlélek erejét. Ez mindig jobban és jobban elvonja őket a világtól és annak hiúságaitól úgy, hogy vigaszukat és örömeiket mennyi dolgokban, dicső otthonuk szemlélésében fogják találni. Isten és a menny oly hatalmas vonzerőt gyakorol majd rájuk, hogy semmiféle hatalom sem távolíthatja el gondolataikat a lelki üdvösség és Isten megdicsőítésének magasztos tárgyától. – *Tapasztalatok és látomások*, 112. o.

Ha a szem őszinte és a mennyet szemléli, akkor a lélekbe égi fény árad, a földi dolgok pedig jelentéktelennek, kevésbé vonzóknak tűnnek. A szív céljai átváltoznak, és Jézus tanácsát fogják követni. Gyűjtsetek kincseket a mennybe, s akkor gondolataitok az örökélet nagy jutalmára összpontosítanak. A jövendő örökéletet figyelembe véve fogtok terveket szőni. Szívetek odavonzódik, ahol van a ti kincsetek. Többé nem földi érdekeket követek, hanem minden elfoglaltságotokban és eljárásotokban felteszitek magatokban a kérdést: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Csel 9:6) A Biblia vallása fogja átszőni mindennapi éle-teteket. – *That I May Know Him*, 222. o.

Szívleljétek meg a Mester oly módon elmondott szavait, ahogy még emberhez nem szólt. Elétek tárja a követendő utat, amennyiben a leg-nemesebb érdekeket követitek, és megmutatja, hogy miként gyűjthet-tek örök kincseket. „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön.” Az a veszély fenyeget, hogy a földi nyereséget hajszolva mindent elveszí-tesz, mivel a földi nyereségvágy közepette megfeledkezel a magasztos érdekekről. [...]

A kincsek mennyi tárházba való áthelyezésének munkája teljes erő-bedobást igényel a részünkről. Ez a legfontosabb feladat, mivel örök

érdekeink forognak kockán. Semmi sem vész el, amit Isten ügyébe fektetünk. Minden, ami a lelkek megmentésére és Isten dicsőségére lett adományozva, ebben az életben és az eljövendő életben is a legsikeresebb befektetésnek számít. Ha arany és ezüst talentumaitokat a pénzváltók asztalára helyezitek, az értékük folyamatosan gyarapodni fog, ami a nevetek mellé bejegyzésre kerül a mennyek országában. Olyan edények legyetek, amelybe a pénzváltók asztalán gyarapodott örök kincseket helyezik el. Amikor az Úr munkájára adományoztok, saját kincseiteket helyezitek el a mennyben. És ami a mennybe letétbe lett helyezve, azt nem érheti kár vagy veszteség, hanem szaporodni fog, és örökké tartó kincssé válik. – *That I May Know Him*, 223. o.

2.

ISTEN VELÜNK KÖTÖTT SZÖVETSÉGEI

Január 7., szombat délután

Isten mindig ad. S kikre árasztja ajándékait? Talán a hibátlan jellemű emberekre? „Felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5:45) Az emberiség bűnössége ellenére, s annak ellenére, hogy gyakran megszeméltjük Krisztust, és igen méltatlannak bizonyulunk, mégsem utasít el minket, ha bűneink bocsánatát kérjük. Bőségesen adja szeretetét és felszólít: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” (Jn 13:34) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 284. o.

Amint a sokaság követte Krisztust a nyílt mezőkön, bemutatta nekik a természet világának szépségeit. Szerette volna felnyitni értelmük szemét, hogy lássák, miként tartja fenn Isten keze a világot. Felhívta hallgatói figyelmét a lágyan hulló harmatra, az apró esőcseppekre és a ragyogó napsugárra – melyeket jók és gonoszok egyaránt kapnak –, hogy az emberek értékeljék Isten jóságát, jótéteményeit. Szerette volna, ha a nép tökéletesebben megérti a gondoskodást, melyet Isten minden teremtett lénynek nyújt. – *Jézus élete*, 524. o.

Istent a választottai a parancsolatok megtartásával tisztelik és dicsőítik. Ezért tehát kötelessége minden léleknek, akit az Úr megáldott értelmi képességekkel, hogy tanulmányozza az Igét, és győződjön meg minden bibliai elvárásról, hiszen Ő váltott meg bennünket. Kutatnunk kellene, hogy mit vár el tőlünk az Ige, és meg kellene értenünk azt... Azzal tiszteljük meg leginkább Istent, akié vagyunk, hiszen Ő teremtett és váltott meg, hogy a mennyei lények és az el nem bukott világok lakói előtt bizonyosságot teszünk arról, hogy megtartjuk az országa alapját képező parancsolatokat.

Szorgosan kell tanulmányoznunk, hogy még jobban megismerjük Isten törvényeit. Hogyan lehetnénk engedelmes alattvalók, ha nem

vagyunk képesek megérteni országának törvényeit? Nyissátok fel a Bibliát, és keressetek meg mindent, ami világosságot nyújthat az isteni elvekkel kapcsolatosan, hogy amikor találkoztok az „így szól az Úr” kijelentetéssel, többé ne emberek véleményére hallgassatok, hanem bármi áron és tiszta szívből csak az Igére. Ha így jártok el, akkor Isten áldása fog megnyugodni rajtatok. – *Letter 82*, 1895.

Mindannyiunk számára ez kellene legyen a legfontosabb kérdés: „Megfelelek-e az isteni törvény elvárásainak?” A törvény szent, igaz és jó, és az Úr azt várja, hogy naponta vizsgáljuk meg a cselekedeteinket a törvénynek, igazsága zászlajának fényében. Csak Isten Igéjének a fényében végzett alapos vizsgálattal derülnek ki a szent, igaz és jó törvénytől való elhajlásaink.

Az isteni uralom alapját a szeretet elve képezi mennyen és földön, ezért a keresztény ember életének is szorosan egybe kell fornia a szeretettel. Krisztus szeretete nem görcsös, hanem mély, széles és teljes. Aki birtokolja ezt a szeretetet, nem fogja ezt mondani: „Azokat fogom szeretni, akik engem is szeretnek.” E szent elv befolyása alatt álló szív le tudja győzni az önző természetet. – *That I May Know Him*, 298. o.

Január 8., vasárnap

Mégsem következik mindebből, hogy a felfelé haladó ösvény nehéz vagy a lefelé vezető út könnyű. A halálba vezető úton fájdalokat és büntetéseket találni, bánatok és csalódások érnek. Figyelmeztetések is, hogy ne menjünk tovább, mert Isten szeretete megnehezíti a jó szót megvető, önféjú embernek, hogy a pusztulásba merüljön. Igaz, hogy a Sátán ösvénye vonzónak tűnik, ez azonban tévedés. [...]

Bár göröngyös az út, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadék tátonghat, csapda lapulhat, s bár akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, amikor bágyadság vesz erőt rajtunk, ha elcsüggedünk is reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el lábunk előtt az ösvényt. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 139–140. o.

Ha továbbra is jót cselekszel, a fájdalom és a gyötrellem világából átleszel vezetettve a dicsőségbe és az örök életbe. Lakozzon Isten a szí-

vedben, és Ő legyen mindenk felett a legfontosabb számokra, s akkor nincs mitől félned. A Biblia világosság a sötétségben levők számára. A boldog örökéletre várva, amely azoknak van fenntartva, akik mindig kitartanak, felemelő erőt fogsz találni, amelyre szükséged lesz, hogy ellenállhass a gonosznak. A megpróbáltatás órájában légy állhatatos, hogy végül elnyerhesd a hervadhatatlan koronát.

Mennyei vezetésre van szükséged. Bízz teljes szívvel az Úrban, mert Ő sosem fogja elárulni a bizalmadat. Ha Istentől kérsz segítséget, nem kérsz hiába. Szent Igéje és a Szentlelke által közeledik hozzánk, és bátorít, hogy bízzunk benne, továbbá különféle módon igyekszik elnyerni a bizalmunkat. De legnagyobb örömét abban leli, hogy elfogadja a gyengét, aki erőért fordul hozzá. Ha szívünk és ajkunk készen állna az imádkozásra, akkor az Ő füle minden bizonnyal készen áll arra, hogy meghallgasson bennünket, karja pedig, hogy megmentsen. – *This Day With God*, 194. o.

„Annak okáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.” (2Pt 1:10–11)

Ez a szöveg jelenti az életbiztosításotokat. De nem olyan biztosítási kötvény, amelynek az értékét majd a halálotok után fogja megkapni valaki, hanem olyan, amely az Isten életéhez mérhető életet, örökéletet szavatol számotokra. Ó, micsoda biztosíték! Micsoda reménység! Mondjuk el a világnak, hogy egy jobb, egy mennyei hazát keresünk. A menny érettünk lett teremtve, és mi szeretnénk ott lakozni. Egyikünk sem engedheti meg magának, hogy elszakadjon Istentől és a mennytől. Már ebben az életben az isteni természet részeseivé kell válnunk. Testvérek és testvérnők, csak egy életetek van ezen a földön. Tegyetek meg mindent annak érdekében, hogy az életetek legyen minőségi, Krisztussal együtt Istenben elrejtett élet. – *In Heavenly Places*, 29. o.

Január 9., hétfő

A mai embereknek gondosan tanulmányozniuk kellene Mózes ötödik könyvét. Ez a könyv tartalmazza Mózes izraelitáknak adott utasításait. A törvény ismétlése is itt található.

Izraelben gyakran el kellett ismételnük Isten törvényét. A törvényt a nép figyelmének homlokterében kellett tartani. Mindenkor magasztalniuk és tisztelniük kellett azt. A szülők kötelessége volt felolvasni gyermekeiknek a törvényt. Sort sor után, elvet elv után kellett megtanítani nekik. Ünnepek alkalmával az egész nép füle hallatára kellett felolvasniuk a törvényt.

Izrael jóléte a törvény iránti engedelmességtől függött. Ha engedelmesek, életet fog hozni számukra, ha engedetlenek, halált. [...]

Ha Izrael engedelmeskedett volna a Mózes által kapott utasításoknak, a pusztában egyetlen izraelita sem esett volna áldozatul betegségnek vagy halálnak. Mert hiszen biztonságos vezető alatt álltak. Krisztus ígéretet tett, hogy biztonságban elvezérli őket az ígért földre, ha követik irányítását. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1117–1118. o.

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen, és átalakuljon az isteni jellemre [5Móz 30:11–14. idézve].

„És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj.” (5Móz 30:6) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 391. o.

Akinek szívébe kiöntetett Isten szeretete, az visszatükrözi azt a tisztaságot és szeretetet, ami Istenben van, és amit Krisztus képviselt világunkban. Akinek a szívében Isten szeretete van, az nem ellenséges törvényével szemben, hanem készséges engedelmességet tanúsít minden parancsolata iránt; ez a kereszténység lényege. Aki mindenek felett szereti Istent, az szeretetet fog tanúsítani embertársai iránt, akik a teremtés és a megváltás jogán Istenhez tartoznak. A szeretet a törvény

betöltése; és Isten minden gyermekének az a kötelessége, hogy engedelmes legyen parancsolatai iránt.

Isten törvénye, mely tökéletes szentség, a jellem egyetlen igazi próbaköve. A szeretet az engedelmisségben mutatkozik meg, és a tökéletes szeretet kiűz minden félelmet. – *Isten fiai és leányai*, 51. o.

Január 10., kedd

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen megtelnek a te csúreid elégséggel és musttal áradnak el sajátod válúi.” (Péld 3:9–10) Ez a bibliaszöveg azt tanítja, hogy az Úr, mint a rendelkezésünkre bocsátott javak Adományozója elvárja, hogy ez legyen a legfőbb foglalatosságunk, mivel mindazok, akik tisztelik Őt, különleges áldásban részesülnek. [...]

Mindenünk az Úré, és nekünk felelnünk kell Őelőtte az ajándékba kapott javakért. Pénzünk felhasználása elárulja, hogy szeretjük-e Istent jobban mind bármit vagy bárkit, és hogy szeretjük-e felebarátainkat, mint önmagunkat. A pénznek hatalmas értéke van, mivel sok jót tehetünk vele. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálékot jelent az éhezőknek, vizet a szomjazóknak, és ruházatot a mezíteleneknek. – *That Faith I Live By*, 160. o.

Egyesek a gazdagságukból adományoznak, így nem szenvednek hiányt. Bár szabadon és teljes szívből adományoznak, mégis mindennük megvan, amit a lelkük kíván. Isten látja ezt. Tetteiket és indítékait feljegyzi, és meg fogja jutalmazni őket. De akik kevesebb anyagival rendelkeznek, nem menthetik magukat azzal, hogy nem tehetnek annyit, mint mások. Tedd meg azt, amit csak tudsz. Mondj le valamiről, és adományozz Isten ügyére. Az özvegyasszonyhoz hasonlóan te is ajánld fel a két fillért. Ezáltal igazából többet adsz, mint azok, akik fölösleges javaikat ajánlják fel, és meg fogod látni, hogy milyen érzés, amikor lemondasz valamiről egy rászoruló javára, mivel így igazából a mennybe gyűjtesz kincset. [...]

Most ajánlj fel mindent, amit tudsz, és mivel Krisztusért munkálkods, még inkább ki fogod nyújtani kezedet az adományozásra. Isten megtölti a kezeidet, hogy az igazság csodálatos kincse még nagyon sok emberhez eljusson. Az Úr ad neked, hogy másoknak is adhass. – *Our High Calling*, 199. o.

Megváltónk az ég madaraira mutatott. „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mezők liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak, és nem fonnak. De mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy.” [...] „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket?” Nem bírnál megbízni mennyei Atyádban? Nem nyugtatna meg kegyes ígérete? „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát, és mindezek megadatnak nektek.” Mily drága ígéret is ez, megnyugodhatunk benne. Feltétlen bizalommal elfogadhatjuk, tudva, hogy hűséges az, aki az ígéretet adta. Kérve kérlek, reszketeg hiteddel ragadd meg újra Isten ígéreteit. Támaszkodj rájuk teljes súlyoddal, tántoríthatatlan hittel. Semmi esetre sem fognak kudarcba fulladni, hiszen az lehetetlen. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 496. o.

Január 11., szerda

Akinek szívében azonban Krisztus szeretete lángol, az nemcsak kötelességének érzi, hanem boldog lesz, ha mindenét odaáldozhatja a legnagyobb és legszentebb mű fejlesztésére, amelyet valaha emberekre bízta: feltárni a világnak a jóság, irgalom és igazság kincseit.

A kapzsiság, a fősvénység lelkülete viszi rá az embereket, hogy olyan pénzt is visszatartsanak vágyaik kielégítésére, amely jog szerint Istené. Az Úr ezt a lelkületet ma éppúgy gyűlöli, mint annak idején, amikor népét szigorúan megfeddte prófétája által: „Avagy az ember csaltatja-é az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem; a nép egészben!” (Mal 3:8–9) A bőkezű adakozás – mennyei lelkület. – *Az apostolok története*, 338–339. o.

Az Úr bőségesen árasztja ránk ajándékait. „Úgy szeretete a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Minden áldás Krisztus Jézus által árad ránk. Ne lássunk-e tehát Isten iránti kötelezettségeink teljesítéséhez, akitől egészségünk és életünk függ. Áldásának következménye a termésünk,

földünk, állataink, nyájaink és szőlőink léte! Biztosít arról, hogy ha az Úr kincstárába beszolgáltatjuk tizedünket, ismét áldásban részesít, ám ha javainkat visszatartjuk, Ő is visszavonja áldását, mert a hűtleneket átok sújtja.

Isten mondotta: „Ezzel próbáljatok meg engem... ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” Milyen csodálatos ígéretet tesz nekünk. Ezt az ígéretet tekintve, ki merészeli megrabolni Istent a tizeddel és az áldoznivalókkal?! „És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtők meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek, mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura.” – *Bizonyságtételek lelkeseknek*, 307–308. o.

Az isteni tizedfizetés rendszere az egyszerűsége és a méltányossága miatt szépséges. Valamennyien hittel és bátorsággal ragadhatjuk azt meg, mert hiszen isteni eredetű. Egyszerűséget és sok mindenre használhatóságot elegyít, mely nem követel meg különleges képességet, hogy megértsük, s részt vegyünk benne. Mindenki úgy érezheti, hogy kiveszi részét a mentés becses munkájából. Minden férfi, nő és fiatal az Úr kincstárnoka, a kincstár szükségleteinek kielégítője lehet. Az apostol mondja: Mindegyikőtök gyűjtsön össze aszerint, amint Isten megáldotta javakkal.

E rendszer segítségével nagyvonalú célokat valósíthatunk meg. Ha együttesen mind elfogadnánk e rendszert, valamennyien Isten éber és megbízható kincstárnoka lehetnénk, s nem lenne hiány az anyagiakban sem, mellyel fejleszteni tudjuk a világnak szóló utolsó üzenet hirdetésének nagyszerű munkáját. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 388–389. o.

Január 12., csütörtök

Akik Krisztus szavát megfogadják, a lelküket vele őriztetik, és életüket parancsainak alávetik, azok békességet, nyugalmat lelnek. A világon semmi sem képes elszomorítani őket, ha Jézus boldogít jelenlétével. A tökéletes belenyugvásban tökéletes a béke. Az Úr ezt mondja: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel tebenned bízik.” (Ésa 26:3) Életünk összekuszálódhat, de ha alávetjük magunkat

a bölcs Mesterművesnek, Ő olyan mintázatú életet és jellemet alakíthat ki, amely az Ő dicsőségére szolgál. Az olyan jellemet, amely Krisztus dicsőségét, jellemét fejezi ki, befogadják Isten Paradicsomába. Megújult nemzetség fog vele járni fehérben, mert méltó lesz rá. – *Jézus élete*, 331. o.

A megtérésnek és megalázkodásnak azon őszinte példái, melyek Isten Igéjében foglaltatnak, olyan bűnvalló lelkületet nyilatkoztatnak ki előttünk, amelyben nincs mentegetőzés vagy önigazultság. Pál apostol sem takargatja, szépíti vagy kisebbíti bűneit, hanem inkább a legsötétebb színekben rajzolja azokat, mondván: „A szentek közül én sokat börtönbe vettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is.” (Csel 26:10–11) Nem habozott nyíltan kijelenteni: „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1:15)

Csak az őszinte bűnbánattal teljes, alázatos és megtört szív tudja Isten szeretetét és a golgotai áldozat nagyságát valamennyire értékelni. Ahogyan a gyermek szerető atyja előtt beismeri bűnét, ugyanígy ismeri be az őszintén bánkódó lélek is vétkeit Isten előtt. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) – *Jézushoz vezető út*, 41. o.

A lesújtott Izrael gyógyulásához csak egyetlen út vezetett. Meggyógyul, ha teljes szívéből az Úrhoz tér és elfordul bűneitől, amelyek a Mindenható büntetését hozták reá. Neki szólt az ígélet: „Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy leegyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a menyeből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.” (2Krón 7:13–14) Elő kellett idézni ezt az áldott célt, és Isten továbbra is visszatartotta tőlük a harmatot és az esőt, amíg határozott reformáció nem történik. – *Próféták és királyok*, 128. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. A Kálvária keresztje mindenki számára világosan látható. Amikor elhangzik az ítélet, és az elveszettek átadatnak, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentsége. Senkire nézve nem szükségszerű, hogy elveszen. Mindenki maga dönti el, hogy fejedelméül Krisztust vagy Sátánt választja. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak része volt. A kereszt bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és hogy minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. – *Szemelvények Ellen G. White írásai-ból*, 1. köt., 96. o.

3.

A TIZEDFIZETÉS SZERZŐDÉSE

Január 14., szombat délután

Az Úr üzenetet közölt népével, mely a mai időkre szól. Malakiás harmadik fejezete tárja elénk az üzenetet. Az Úr hogyan fejezte volna ki világosabban és erőteljesebben a követelményeit, mint ez a fejezet?

Senki se feledje, hogy Istennek ezek a követelményei összes többi elvárásának a hátterét képezik. Bőkezűen ad nekünk, mi pedig, az emberrel kötött szerződése szerint, jövedelmünk tizedrészét visszaadjuk neki. Az Úr kegyesen szolgálra bízta kincseit, de a tizedről ezt mondja: ez az enyém. Pontos arányban azzal, amint az embernek adja tulajdonát, az ember kötelessége visszaadni jövedelmének pontos tizedét. Ezt a határozott rendet maga Jézus Krisztus vezette be. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 384. o.

Az Úr intézőivé tett bennünket. Legkisebb áldozataink, legszerényebb szolgálataink, melyeket hittel és szeretettel ajánlunk fel, oda-szentelt ajándékok lehetnek, hogy embereket nyerjenek meg a Mester szolgálatára, s hogy az Ő dicsőségére szolgáljon. Minden más előtt legyen a Krisztus országának jóléte és java a legfőbb szempontunk. Akik élvezeteiket és önző érdekeiket teszik életük fő céljává, nem megbízható szolgák.

Akik megtagadják magukat, hogy mások javára éljenek, akik oda-szentelik magukat Krisztus szolgálatára, azoknak boldogság jut osztályrészül, melyet az önző hiába keres. [...]

A keresztények elfelejtik, hogy ők a Mester szolgálói, hogy maguk is, idejük és mindenük a Mesterüké. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 397–398. o.

Míg az emberek földi dolgok után futnak, Jézus a mennyei jutalomra tereli figyelmüket. A jutalom nemcsak a jövő ígérete, hiszen már itt is részesülünk benne. Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak és így

szólt: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) Ez a jutalma Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Ő az, akiben van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben feltárul előtte szívünk, olyan mértékben válunk hasonlónvá hozzá. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig” (Eféz 3:18–19), „ez az Úr szolgálóinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 34. o.

Minden megtért léleknek világosságot kell kapnia az Úr követelményeiről, a tizedről és az áldoznivalókról. Mindazt, aminek emberek örvendhetnek, az Úr nagy birtokáról kapják; Ő pedig örül, ha örökségének örömet szerezhet javaival. Azonban az Úr külön szerződést kötött mindazokkal, akik Immánuel véráztatta zászlaja alatt állnak, nevezetesen, hogy igazolják függőségüket és felelősségüket Istennel szemben, és pedig azzal, hogy Isten tulajdonából egy bizonyos részt az Ő kincstárának visszaszolgáltattak. Ezt pedig annak a missziómunkának fenntartására kell fordítani, amelyet végezniük kell, hogy betöltsék parancsát, amit Isten Fia adott, mielőtt közvetlenül tanítványaitól elbúcsúzott. – *Evangelizálás*, 249. o.

Január 15., vasárnap

De a tized rendszere nem a héberektől ered. Az Úr már a legősbibbi időktől kezdve igényt tartott a tizedre, mint sajátjára, és ezt az igényét elismerték és tiszteletben tartották. Ábrahám tizedet adott Melchisédeknek, a magasságos Isten papjának (1Móz 14:20). Mikor Jákób, mint menekült és vándor Béthelben volt, ígéretet tett az Úrnak: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22) Néppé válásukkor az izraeliták a tized törvényét, mint az Istentől nyert törvénynek egyikét erősítették meg, amelynek megtartásától függött jólétük.

A tized és az áldozatok rendszerének azt a nagy igazságot kellett az emberek elméjébe vésnie: teremtményei számára minden áldás forrása

Isten, és gondviseléséért, jó adományaiért hála illeti meg Őt az ember részéről. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Jákób az éjszaka mély csendjében ébredt fel álmából. A látomás fénylő alakjai eltűntek. Csak a magányos dombok elmosódó vonalaival és a fölé boruló csillagfényes éggel találkozott most a tekintete. De az az ünnepélyes érzése volt, hogy Isten van vele. [...]

Jákób is emléket állított Isten irgalmának, hogy valahányszor arra jár, megálljon azon a szent helyen, és imádkozzon az Úrhoz. Béthelnek, vagy „Isten házá”-nak nevezte el azt a helyet. Mélységes hálával ismételte el azt az ígéretet, hogy Isten vele lesz. Aztán ünnepélyesen megfogadta: „[...] Ha az Isten velem leendő, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leendő az én Istenem; és ez a kő, amelyet oszloplul állítottam fel, Isten háza léssen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:20–22)

Jákób nem akart ily módon egyezséget kötni Istennel. Az Úr már korábban jólétet ígért neki. Ez a fogadalom szívből fakadt, amely tele volt hálával Isten szeretetének és irgalmának bizonyosságáért. Jákób érezte, hogy Istennek igényei vannak vele szemben, amelyeket tudomásul kell vennie; és Isten kegyének különleges megnyilvánulásai viszonzást követelnek. – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Feladatokat megtanítani azokat, akiket az igazsághoz vezettetek, hogy Istentől függőségük elismeréseként hozzák be a tizedüket a tárházba. Teljes világosságot kell nyerniük azon kötelességükkel kapcsolatban, hogy vissza kell adniuk az Úrnak, ami az övé. A tized parancsa olyannyira tiszta és érthető, hogy semmilyen kifogást sem lehet felhozni annak megtagadására. Ha elhanyagoljátok megtanítani az újonnan megtérteket erre, valójában szolgálatotok egyik legfontosabb részét hanyagoljátok el. – *Letter 51*, 1902.

„Minden tized [...] az Úré”, ebben ugyanaz a gondolat jut kifejezésre, ami a szombat parancsolatában: „A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja.” (2Móz 20:10) Isten fenntartotta magának az ember idejének és vagyonának meghatározott részét, és egyiket sem fordít

hatja egyetlen ember sem bűn nélkül a saját céljaira. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Január 16., hétfő

Az Úr tudtomra adta, hogy visszatartjátok a tizedet, melyet hűségesen be kellene hoznotok az Úr kincstárába az igehirdetők és hittérítők támogatására, akik házról házra járnak, s megnyitják az embereknek a Szentírást. Az önzés nagyon lelassította a világméretű örömhírterjesztést. Néhányan a hitvalló keresztények soraiban sem értik meg, hogy azokkal a javakkal kell támogatniuk az örömhír művét, melyet Krisztus nekik adott. Pénzre van szükség, hogy fejleszteni tudjuk a világ minden részén folyó munkát. Ezrek és ezrek halódnak bűnükben. Az anyagi hiánya az igazság hirdetésének kerékkötője, pedig el kell annak jutnia minden nemzethez, törzshöz, nyelvhez és néphez. Férfiak állnak készen, hogy elinduljanak az Úr hírnökeként, de mivel üres a kincstár, nem küldhetjük őket oda, ahol az emberek kérik, hogy jöjjön valaki, és tanítsa őket az igazságra.

Sokan vágyakoznak meghallani az élet szavát. De miként hallhatnák igehirdetők nélkül? S akiket elküldenénk, hogyan éljenek meg támogatásunk nélkül? Isten azt akarja, hogy rendesen gondoskodjunk munkásairól. Isten tulajdonai ők, s Őt gyalázzuk meg, ha úgy kényszerítjük dolgozni szolgálit, hogy egészségüknek ártson. Azzal is Istent gyalázzuk, ha a pénzszüke miatt nem küldünk munkásokat a szűkölködő mezőkre. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 52. o.

Ha az emberek semmibe veszik Isten azon elvárásait, amelyeket értetően ismertetett, az Úr megengedi, hogy a maguk választotta úton járva learassák cselekedeteik gyümölcseit. Aki saját hasznára tartja vissza azt a részt, ami Istent illeti meg, hűtlen sáfárnak bizonyul. Nem csak azt fogja elveszíteni, amit megtagadott az Úrtól, hanem a saját részét is. – *Review and Herald*, 1902. február 4.

Az adományok kérdése nem az adottságainkra lett bízva. Isten határozott tanításokat adott erre vonatkozóan. Úgy rendelkezett, hogy a tized és az adományok terén tanúsítsunk felelősségtudatot, és azt várja el, hogy rendszeresen adakozzunk... Mindenkinek pontosan számon kell tartania a bevételeit, amelyek teljes egészében isteni áldást

jelentenek, és félre kell tennie az Úrnak a szent tizedet. Ezt az összeget semmiképp nem szabad más célra használni, hanem csak kizárólag az evangélium hirdetésének munkájára. Miután a tized félre lett téve, mindenki a saját jövedelme alapján határozza meg a további adományokkal kapcsolatban. [...]

Ez az üzenet egyáltalán nem veszített erejéből. Ugyanolyan időszerű és fontos, mint Isten mindig új és szüntelen áldásai. Ezen kötelességünket nem nehéz megértenünk az Isten szent prófétája által adatott üzenet fényében. Ne botladozzatok a sötétben és az engedetlenségben. Az igazság határozott módon lett kijelentve, és bárki megértheti azt, aki kész becsületesen eljárni Isten előtt. Teljes jövedelmünk tizede az Úré. Isten kezét teszi arra a részre, amellyel kapcsolatban elvárja, hogy visszaadjuk neki, és így szól: „Megengedem, hogy a tőlem kapott javakat felhasználj, miután félretetted a tizedet, és miután adományokkal járulsz elém.” – *Counsels on Stewardship*, 80, 82. o.

Január 17., kedd

A tized fizetése azonban csak egyik része volt az Isten tervének a szolgálatának fenntartására. Ezenkívül még számos adományt és áldozatot írt elő. A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon, úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. Különös alkalmakra önkéntes adományokat gyűjtöttek. Az aratás és szüret idején, a mező és a föld zsengeit – búzát, bort és olajat – az Úr oltárára áldozták. Az utószedést, az aratás maradványait a szegények számára hagyták. A juhok nyírásakor az első gyapjút és a búza cséplésének elejét szintén Istennek szentelték. Hasonlóképpen az állatok elsőszülötteit; ellenben az elsőszülött fiúgyermekért váltságdíjat fizettek. A gyümölcsök zsengejét viszont a Szentélyben kellett az Úrnak áldozatul bemutatni, és azután a papok szükségleteire szentelni.

A jótékonykodás ezen rendszere által az Úr oktatni kívánta az izraelitákat, hogy mindenben Ő legyen az első. Így emlékeztette őket arra, hogy Ő a tulajdonosa minden földjüknek, nyájuknak és barmaiknak. Ő adta a napfényt és az esőt; így keltette életre a vetést, és érlelte meg az aratást. Egyáltalán minden Isten tulajdona, amivel rendelkeznek, és ők csak javainak sáfárai. – *Az apostolok története*, 336–337. o.

Isten az embereket sáfáraivá tette. A tulajdon: eszköz, mellyel az evangélium terjesztéséről gondoskodott. Akik hűséges sáfároknak bizonyulnak, azokra többet bíz. Az Úr azt mondja: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1Sám 2:30) „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7) És ha népe hálás szívből hozza neki ajándékait és áldozatait, „[...] nem szomorúságból vagy kénytelenségből”, áldásait rájuk árasztja, amint megígérte: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3:10) – *Pátriárkák és próféták*, 529. o.

Amint Krisztus szeretete tölti be szívünket, s uralkodik életünkön, azzal arányban győzzük le az irigységet, az önzést, a könnyű élet szeretetét. S akkor az lesz az örömünk, ha teljesíteni tudjuk Krisztus akaratát, s az Ő szolgáinak mondjuk magunkat. Akkor boldogságunk arányos lesz önzetlen, Krisztus szeretete által sarkallt cselekedeteinkkel.

Isten bölcsessége a megváltás tervében is elrendelte az ok és okozat törvényét. A jótékonyság cselekedeteit minden ágában kétszerezsen áldottnak jelölte ki. Aki az ínségesnek ad, mások áldására van, de maga is nagyobb mértékben áldást nyer. Isten az ember segítségével is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését. De tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha nem venne részt a nagyszerű mentésben, ahol művelni tudná magában a lemondást és jótékonyságot.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyság áldott eredményeit, Megváltónk tervbe vette, hogy munkatársául fogadja őt. A körülmények láncolata által, melyek a jócselekedeteket váltja ki belőle, a legkitűnőbb eszközöket nyújtja az embernek, hogy művelje a jótékonyságot, s hogy megtartsa őt, megszokásból segíteni a szegényt, és elősegíteni az Úr művét is. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 382. o.

Január 18., szerda

A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, hogy mi válik javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. [...]

Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni! Isten minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni az Ő aka-

ratát, akkor minden ereje a mienk. Mindez az ajándék, amit Isten nyújtani akar, benne van az ígéletben. „A mag az Isten beszéde.” (Lk 8:11) Amennyire bizonyos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, Isten ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéletében. Ha elfogadjuk ígéletét, miénk az ajándék. – *Előtted az élet*, 153. o.

„Ő ad mindeneknek életet, lehetetet és mindent.” (Csel 17:25) Az Úr kijelenti: „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” „Enyém az ezüst és enyém az arany.” (Zsolt 50:10; Agg 2:8) És Isten az, aki az embernek erőt ad a gazdagságnak megszerzésére (5Móz 8:18). Annak elismerésül, hogy mindenünk tőle van, az Úr elrendelte, hogy áldásának egy részét adjuk vissza neki ajándékokban és áldozatokban. – *Pátriárkák és próféták*, 525. o.

Illés idejében Izrael elszakadt Istentől. Ragaszkodtak bűneikhez, elutasították az Úr küldöttei által szóló Szentlélek figyelmeztetéseit. Így elvágták magukat attól a csatornától, melyen át Isten áldásban részesíthette volna őket. Az Úr elhaladt Izrael otthonai mellett, s szolgálójának pogány földön talált menedéket, egy olyan asszonynál, aki nem tartozott a választott néphez. Mégis ezt az asszonyt tisztelte meg, mert követte a kapott világosságot, és szíve nyitva állt a még nagyobb világosság számára is, melyet az Úr prófétája által küldött. – *Jézus élete*, 238. o.

Csodálatos volt a föníciai asszony vendégszeretete Isten prófétája iránt! Az asszony a hite és nagylelkűsége által nagyszerű jutalmat nyert. „És evett mind ő, mind amaz, mind annak házanépe naponként. A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, amelyet szólt Illés által. És lett ezek után, hogy megbetegedett a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy volt, annyira már a lélegzete is elállt... És mondta néki [Illés]: Add ide a te fiadat... Akkor kiáltott az Úrhoz... És felvén Illés a gyermeket, alávitte őt a felházból a házba, és adta őt az ő anyjának, és mondta Illés: Lássad, él a te fiad! És mondta az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkadon igazság.” (1Kir 17:15–24) [...]

„Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi.” (Mt 10:41) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 346. o.

Január 19., csütörtök

Nem egyezik Isten akaratával, hogy a keresztények szűkmarkúbbak legyenek a zsidóknál, mert nekik sokkal nagyobb kiváltságaik vannak. „Valakinek sokat adnak” – jelenti ki az Üdvözítő –, „sokat követelnek tőle” (Lk 12:48). A héberektől megkövetelt bőkezű adakozás első sorban saját népüket szolgálta. Viszont ma Isten műve az egész földre kiterjed. Krisztus az evangélium kincseit követőinek kezeibe helyezte; ezzel azonban felelőssé tette őket, hogy az üdvösség örömhírét az egész világnak hirdessék. Bizonyos, hogy kötelezettségünk sokkal nagyobb, mint volt a hajdani Izraelé. – *Az apostolok története*, 337. o.

Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány Szerzőjének. A keresztény tekintse át gyakran a múltját, idézze fel hálával Isten csodálatos szabadításait – hogy támogatta a próbában; utakat nyitott meg, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássa meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. E megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12). – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Minden sáfárnak meg kell értenie, hogy amikor ezen a világon mindent Isten dicsőségére cselekszik úgy a hitetlenek, mint fejedelmek előtt, akkor azt kell kifejeznie, hogy számára Isten az első, az utolsó, és mindenben a legjobb. Az igazi keresztény meg fogja érteni, hogy csak akkor viselheti a keresztény nevet, ha szüntelenül, kitartóan és egyre fokozottabban Krisztust magasztatja.

„Ami pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék.” (1Kor 4:2) Amikor hűséggel igyekszünk megismertetni az emberekkel Istent, hajlamainkat a maga ellenőrzése alá vonja, hogy állandó lelki és értelmi fejlődésben részesülhessünk. De aki embereket akar felmagasztalni, és keveset beszél Istenről, az emberi gyengeségről tesz bizonyosságot. Az Úr magukra hagyja azokat, akik nem ismerik el, hogy Ő mindent megtesz annak érdekében, hogy jóindulatúbbá tegye őket. Csak Krisztus ereje állíthatja helyre a megrontott emberiséget. Engedjétek, hogy a körülöttetek élők megláthassák, hogy ti Istent dicsóítitek. Az emberi természet vonuljon vissza, és Isten váljon láthatóvá, hiszen Ő az emberiség egyedüli reménysége. Minden

ember építse házát az örök sziklára, Jézus Krisztusra, s akkor bármilyen vihart át fog vészelni. – *The Upward Look*, 81. o.

Isten készíti fel az emberi elmét, hogy ismerje el Őt, mint a harcoló lélek egyedüli segítőjét. Ő fogja megtanítani a zászlaja alatt állókat arra, hogy kegyelmének hűséges sáfárai lehessenek. Az ember akkor a leggyengébb, amikor azt képzei, hogy emberi megbecsülésben lesz része, ha félreteszi Istent, miközben másokkal társalog. Isten legyen mindenben minden. Őelőtte bolondság még a legnagyobb emberi bölcsesség is.

Isten halhatatlan elveket adott az embernek, amelyekkel szemben minden emberi hatalomnak meg kell hajolnia. Az igazság nekünk adott. A világosság értékes sugarait nem szabad véka alá rejteni, mert annak világosságot kell árasztania a ház lakóira. – *Manuscript 21*, 1899. március 8.

Január 20., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói, „Ha a Szentlélek munkálkodik bennünk” című fejezet; *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., „Hű intézők” című fejezet.

4.

ADAKOZÁS JÉZUSNAK

Január 21., szombat délután

Nem azért fogadja el bárki áldozatát, mert szükséget szenved, hanem mert nekik, a szolgálóinak válik javára, ha megadják Istennek, ami az övé. Elfogadja, mint a hálás engedelmesség áldozatát. Elvárja és szívesen fogadja aranyunkat, ezüstünket, mint elismerést, hogy minden, amink van, és amik vagyunk, az övé. Elvárja és elfogadja időnk és tehetségeink jó kihasználását, mint az iránta szívünkben élő szeretet gyümölcsét. Jobb az engedelmesség a véres áldozatnál. Tiszta szeretet nélkül a legtökéletesebb áldozat is túl szegényes, hogy Isten elfogadhassa. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 652. o.

Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel árasztotta el; a hívők tudták, hogy fáradozásaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindazokhoz, akik még a sötétségben élnek. Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nemhiába nyerték el Isten kegyelmét, mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkésztséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette.

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztyeni bőkezűséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy életükben megnyilvánulhat Megváltójuk irgalmassága. Amiként áldozatot hoznak az Úrnak, úgy biztosak lehetnek afelől, hogy kincsük előttük jár a mennyei kapu felé vezető útjukon. – *Az apostolok története*, 344. o.

Krisztust kell képviselnünk ezen a földön tisztaságot, jóságot, igazságot, irgalmat és együttérzést tanúsítva szóban és tettben. Isten gyűlöli a fősვნისéget és a kapzsiságot, melyek az önzés és a bűn vadhajtásai, és mindent tönkretesznek maguk körül. A durva és faragatlan viselkedést a Szentírás határozottan elítéli, mivel azzal az ember Istent gyalázza. „Fősვნისég nélkül való legyen a magatok viselete; eléged-

jetek meg azzal, amitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” (Zsid 13:5) „Azért, miképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjétek.” (2Kor 8:7) „A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezsetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13:16). – *Medical Ministry*, 184. o.

A keresztényi jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon segítség vágya állandóan ott él a hívők lelkében. Ha ennek a szeretetnek lehelete veszi körül őket, akkor „élet illatává válnak az életre” és Isten megáldhatja munkájukat.

Szeretni Istent mindenekfelett és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik. „Mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.” Szívben, amelyet az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet indítórugója a szeretet. A jellemet átalakítja, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat, és nemesíti a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, az életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre. – *Az apostolok története*, 551. o.

Január 22., vasárnap

Örök jóléte javáért mindenki vizsgálja meg szívét, és használja fel minden Istentől kapott képességét. Egyikünk se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve indítékát az Úr ne látná tisztán. Gondosan leméri minden ember indítékát, mintha az ember sorsa ettől az egyetlen mérlegeléstől függne. Isteni erővel való összeköttetésre van szükségük, hogy megnövekedett, tiszta világosságban és értetemben részesüljenek, hogy okról okozatra tudjunk következtetni. Azzal kell ápolnunk értelmünk képességeit, hogy az isteni természet részesei leszünk, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindenki gondosan fontolja meg az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, s nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes, nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr nem ért meg vilá-

gosan. Isten minden szív titkos szándékában olvas. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1160. o.

Ha gonosz lelkület ural, őrizzétek ki azt a szívetekből. Kötelességeitek mindent kiirtani a szívből, ami kárhóztat benneteket. A keserűséget gyökerestől ki kell tépni, különben kártékony befolyásával másokat is megmérgez. Ne engedjétek meg, hogy szívetek talajában ártalmas palánták maradjanak. Szüntelenül tartsatok önvizsgálatot, tépjétek ki a keserűséget, és ültessetek helyébe szeretetet. Jézust őrizzétek meg szentül a lelketekben. Krisztus a mi példaképünk. Ő helyről helyre járt, és jót cselekedett. Életével áldást jelentett mások számára. A szeretet szentelte és nemesítette meg minden tettét, és nekünk azt parancsolja, hogy kövessük a példáját. – *That I May Know Him*, 187. o.

A kereszténynek nem szabad megengednie, hogy az élet szükségletei miatt aggodalom és nyugtalanság zavarja meg a lelkét. Ha szereti Istent és engedelmesen elvégzi a rá eső részt, az Úr fog gondoskodni minden szükségletéről. Ne adjátok fel bizalmatokat Istenben, még ha verejtekkel is kell megkeresnetek a mindennapi kenyeret, mert gondviselésének nagy tervében az Úr napról napra megadja mindazt, amire szükségetek van. Krisztus e tanítása dorgálást jelent a hitetlen szív nyugtalan gondolatai, problémái és kételyei ellen. Senki sem adhat hozzá a testmagasságához, bármennyire is szeretné azt. Hasonlóképpen balgaság aggodalmaskodni a holnapi napért és annak szükségleteiért. Tegyétek a kötelességeitek, és bízzatok Istenben, mert Ő tudja, hogy mire van szükségetek. – *Counsels on Stewardship*, 227. o.

A magvetés – mind lelkiekben, mind földiekben – nagylelkűsége is tanít. Az Úr ezt mondja: „Oh, boldogok ti, akik minden vizek mellett vetetek.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (Ésa 32:20; 2Kor 9:6) Minden vizek mellett vetni annyit jelent, mint Isten ajándékait állandóan továbbítani. Azt jelenti, hogy adjunk mindenütt, ahol Isten ügye és az emberiség nyomora segítségünket igényli. Ezzel nem leszünk szegényebbek. „Aki bőven vet, bőven is arat.” A magvető úgy sokszorozza meg a magot, hogy megválik tőle. Ez azokra is vonatkozik, akik hűségesen osztogatják Isten ajándékait. Miközben adnak, áldásokban gazdagodnak. Isten annyit ígért nekik, ami elég ahhoz, hogy állandóan adhassanak. „Adjatok, néktek is

adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe.” (Lk 6:38)

A vetés és aratás még másra is tanít. Amikor Isten földi áldásait szórjuk, szeretetünk és együttérzésünk Isten iránti hálára és köszönetre indítja a megajándékozottat. A szív talaja alkalmassá válik a lelki igazság magvainak befogadására. Aki pedig magot ad a magvetőnek, ki is csíráztatja a magot, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre. – *Krisztus példázatai*, 85–86. o.

Január 23., hétfő

„Ki-ki az ő képessége szerint adjon az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ad néked.” (5Móz 16:17)

A tized és az adományok bibliai rendszerében a különböző személyek által felkínált pénzüsszegek eltérőek lehetnek az illető személy jövedelmével arányosan. A szegény ember tizede – másokéhoz viszonyítva – kisebb összeget tesz ki, adományait pedig a lehetősége szerint ajánlja fel. [...]

Akire Isten nagyobb vagyont bízott, ha szereti és féli az Urat, kötelességének fogja tartani azt cselekedni, amire megvilágosult lelkiismerete indítja az isteni elvárásokkal kapcsolatosan. [...]

Aki krisztusi lelkülettel bír, igyekszik örömmel behozni adományait az Úr tárházába. – *In Heavenly Places*, 304. o.

Amikor Jézus elküldte tizenkét tanítványát az első jótékonyági misszióútra, felhatalmazta őket, hogy hirdessék Isten országát, és gyógyítsák meg a betegeket (Lk 9:2). Továbbá így szólt: „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszátok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10:7–8) Miközben „bejárak a falukat, hirdetvén az evangéliumot, és gyógyítván mindenütt” (Lk 9:6), Isten áldása kísérte őket a munkájukban. A Megváltótól kapott küldetés eredményeképpen a tanítványok prédikálásából isteni megmentő hatalom lett, és nagyon sokan megismerték a Messiást.

A tanítványoknak adatott isteni küldetés érvényes minden hívőre az idők végezetéig. Akiket megérintett a mennyei ihletés, azok felhatalmazást kaptak az evangélium hirdetésére. Akik befogadják az éle-

tükbe Krisztust, azok elhívták, hogy dolgozzanak embertársaik üdvössége érdekében. Ezért létesült az egyház, és mindazok, akik felvállalják e szent szolgálatot, meghívást kapnak, hogy Jézus Krisztus munkatársai legyenek. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 465–466. o.

Ne sajátítsátok ki magatoknak az isteni áldásokat úgy, hogy semmit sem adtok vissza az Úrnak. Krisztus által mindenünk megvan, Krisztus nélkül azonban csak nyomorúság és elkeseredés lenne a sorsunk. Válaszolunk-e arra a szeretetre, amelyet Jézus kiárasztott felénk? Isten gyermekének mindene meg van. Várhatnál-e ennél többet? Ha a keresztyén nem elégedett ily örökséggel, akkor semmi sem teheti őt elégedetté. Javainkkal adósai vagyunk az Úrnak. Akkor tehát adjuk vissza az Adományozónak azt, ami az övé. Ne lopjuk meg Istent!

Aki olyannyira szerette az embert, hogy lejött az égi dicsőségből, mennyei trónjáról, és emberi természetet öltött isteni mivoltára, minden kétségen felüli bizonyítékokkal szolgált szeretetére vonatkozóan, és arra, hogy Isten szemében milyen óriási értékkel bír egy ember. Aki ezt a végtelen nagy áldozatot hozta értünk, most azt várja el, hogy becsüljük fel egy lélek értékét, majd vessük össze a földi nyereséget a menny elvesztésével, a mulandó sikert az örökélet elvesztésével. – *In Heavenly Places*, 305. o.

Január 24., kedd

„Isten a jókedvű adakozót szereti.” (2Kor 8:7) Akik szeretik Istent, bőkezűen és jókedvvel adakoznak, hogy ezzel dicsőségét szolgálják... Készséges engedelmesség és tiszta szeretet kössön az oltárhoz minden Istennek ajánlott áldozatot, mert Ő gyönyörködik az ilyen adakozásban. Ám akik sajnálják, amit adnak, azok csak megbántják az Urat. Amikor a gyülekezet vagy az egyes hívek szeretet nélkül hozzák áldozataikat, sőt inkább korlátozni szeretnék a munkánk fejlesztésére fordított költségeket, akkor félreérthetetlenül bizonyítják, hogy nincs élő kapcsolatuk Istennel. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 269. o.

Éppolyan kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lények-

nek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. [...]

Isten ajándékokat ad nekünk, hogy mi is adhassunk, és adományaink útján ismertté tegyük jellemét a világ előtt. A zsidó üdvrendben az ajándékok és adományok az istentisztelet lényeges részét képezték. Izrael népe azt a tanítást kapta, hogy minden jövedelme tizedét a szentély szolgálatára szentelje. Ezenkívül bűnért való áldozatot, önkéntes áldozatot és hálaáldozatot is kellett adniuk. Annak idején ezek képezték az evangélium munkájának anyagi alapját. Isten ma sem vár el tőlünk kevesebbet, mint ősi népétől. – *Krisztus példázatai*, 299–300. o.

Lehet, hogy az imaház, ahová összegyűlünk, nagyon szerény hely, de ez nem jelenti, hogy Isten kevésbé ismeri el azt. Ha lélekben, igazságban és szentségben imádjuk Őt, akkor ez lesz számunkra a menny kapuja. Ha azon a helyen Isten csodálatos műveit emlegetik, ha kifejezik szívük háláját imában és énekben, akkor a mennyei angyalok is csatlakoznak az Istent dicsőítők hálaadáshoz. Ezek a gyakorlatok verik vissza Sátán hatalmát. Elűzik a zúgolódást és a siránkozást, így Sátán teret veszít. – *In Heavenly Places*, 288. o.

A zsoldáros mondja: „Adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! Adjatok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben... Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét!”

Isten ránk árasztott irgalommal teljes áldásaiban végtelen szeretetének számtalan bizonyítékát találjuk, és olyan gyöngéd irgalmat, amely felülmúlja egy édesanya ragaszkodó szeretetét megátalkodott gyermeke iránt... János apostolhoz hasonlóan felkiálthatunk: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” – *Reflecting Christ*, 284. o.

Január 25., szerda

Az özvegyasszony adakozását, mert két fillérjét – egész vagyonát – Isten perselyébe helyezte, megörökítette az evangélium. Bátorítja azokat, akik bár szegénységgel küzdenek, adományukkal Isten munkáját óhajtják támogatni. Jézus a tanítványok figyelmét erre az asszonyra

irányította, aki „az ő egész vagyonát” odaadta (Mk 12:44). Többre értékelt az asszony filléreit, mint azok adományát, akiknek alamizsnája nem igényelt tőlük semmiféle önmehtagadást. Fölöslegük csekélyke részét adták; az özvegy azonban lemondott legégetőbb szükségletéről is, hogy adományát elvigye. Bizalmát Istenbe vetette, hogy megadja mindennapi kenyerét. Róla mondotta az Üdvözítő: „Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet vetett, hogynem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala.” (Mk 12:43–44) Azt tanította ezáltal, hogy Isten az adományt nem az összeg nagysága szerint értékeli, hanem az adakozó helyzetéhez és indítékához mérten. – *Az apostolok története*, 342. o.

Az igazságot elfogadók többnyire a világ szegényeihez tartoznak, ez azonban ne jelentse azt, hogy elhanyagolják kötelességeiket, amelyek az értékes világosság elfogadásával együtt járnak. A szegénység ne akadályozza őket a mennyei kincs gyűjtésében. A gazdagok által elérhető áldások nekik is rendelkezésükre állnak. Ha a birtokukban levő keveset hűségesen használják fel, akkor mennyei kincsük hűségük arányában szaporodik. Adományaikat nem az összeg nagysága, hanem az indítékok teszik kedvessé Isten előtt.

Mindenkit tanítsatok arra, hogy a Mesterért annyit kell tenni, amennyire képesek vagyunk, és örömmel visszaadni azt, ami az övé, a nyert áldások arányában. Visszakéri jogos tulajdonát, bevételünk tizedét, legyen az sok vagy kevés. Aki ezt visszatartja, meglopja Őt, tehát nem is várhatja Isten kezeinek áldását. A szabad akaratú, rendszeres adományozást tanítsatok akkor is alaposan, ha a gyülekezet többsége szegény sorsú testvérekből áll. Isten be tudja váltani ígéreteit!... Segélyforrásai kimeríthetetlenek, ha készek vagyunk véghezvinni akaratát. Ha látja, hogy a tizedfizetés kötelezettségét készségesen gyakorolják, bölcs előrelátással nyitja meg az utat a lehetőségeink gyarapodásához. Aki Isten rendeléseit a rendelkezésére álló csekély eszközökkel betartja, éppoly gazdag jutalmat nyer, mint aki bőséggel adakozik. – *Az evangélium szolgálói*, 222. o.

Némelyek természettől fogva nem áhítatosak, ezért művelniük kell magukban a szokást, hogy szemügyre vegyék életüket és indítékaikat, s külön táplálják magukban a vallásgyakorlatok és titkos ima szeretetét. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 513. o.

Január 26., csütörtök

Kegyelmében Jézus megbocsátotta bűneit, előhívta szeretett fivérét a sírból, s Mária szíve csordultig telt hálával... Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét... Feltörte a kenetes szelencét, s tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. [...]

Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Félt, hogy nővére is megfeddi szertelenségét. A Mester is azt hiheti, hogy meg gondolatlan. Mentegetőzés, kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni, amikor Urának hangját hallotta: „Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt?” (Mk 14:6). Jézus látta, hogy a nő zavarba jött és elszomorodott. Tudta, hogy ezzel a szolgálattal háláját fejezte ki, amiért megbocsátotta bűneit, ezért könnyített a lelkén. Hangját a bíráló zúgolódás fölé emelte, és így szólt: „Jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. Ő, ami tőle telt, azt tevő: előre megkenté az én testemet a temetésre.” (Mk 14:6–8) – *Jézus élete*, 559–560. o.

Pál apostol prédikátori tisztségében állandóan azon fáradozott, hogy a gyülekezetekben az újonnan megtértek szívében felébressze a vágyat, hogy Istenért nagy dolgot cselekedjenek. Gyakran intette őket a bőkezű adakozásra. Amikor az efézusi vénekkel a régebben közöttük végzett munkájáról beszélt, ezt mondotta: „Mindenestül megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni... Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (Csel 20:35; 2Kor 9:6–7)

A macedóniai hívők majdnem valamennyien szegények voltak földi javakban; szívük azonban túláradt az Isten és igazsága iránti szeretettől, és örömujjongva áldoztak az evangéliumi munka támogatására. Ha a pogány gyülekezetekben általános gyűjtéseket rendeztek az ínséges zsidó hívők javára, a macedóniai megtértek bőkezűségét példaképpül állították a többi gyülekezet elé. Az apostol a korinthusi hívőkhöz intézett levelében felhívta figyelmüket erre és felemlítette: „Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt, hogy a nyomó-

rúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységük jószívúságuk gazdagságává növekedett.” (2Kor 8:1–2)

A macedóniai hívőknek ez az áldozatkészsége a teljes odaszentelődés következménye volt. Isten Lelkétől készítette „önmagukat adták először az Úrnak” (2Kor 8:5), azután pedig készségesek voltak anyagi javaikból is gazdagon áldozni az evangélium művének fenntartására. – *Az apostolok története*, 342–343. o.

5.

ADÓSSÁGOK KEZELÉSE

Január 28., szombat délután

Egyesek semmit sem hoztak, és nem csatlakoztak a rendszeres adományozás tervéhez, amit azzal magyaráztak, hogy adósságaik vannak. Azt állították, hogy előbb el kell jutniuk oda, hogy senkinek se tartozzanak. Adósságuk azonban nem hozható fel kifogásként. Láttam, hogy nekik is meg kellett volna adniuk a császárnak azt, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené. Némelyek kötelességüknek tartják a „senkinek semmivel se tartozzatok” parancsolat betartását, és úgy gondolják, hogy Isten semmit sem vár el tőlük addig, míg nem fizetik vissza a adósságaikat. Ám tévednek, és megfosztják Istent attól, ami az övé. Minden ember megfelelő áldozatot mutasson be az Úrnak. Akinek kölcsöne van, a saját részéből fizesse azt vissza, nem az Úrétől. – *Counsels on Stewardship*, 258. o.

Nincs olyan élethelyzet, az emberi életnek szakasza, amelyre a Biblia ne adna értékes tanítást. Legyen bárkiről szó – uralkodó és alattvaló, gazda és szolga, vevő és eladó, kölcsönvevő és kölcsönadó, szülő és gyermek, tanár és diák – mind-mind felbecsülhetetlen értékű tanulságot találhat benne.

Isten Igéje azonban mindenekelőtt az üdvösség tervét tárja elénk: bemutatja, hogyan juthat a bűnös ember Istennel békességre, lefekteti az igazság és kötelesség elveit, melyeknek életünket kell szabályozniuk, és megtartásuk esetén Istentől jövő segítséget ígér. Túlmutat e gyorsan tovaszálló életen, az emberiség rövid és zűrzavaros történelmén. Szemünk elé tárja az örök korszakok hatalmas távlatait, olyan korokat, amelyeket bűn nem terhel, szomorúság nem homályosít el. Megtanítja, hogyan érhetjük el az áldottak örök hajlékát, és a lelkünkre köti, hogy reményeinket abba az országba vessük és szívünket odakössük. – *A keresztény nevelés alapjai*, 542. o.

A bölcs a következő szavakkal fordul a közömbös emberhez: „Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs! Akinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor gyűjti eledelét.” (Péld 6:6–8) Hajlékuk készítése közben a hangyák rátermettségről és kitartásról tesznek bizonyosságot. Igaz, hogy egyetlen hangya csupán egy kis sárgolyót képes magával cipelni, viszont türelme és kitartása csodákra képes.

Salamon feddésként mutat a hangya szorgalmára, és szavait azokhoz intézi, akik semmittevésre pazarolják az idejüket, vagy olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek tönkreteszik a lelket és a testet. A hangya idejében felkészül a következő évszakra, miközben az értelemmel felruházott emberek közül sokan nem képesek felkészülni az eljövendő örökéletre. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 190. o.

Január 29., vasárnap

Nagyon helyes az a vágy, hogy magad hordozd terhedet, és ne edd a másoktól való függés kenyerét. Nemes, nagylelkű törekvés az, mely önfenntartásra indít. A szorgalmas életmód és a takarékoság szükséges.

Sokan, nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy kiadásaik ne lépjék túl bevételeiket. Nem tanulják meg a körülményekhez való alkalmazkodást, ezért újra és újra kölcsönkérnek, és elárasztja őket az adósság, aminek következtében elkedvetlenednek és elcsüggednek. [...]

Mindenki tanulja meg, hogyan kell a számlákat vezetni! Némelyek elhanyagolják ezt a munkát, mert lényegtelennek tartják, azonban ez helytelen. Minden kiadást pontosan fel kell jegyezni. – *Boldog otthon*, 374. o.

Krisztus követői ne vessék meg a gazdagságot, hanem azt az Úrtól rájuk bízott talentumnak tekintsék. Az ajándékok bölcs felhasználása révén Krisztus követői örök áldásokban részesülhetnek. De nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten nem azért adott javakat, hogy azokat saját kedvünk szerint használjuk fel, hogy szabadjára engedjük hajlamainkat, vagy a saját belátásunk szerint kínáljuk fel adományként. Az anyagiakat nem szabad önző módon, saját vágyaink kielégítésére használni. Ez helytelen magatartást jelent az Úrral és embertársainkkal szemben, amivel csak zűrzavart és nehézséget okozunk. [...]

A gazdagok és a szegények is maguk döntenek el örök sorsukat, és bebizonyítják, hogy méltókká lettek-e vagy sem a szentek örökségének elfogadására. Aki önző módon használja fel javait ezen a földön, annak a jellemtulajdonságai valójában elárulják, hogy mit tenne, ha nagyobb előnyökben részesült volna, és ha Isten országának múlhatatlan kincseit birtokolná. A földön ápolt önző elveknek nincs helyük a mennyben, ahol minden ember egyenlő. – *Counsels on Stewardship*, 133. o.

Ha kényelemszerető vagy, késedelem nélkül távolítsátok el azt az életetekből, különben örök kudarc lesz a sorsotok. A takarékosság, a szorgalom és a komoly hozzáállás már ezen a földön sokkal értékesebb számotokra és gyermekeiteknek, mint bármilyen gazdagság.

Idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön. Ne pazaroljuk eszközeinket olyan vágyak kielégítésére, amelyekkel kapcsolatosan Isten azt várja el, hogy elfojtsuk azokat. Kívánságaink visszaszorításával igyekezzünk megfelelően képviselni a hitet. – *Review and Herald*, 1903. december 24.

Gyakran találkozunk olyan emberekkel, akik sosem boldogok. Nem részesülnek abban az örömben és békességben, amit Jézus megadhatna nekik. Kereszténynek vallják magukat, viszont nem fogadják el azokat a feltételeket, amelyek alapján teljesezhetnek az isteni ígéretek. Jézus mondotta: „Jöjjetek éh hozzám... Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28–30) Sokan azért nyugtalankodnak, mert nem a Mester iskolájában tanulnak. Isten gyermeke, aki kész áldozatot hozni, tapasztalatból tudja, hogy mit jelent Krisztus békéje.

Az életben a legjobb dolgok – egyszerűség, őszinteség, tisztaság, feltétel nélküli feddhetetlenség – nem vásárolhatók meg, és el sem adhatók. Ingyen lettek felkínálva írástudatlannak és tanultnak, fehérnek és feketének, szegénynek és királynak egyaránt. – *That I May Know Him*, 85. o.

Január 30., hétfő

Egyesek ügyetlenül intézik világi ügyeiket. Nincs meg bennük a kellő hozzáértés, és Sátán kihasználja őket. Ha ez a helyzet, ismerjék fel hiá-

nyosságukat. Legyenek elég szerények, hogy mielőtt terveiket megvalósítanák, tanácskozzák meg testvérekkel, akikben megbíznak. Ehhez a szóhoz irányítottak: „Egymás terhét hordozzátok.” Néhányan nem elég alázatosak kikérni mások tanácsát, míg tervüket meg nem valósítják, és anyagi nehézségekbe nem ütköznek. Akkor megértik, hogy ki kell kérniük testvéreik tanácsát, de mennyivel súlyosabb már a teher, mint előbb lett volna. Ha el lehet kerülni, a testvérek ne forduljanak bírósághoz, mert ezzel nagy előnyt adnak az ellenségnek, hogy zavarba ejtse őket. Jobb lenne, ha inkább veszteséggel kiegyeznének. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 200. o.

Isten a szolgálóinak hív minket, amiből arra következtethetünk, hogy azért fogad fel bennünket, hogy feladatokat végeztesen el velünk, felelősségeket hárítson ránk. Tőkét kölcsönzött nekünk, hogy beruházzuk. A tőke nem a mienk, ezért Isten nemtetszését váltjuk ki, ha magunknak harácsoljuk, vagy tetszésünk szerint költjük Urunk javait. Felelősök vagyunk annak felhasználásáért vagy pazarlásáért, amit az Úr kölcsönzött nekünk. Ha az Úr által így kezünkbe helyezett tőke tétlenül hever, vagy ha a földbe ássuk, ha csak egyetlen talentum is, Mesterünk akkor is elszámoltat vele bennünket. Elvárja tőlünk, nem a magunkét, hanem amit Ő adott kölcsön, mégpedig kamatostól. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 668. o.

„Senki sem szolgálhat két úrnak.” (Mt 6:24) Krisztus nem azt mondja, hogy az ember nem hajlandó vagy nem fog, hanem nem tud két úrnak szolgálni. Isten és a világ mostani fejedelmének akarata közt nincs egyetértés. A világ pontosan ott lépi át a határt, s ott elégíti ki bűnös módon önző kívánságait, ahol a keresztényt már figyelmezteti a lelkiismerete, hogy kerülje el, tagadja meg magát, torpanjon meg. Az elválasztó vonal egyik oldalán a magát megtagadó Krisztus követője áll, másikon a bűnös kívánságoknak engedő világ szerelmese, aki boldogan, cinkosként hódol a divatnak; komolytalan, felületes dolgokba merül, s tiltott élvezetek után fut. A keresztény nem lépheti át ezt a vonalat.

Senki sem foglalhat el semleges álláspontot. Nincs közbeeső csoport, amely sem Istent nem szolgálja, sem a megszentelt élet ellenségét. Krisztusnak élnie kell emberi eszközeiben, neki kell fáradoznia képességeiken, és cselekednie erejük által. Akaratukat elengedhetetle-

nül Isten akarata alá kell vetniük; együtt kell munkálkodniuk Szentlelkével. Akkor már nem ők élnek többé, hanem Krisztus él bennük. Aki nem teljesen adja át magát Istennek, az más hatalom ellenőrzése alatt áll, más hangra hallgat, Isten és ember ellenségére, akinek a sugallatai mindenestől más jellegűek. A felemás szolgálat Sátán oldalára állítja az embert, a sötétség seregeinek szövetségeseiként. – *Gondolatok a hegyi-beszédről*, 93–94. o.

Január 31., kedd

Mindenkinek meg kell értenie a takarékoság fontosságát. Egy munkás se gazdálkodjon úgy, hogy adósságba merüljön. Sátán egyik csapdája az a szokás is, hogy olyan pénzeket vegyünk ki a pénztárból, amelyeket még meg sem szolgáltunk. Ezáltal elvonjuk Isten tárházából azokat az anyagiakat, amelyek a missziómunkások fenntartására szükségesek. Ha valaki önként adósságba keveredik, azt Sátán fogta meg csapdájában. [...]

Elszomorító, hogy egyesek úgy próbálják megoldani sürgős ügyeiket, hogy pénzt kölcsönöznek, és nem számolnak azzal, hogy ezzel adósságot halmoznak fel. Az Úr azt szeretné, hogy mindazok, akik hiszik az igazságot, térjenek meg a személyüket csapdába ejtő szokásból. Inkább vállalniuk kellene a szenvedést, mint a tisztességtelen eljárást. Ha azok, akik ismerik az igazságot, nem változtatnak jellemükön az igazság megszentelő hatására, a halál illatát fogják terjeszteni a halálra. Tévesen fogják képviselni az igazságot, és meggyalázzák Krisztust, aki az Igazság. – *The Publishing Ministry*, 93, 96. o.

Az embernek jobb lenne a sorsa, ha Istennek szentelné életét, ha kész lenne alázattal munkálkodni, ha csak fokozatosan fejlesztené a vállalkozását, és nem hajtaná magát adósságba. De sokan azért mennek csődbe, mert tisztességtelen módszerekkel dolgoznak. Amikor aztán nehézségbe ütköznek, mindent igyekeznek eladni, amivel azt bizonyítják, hogy nem képesek folytatni a munkát. Csak az anyagi nyomástól igyekeznek szabadulni, és nem számolnak a következményekkel.

Akik az ilyen embereknek próbálnak segíteni abban, hogy kikerüljenek a válságból, hajlamosak olyan szerződést köttetni az adósokkal, aminek következményeként a tartozást felhalmozók rabszolgának érzik majd magukat. Híre megy, hogy nem vezették jól a vállalkozást,

azért jutottak csődbe. Ettől aztán nagyon nehezen tudnak megszabadulni.

Azt az utasítást kaptam, hogy mondjam el azoknak, akik kölcsönhöz folyamodnak: továbbra is igyekezzetek tisztességes úton járni. Tegyetek meg minden tőletek telhetőt, hogy kikerüljetez ebből a helyzetből. Ne terheljétek meg még jobban magatokat egy újabb társulással. A legjobb, hogy minden intézményünk magáért vállalja a felelősséget. – *Counsels on Stewardship*, 273–274. o.

Noha nagyon elterjedt gyakorlat pénzt kölcsönözni egy égető szükséglet fedezésére, mégis ez olyan szokás, ami az erkölcsi tartás hiányáról tesz bizonyosságot. Az Úr azt szeretné, hogy mindenki, aki hiszi az igazságot, kerülje ezt az önámító gyakorlatot. Jobb nélkülözni, mint tisztességtelen dolgot művelni. Nem lesz mentsége az Úr előtt azoknak, akik tisztességtelen módszerekhez vagy hazugsághoz folyamodva használják fel az Úr javait. Noha ők azt állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, és hirdetik azokat, a tetteikkel mégis megtagadják Krisztust. Nem az isteni törvény elveit támogatják. Ha jellemüket nem változtatja meg az igazság megszentelő befolyása, a halál illatát fogják terjeszteni a halálra. Tévesen képviselik az igazságot, és meggyalázzák Krisztust, aki az Igazság. – *Counsels on Stewardship*, 255. o.

Ünnepélyes szövetséget köss Istennel, hogy áldásával megfizeted adósságodat, és azután többé ne tartozz senkinek, még ha kenyéren és vízen élsz is. Asztalod megterítéséhez oly könnyű néhány forinttal többet kiadnod különlegességekre. Ügyelj a fillérekre, mert akkor a forintok vigyáznak önmagukra! Itt-ott kiadunk kis összeget erre meg arra, és hamarosan nagy összegre emelkedik. Tagadd meg magad legalább addig, amíg adósságban vagy... Ne tétovázz, ne csüggedj el és ne fordulj vissza! Tagadd meg ízlésedet, étvágyad kielégítését, takarítsd meg filléreidet, és fizesd meg adósságodat! Dolgozd le azt, amilyen gyorsan csak lehet! Ha újra szabad emberként jelensz meg, úgy, mint aki senkinek sem tartozik, nagy győzelmet aratsz. – *Boldog otthon*, 393. o.

Február 1., szerda

A férfiak és nők vagyonszerzési vágya nem bűnös, ha céljuk eléréséért való igyekezetük közben nem feledkeznek meg Istenről, és nem hág-

ják át Jahve utolsó hat parancsolatát (melyek az emberek embertársaik iránti kötelezettségeit tartalmazzák), valamint nem hozzák magukat olyan helyzetbe, melyben lehetetlen számukra az Isten tulajdonában levő testükkel és lelkükkel dicsőíteni az Urat. Ha a gyors meggazdagodásban túlfeszítik erejüket és megrontják létezésük törvényeit, akkor nem tudnak tökéletes szolgálatot nyújtani Istennek, és bűnös úton járnak. Az ilyen áron megszerzett vagyon nagy áldozatokat követel. – *Szemlélmények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 429. o.

Láttam, hogy Isten neheztelt népére, amiért hitetlenekért vállaltak kezeséget. A következő szövegre hívták fel figyelmem: „Teljességgel megrontatik, aki kezes lesz az idegenért.” (Péld 11:15) Hűtlen intézők! Másét ígérnek oda – mennyei Atyjukét –, és Sátán kész segíteni gyermekeit, és kicsavarni a javakat a hűtlen intézők kezéből. A szombatünnepelőknél nem szabad hitetlenekkel társulni. Isten népe túlságosan megbízik az ismeretlenek szavában, kikéri tanácsukat, pedig nem lenne szabad. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 200. o.

Az Úr közölte, hogy népünk számára veszélyes kísérlet kockázatos üzleti vállalkozásokba kezdeni. Ezzel ellenséges területre léptek, súlyos kísértéseknek, csalódásoknak, próbáknak és veszteségeknek teszik ki magukat. Ezt követi a lázas nyugtalanság, emésztő vágy, hogy gyorsabban szerezzenek pénzt, mint jelen körülményeik megengedik. Ezért máshova költöznek, remélve, hogy több pénzre tehetnek szert. Ám számos esetben csalódnak reményeikben, csüggedés vesz rajtuk erőt, és inkább hátrafelé, mint előre haladnak... Ha az Úr felvirágoztatta volna némely testvérünket kockázatos üzleti vállalkozásaiban, ez örök romlásnak bizonyult volna. Isten nagyon szereti népét, szereti a veszteséket is. Ha megtanulják a leckét, melyre meg akarja tanítani őket, vereségük értékes győzelemnek fog bizonyulni. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 617. o.

A szegény testvérek között akad egy csoport, akik nem mentesek a kísértéstől. Rossz gazdák. Kétfalkezesek. Anyagiakra szeretnének szert tenni anélkül, hogy várniuk kellene a kitartó munka lassú eredményére. Némelyek annyira sietnek javítani helyzetükön, hogy különféle vállalkozásokba fognak anélkül, hogy kikérvék az értelmebbek és tapasztaltabbak tanácsát. Várakozásuk ritkán valósul meg.

Ahelyett, hogy nyernének, inkább veszítenek, és ezt követi a kisértés és a gazdagok irigylése. Valójában részt szeretnének gazdag testvéreik vagyonából, és megpróbáltatásnak veszik, hogy ez nem lehetséges. Pedig nem érdemlik meg a segítséget. Bizonyíték áll rendelkezésükre, hogy igyekezeteik csődöt mondtak. Ügyeikben hanyagok, és tele vannak aggodalmakkal és gondokkal, ami kevés hasznot hoz. Hallgatniuk kellene a tapasztaltak tanácsára. Gyakran azonban ők az utolsók, akik tanácsot kérnek. Azt képzelik, hogy igen okosak, és nem hajlandók tanulni. [...]

Nem fogadják meg Pál Timóteusnak adott tanácsát: „De valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 480–481. o.

Február 2., csütörtök

A szombatév megtartása a föld és a nép javát szolgálta. A föld egy évi pihenés után a következő évben bővebben termett. A népet tehermentesítették a nehéz mezei munkától; és míg a munka különböző ágait ez idő alatt végezheték, több szabad idejük volt testi erejük megújítására. Több idejük volt az elmélkedésre és imádkozásra, az Úr tanításainak megismerésére és házanépük oktatására. [...]

A szegények számára a hetedik év az adósságok elengedésének esztendeje volt. A hébereknél minden időben meg lett parancsolva, hogy segítsék szükségbe jutott testvéreiket kamat nélküli pénz kölcsönzésével. A szegényektől uszorát venni kifejezetten tiltott volt... Ha tartozása kifizetetlen maradt az elengedés évéig, magát a tőkét sem lehetett befektetni. A népet kifejezetten intették, nehogy testvéreiktől ez okból a szükséges segítséget visszatartsák. „Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül [...] ne keményítsd meg a te szívedet, [...] hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned.” – *Pátriárkák és próféták*, 532. o.

Figyeljete oda a kis összegű költségekre is. A kisebb veszteségek azok, amelyek végül sokat fognak nyomni a latba. Vigyázatok mindarra, ami megmarad, gyűjtsétek össze a „morzsákat”, hogy semmi se menjen kárba, mivel sokan, akik nagy dolgokra vágnak, nem tanul-

ták meg értékelni és megtakarítani a keveset. Ne tékozzátok el a percekkel, mert ezzel az órákat rövidítitek meg. A kitartó szorgalmat és a hittel végzett munkát mindig siker koronázza. Egyesek méltóságukon alulinak tartják az apró dolgokról való gondoskodást. Szerintük szűk látókörre és fukarságra utal, ha valaki az apró dolgokra is figyelmet fordít. Figyeljete oda a kisebb összegű költségekre, tegyétek félre a kis nyereséget is. Semmit sem szabad eltékozolni, ami valakinek a céljait szolgálhatja. A takarékoság hiánya kétség nélkül az intézmények eladósodásához vezet. Még ha sok pénzt is kapnának, a mű különböző ágazataiban azt is eltékoznának. A takarékoság nem jelent fősévényt. – *The Publishing Ministry*, 331. o.

Krisztus ezt mondta abban az imában, amelyre tanítványait tanította: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.” (Mt 6:12) Ezen nem azt értette, hogy ha bocsánatot akarunk bűneinkre kapni, akkor nem szabad igényt tartanunk arra, ami jár nekünk. Ne juttassuk azonban adósságot börtönbe! Ne sanyargassuk és ne bántalmazzuk még akkor sem, ha oktalan gazdálkodása miatt nem tud fizetni! A példázat nem azt tanítja, hogy bátorítsuk lustaságra. Isten Igéje kijelenti, hogy aki nem akar dolgozni, az ne is egyék (lásd: 2Thessz 3:10). Az Úr nem kívánja a szorgalmas munkástól, hogy pénzt adjon azoknak, akik nem akarnak dolgozni. Sokan elfecsérlik idejüket. Nem tesznek semmi erőfeszítést. Mindez szegénységhez és nélkülözéshez vezet. Ha ezektől a hibáktól nem szabadulnak meg, mindaz, amit értük teszünk, annyi mintha kincset raknánk lyukas zsákba. Van azonban elkerülhetetlen szegénység is. Az elesettek iránt szeretetet és szánalmat kell tanúsítanunk. Nyújtsuk nekik azt, amit hasonló körülmények között mi szeretnénk kapni! – *Krisztus példázatai*, 247. o.

Február 3., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., „A szükség napjaira félretéve” című fejezet; *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az üzleti élet elvei” című fejezet.

6.

MENNYEI KINCSEK GYŰJTÉSE

Február 4., szombat délután

Érdemes minden erőttökkel azon dolgozni, hogy javaitokat a mennybe helyeztétek át, mert nagyon fontos, örök érdekeiteket szolgálja. Semmi sem vész el, amit Isten művére adományoztok. Amit a lelkek megmentésére és Isten dicsőségére adtok, azt a legsikeresebb befektetésnek kell tekintenetek már erre az életre és az eljövendő életre vonatkozóan is. Az arany és ezüst talentumok értéke gyarapodni fog, ha a pénzváltók asztalára helyezitek, és majd bejegyzésre kerül a mennyei könyvekben a nevetek mellé. Az örökkévaló gazdagságok edényei legyetek, mely javak értéke a pénzváltók kezében csak növekszik. Amikor adományoztok Isten művére, kincseket tesztek félre a mennyben. És mindaz, ami ekképpen összegyűlik, a pusztulástól és a veszteségtől védve lesz, hogy tartós, örök gyarapodásban legyen része. – *Review and Herald*, 1888. január 24.

Minden keresztény Isten sáfára, akire az Úr a javait bízta. Akik kereszténynek vallják magukat, bölcsen használják fel javaikat. Isten számontartja a rátok bízott pénzt, és a lelki előnyöket. Vajon ti is hű sáfárokként fogjátok nyilvántartani ezeket? Figyelni fogjátok, hogy bölcsen használjátok-e fel azt, amit Isten rátok bízott, vagy inkább önző és hivalkodó költekezésre pazaroljátok el? Ó, bárcsak minden pénzüsszeg, ami a szükségletek kielégítését szolgálja, inkább a mennyei kincsek gyarapodásához járulna hozzá! [...]

Isten megtartja hűségés sáfárait, akik készek a tőle kapott erejüket és ajándékaikat megfelelő, hasznos módon felhasználni. Ha mindenki tudomást vesz az Úr iránti kötelességéről, akkor gondviselése folytán Isten fejedelmi adományok felajánlására teszi képessé. Egyeseknek megadja a lehetőséget kisebb adományok hozatalára is, azonban Őelőtte mind az apró, mind pedig a nagy adományok egyformák, ha az Ő dicsőségére vannak felajánlva. – *That I May Know Him*, 220. o.

Mihez mérhető egy emberi lélek elvesztése? Erre a kérdésre mindenkinek választ kell adnia. Jézus, a világ Megváltója szánalommal tekint azon sokaságra, akik kereszténynek vallják magukat, ám nem Őt, hanem önmagukat szolgálják. Ezek az emberek szinte egyáltalán nem gondolnak az örök valóságokra, nem veszik figyelembe az Úr figyelmeztetéseit, melyekkel rámutat arra a gazdag jutalomra, amelyet készített hűségeseinek, akik készek odaadó szeretettel Őt szolgálni. Eléjük tárja az örök valóságokat, és kitartóan kérleli őket, hogy mérlegeljék, mit jelent Krisztus engedelmes és hűséges követőjének lenni, majd így szól: „Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Mt 6:24) – *Manuscript 45*, 1890.

Ahol van a kincsetek, ott van a szívetek is. Az Úr talentumainak birtoklóira hatalmas felelősség hárul. Nem költhetik pénzüket csak saját önző vágyaik kielégítésére, mivel ezzel az Úr tárházát rövidítik meg. A Szentlélek Isten semmihez sem fogható jósága révén munkálkodik az emberben, és készíti kisebb vagy nagyobb adományok felajánlására Isten ügyéért és az Ő dicsőségére. – *Reflecting Christ*, 266. o.

Február 5., vasárnap

Noé és családja nem egyedül félté Istent, és nem egyedül engedelmeskedett neki. De Noé volt valamennyiük között a legkegyesebb és legszentebb a földön. Csak az ő életét őrizte meg Isten, hogy végrehajtsa akaratát, és bárkát építve figyelmeztesse a világot a közelgő ítéletre. Matuzsálem, Noé nagyapja a vízözön évéig élt. Mások is elhitték Noé prédikálását, és segítettek neki a bárka építésében, de meghaltak, mielőtt a vízözön eljött a földre. Noé prédikálása és a bárka építésének példája által kárhoztatta a világot.

Isten mindenkinek alkalmat adott arra, hogy bűnbánatot tartson, és megtérjen. Nem hittek azonban Noé prédikálásának. Kicsúfolták figyelmeztetéseit, és kigúnyolták a szárazföldön lévő hatalmas hajót. Noénak nem sikerült megváltoztatni embertársait. De több mint száz évig kitartott azon törekvésében, hogy az embereket bűnbánatra és Istenhez való megtérésre bírja. A bárkára mért minden kalapácsütés egy prédikáció volt a néphez. Noé utasítást adott, prédikált, dolgozott, miközben az emberek csodálkozva szemlélték és fanatikusnak tartották. – *A megváltás története*, 63. o.

A geológusok állítása szerint maga a föld a benne talált dolgokkal bizonyítja, hogy sokkal idősebb, mint ahogy a mózesi krónika tanítja. Emberi és állati csontokat, hadieszközöket, a ma illetve több ezer éve élő fáknál sokkal nagyobb, megkövesedett fákat fedeztek fel. Ebből azt következtetik, hogy a föld a teremtés krónikájában megjelölt időnél sokkal régebben benépesedett a mai embereknél sokkal magasabbakkal. Ennek az okfejtésnek a nyomán a teremtés napjait roppant hosszú, határtalan időszakoknak tartja sok olyan ember, aki hitet tesz a Biblia mellett.

De a Bibliát félretéve a geológia semmit sem tud bizonyítani. Akik érveléseiket olyan bizalommal építik a geológia felfedezéseire, azoknak fogalmuk sincs az özönvíz előtti emberek, állatok és fák méreteiről vagy az özönvízkor történt hatalmas változásokról. A földben talált maradványok olyan állapotokról tanúskodnak, amelyek sok tekintetben különböznek a jelenlegiektől, de hogy ezek az állapotok mikor léteztek, azt csak az ihletett beszámolóból tudhatjuk meg. Az özönvíz történetében az Ige megvilágítja azt, amit a geológia önmaga soha nem képes kideríteni. A Noé korában élő és a jelenlegieknél sokkal nagyobb emberek, állatok és fák a földbe temetődtek, és így maradtak fenn, bizonyítva a későbbi nemzedékeknek, hogy az özönvízkori embert víz pusztította el. Isten azt akarta, hogy ezeknek a dolgoknak a feltárása hitet ébresszen az ihletett történelem iránt. De az emberek a maguk hiába-
való okoskodásukkal ugyanabba a tévedésbe és hibába esnek, mint az özönvíz előtt élők. Azokat a dolgokat, amelyeket Isten áldásul adott, helytelen alkalmazásukkal átokká változtatják. – *Pátriárkák és próféták*, 112. o.

A kötelesség hangja Isten hangja, mely útmutatóul adatott a mennyből. Akár tetszik, akár nem, eleget kell tennünk feladatainknak. Ha az Úr azt várja el, hogy vigyünk üzenetet Ninivébe, nem nézné jó szemmel, ha Jáfóba vagy Kapernaumba utaznánk. Az Úrnak alapos oka van, ha elküld valahová, és ha abba az irányba vezérli lépteinket. – *In Heavenly Places*, 226. o.

Február 6., hétfő

Szolgáinak is hasonlóképpen kell cselekedniük. Ábrahámhoz így szólt az Úr, amikor felszólította, hogy hintse az igazság magvát: „Eredj ki a te

földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ő pedig „kiméne, nem tudván, hová megy” (Zsid 11:8). A jeruzsálemi templomban imádkozó Pál apostol is ezt az üzenetet kapta Istentől: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Csel 22:21) Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaníuk földi reményeikről. Fáradtsággal, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

„Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatt-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.” (Jak 2:21–22)

Létezik nem üdvözítő hit is. Az Ige szerint az ördögök is hisznek és rettegnek. Ez az úgynevezett hit nem a szeretet cselekedetei által működik, és nem tisztítja meg a lelket, ezért egyetlen embernek sem tulajdoníttatik igazságul. Az apostol mondja: „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” (Jak 2:24) Ábrahám hitt Istenben. Ezt honnan tudjuk? Onnan, hogy cselekedetei tettek bizonyosságot hitének milyenségéről, és ez a hit tulajdoníttattott neki igazságul.

Napjainkban ábrahámi hitre van szükség, ami bevilágíthatja a körülöttünk levő sötétséget Isten szeretetének kellemes sugaraival. Hitünket a jó cselekedetek teszik gyümölcsözővé, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. Minden elvégzett feladat, minden áldozathozatal Jézus nevében kimondhatatlanul nagy jutalmat szerez. Isten a parancsolatai által szólít és áld meg bennünket. – *Signs of the Times*, 1898. május 19.

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígélet biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Istennek trónjából folyik ki (Jel 22:1), és megmagyarázza nekünk gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Midőn Megváltónk lábához tesszük koronánkat, amelyet Ő helyezett a fejünkre, arany hárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülőnek dicséretével.

Mindaz, ami földi otthonunkban szép, emlékeztessen minket ama kristály folyóra és zöld mezőre, a hajlodozó fákra és élő kútforrásokra, a fénylő városra, a fehér ruhás énekesekre, mennyei otthonunkra – a szépség ama világára, amelyet egyetlen művész sem tud megfesteni, egyetlen halandó nyelv sem képes leírni. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek.” (1Kor 2:9) – *Boldog otthon*, 544–545. o.

Február 7., kedd

Lót Sodomát választotta lakóhelyül, mert látta a világi előnyöket. De miután megtelepedett és világi kincsekben meggazdagodott, meggyőződött róla, hogy hibát követett el, mikor nem vette figyelembe annak a közösségnek erkölcsi állapotát, amelyikben hazát választott. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1092. o.

Lót egy kies területet választott, amely nagy nyereséggel kecsegtetett. Már gazdag emberként került a környékre, és választása semmilyen különlegesebb eredményt nem hozott számára. A különbség mindig abban mutatkozik meg, hogy az ember enged-e a jó befolyásának, vagy inkább a mulandó előnyöket választja. Nagyon sok út vezet Sodomába. Szükségünk van arra, hogy szemeink mennyei gyógyírral legyenek megkenve, hogy felismerjük az Istenhez vezető utat. – *Letter 109*, 1899.

Ábrahám megtisztelte Istent, és Isten is megtisztelte Ábrahámot. Tanácsolta őt, és beavatta a mennyei tervekbe. „Eltitkoljam-é én Ábrahámotól, amit tenni akarok?” – kérdezte az Úr.

A hit embere közbenjárt Sodoma lakosaiért. Egyszer már a kardjával megmentette őket, most pedig ima által próbált segíteni rajtuk. Mélységes tisztelettel és alázattal könyörgött az Úrhoz. Ő, a bűnös ember közbenjárt egy másik bűnös emberért. Ilyen lelkületet kell tanúsítaniuk mindazoknak, akik Istenhez közelednek. Ábrahám olyan gyermeki bizalommal rendelkezett, mint amelyet elvár gyermekétől az édesapa. A mennyei Küldöthöz járulva könyörgött és imádkozott. [...]

Ábrahám imáját a veszendő lelkek iránti szeretete ihlette. Noha nem értett egyet a züllött város vétkeivel, mégis szeretete volna, ha a bűnösök megmenekülnek. Sodoma iránti mély érdeklődése mutatja, hogy

milyen törődést kell tanúsítanunk a megtéretlenek felé. Gyűlölnünk kell a bűnt, de irgalommal és szeretettel kell viseltetnünk a bűnösök irányába. – *Conflict and Courage*, 51. o.

A gazdagról és Lázárról szóló példázat arra világít rá, hogy e két ember által képviselt embercsoportot miként értékelik a láthatatlan világban. A gazdagság nem bűn, ha valaki becsületesen jutott hozzá. Isten nem ítéli el a gazdagot gazdagsága miatt. De elmarasztalja akkor, ha a reá bízott anyagiakat önzően használja fel. [...]

Pénzt nem vihetünk magunkkal az elkövetkezendő életbe. Ott nem lesz szükség rá. Azonban azokat a jó cselekedeteket, amelyekkel lelkeket mentettünk Krisztusnak, magunkkal visszük a mennybe. Akik pedig az Úr ajándékait önzően maguknak használják fel, támasz nélkül hagyva nincstelen felebarátaikat, és Isten földi műve előbbre viteléért semmit sem tesznek, azok meggyalázzák Alkotójukat. A mennyei könyvekben nevük mellett ez áll: megrabolták Istent. [...]

Krisztus fellebbentette a függönyt, és megmutatta ezt a képet a papoknak és főembereknek, az írástudóknak és farizeusoknak. Ti, akik e világ javaiban dúskáltok, de Isten dolgaiban nem, gondolkozatok el ezen a jeleneten! Akit az emberek nagyra becsülnek, az Isten szemében visszataszító. Krisztus kérdi: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?” (Mk 8:36–37) – *Krisztus példázatai*, 266–267. o.

Február 8., szerda

Rebeka keserűen megbánta a Jákobnak adott tanácsot, mert ezáltal örökre elválasztotta őt magától. Jákob kénytelen volt elmenekülni, hogy megmentse életét Ézsau haragjától, így anyja többé sohasem látta meg arcát. Izsák még sok évet élt azután, hogy Jákobra adta áldását. Jákob és Ézsau életmódja meggyőzte őt, hogy az áldás jogosan illette meg Jákobot. – *A megváltás története*, 89. o.

Jákobnak erőteljesen elé tárult az a bűne, hogy csalással akarta megszerezni bátyja áldását, azért fél, hogy Isten megengedi Ézsauinak, hogy elvegye életét. Egy angyalt mutattak be nekem, amint Jákob előtt állt, és rámutatott hibáinak igazi természetére. [...]

Jákob egész éjjel küzdött az angyallal. Áldásért könyörgött. Úgy tűnt, hogy az angyal ellenállt imájának, állandóan emlékeztette bűneire, és igyekezett elszakadni tőle. Jákob elhatározta, hogy megragadja az angyalt, de nem testi erejével, hanem a hitével. Szenvedéseiben Jákob hivatkozott bűnbánatára, mély alázatra, amelyet bűnei miatt érzett. [...]

Amikor azonban látta, hogy nem vehet erőt Jákobon, hogy meggyőzze őt természetfeletti hatalmáról, érintette combcsontját, amely csípőjében azonnal kificamodott. Jákob azonban nem adta fel eltökélt szándékát a testi fájdalmak ellenére sem... Hite a hajnal feljöttéig a végéig komollyá vált. Nem akarta elbocsátani az angyalt, amíg az meg nem áldja őt. – *A megváltás története*, 94–95. o.

Áldozathozatalt követel, ha Istennek adjuk át magunkat. Ez azonban csupán alantasabb dolgaink feláldozása a magasztosabbért, a testi feláldozása a lelkiért, a mulandó feláldozása az örökkévalóért. Isten nem szeretné az akaratunkat megsemmisíteni, hiszen szándékát csakis az akarat segítségével tudjuk megvalósítani. Neki kell átadnunk akaratunkat, hogy azután visszakapjuk, de már megtisztítva, kifinomítva, és a szeretet által úgy Istenhez kötve, hogy az Úr keresztül tudja áramoltatni rajtunk a szeretet és az erő hatalmas árjait. Bármilyen keserűnek és fájdalmasnak tűnik is ez az átadás a csökönyös, konok szív előtt, mégis áldás lesz számára: „Jobb tenéked.”

Amíg Jákob nem borult rokkant csípővel, magatehetetlenül a szövetség angyalának keblére, addig nem ismerte a hit győzelmét. Csakis akkor nyerte el az „Isten győztes harcosa” címet, amit az Izrael név jelent, amikor már sántítva járt. Ézsau fegyveresei csak akkor álltak meg előtte tisztelettel. Majd később a fáraó – ősi királyok büszke sarja – áldására szomjazva hajolt meg előtte. Üdvösségünk fejedelme, Jézus is szenvedések által vált tökéletessé, a hit fiai így „felerősödtek a betegségből... megszalasztották az idegenek táborait” (Zsid 11:34). Így „még a sánták is zsákmányt vetnek” (Ésa 33:23), „olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza... mint az Úrnak angyala” (Zak 12:8). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 62. o.

Február 9., csütörtök

Mózes bölcs ember volt. Isten az Ő bölcsességében megadta neki a felkészülés lehetőségét a különösen fontos feladatra. Magas fokú képzés-

ben részesült, hogy vezető lehessen. Amikor a harcban a hadsereg élére állt, az ellenség elveszítette a csatát, és amint hazatért a harcmezőről, hadserege dicsérő szavakkal illette őt. Mindezek mellett Mózes sosem felejtette el, hogy Isten volt az, aki elhatározta, általa fogja megszabadítani Izrael gyermekeit. – *The Youth's Instructor*, 1903. január 28.

Mózes ereje a minden hatalom forrásával, a seregek Urával való kapcsolatából fakadt. Hatalmasan fölülemelkedett minden földi vonzáson, és teljesen Istenre hagyatkozott. Úgy tekintette magát, mint aki az Úr. Míg hivatalosan az egyiptomi királyi érdekeltséggel állt kapcsolatban, megállás nélkül Isten kormányának törvényeit tanulmányozta, így hite egyre növekedett. Ez a hit értékes volt számára. Mélyen benne gyökerezett legkorábbi tanulmányainak talajában. Művelődése hivatva volt fölkészíteni őt Izrael fogságból való kiszabadításának nagy és fontos művére. Mózes elgondolkodott ezeken a dolgokon; szüntelenül Istentől jött megbízatására hallgatott. Miután megölte az egyiptomit, rádöbent, hogy még nem értette meg Isten tervét. Elfutott hát Egyiptomból és pásztor lett. Nem tervezte többé a fontos feladat elvégzését, hanem igen szerény, igen alázatos lett. Az elméjét betöltő köd szertefoszlott, s arra fegyelmezte értelmét, hogy Istent keresse mint menedékét. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1098. o.

Mózeset arra vezette a hite, hogy a láthatatlan örökkévalókra tekintsen. Elhagyta az udvari élet ragyogó vonzalmait, mert ott a bűn tanyázkodott. Lemondott a jelenről, mely jónak látszott, de romlásba és pusztulásba csalogatott. A valódi vonzó dolgok voltak értékesek számára – ami örökkévaló. A Mózes által hozott áldozatok valójában nem is voltak áldozatok. Futni, veszni hagyta a jelen látszólagos, csalóka jót a bizonyos, magasztos, halhatatlan jóért.

Mózes elviselte Krisztus gyalázatát, mert többre értékelte a gyalázatot az egyiptomiak kincseinél. Elhitte, amit Isten mondott, s a világ bármi gyalázkodása sem vitte rá, hogy eltérítse a becsületességtől. Mint Isten felszabadult embere járta a földet. Krisztus szeretete élt szívében, ami nemcsak emberi méltóságra emelte, hanem az igaz keresztény kegyességek kitűnősége járult méltóságához. Mózes göröngyös és veszélyes ösvényen járt, de a láthatatlanokra tekintett, ezért nem botlott el. Vonzó volt számára a jutalom, s az lehet számunkra is. Mózes meghitt kapcsolatban élt Istennel.

Az a kötelesség vár, hogy jellemed megváltoztatására és vonzóvá tételére használd életed hátra lévő részét. A megújult lélekben új élet keletkezik. Krisztus ott a benn lakozó Üdvözítő. Amire talán úgy tekint az ember, hogy nehéz lemondania róla, azt feltétlenül fel kell adnia. A leszóló, zsarnoki szót ne ejtsd ki, így értékes győzelmet aratsz. Igazi boldogság lesz az eredménye minden lemondásodnak, az éned minden keresztre feszítésének. Ha kivívjuk az első győzelmet, a második könnyebb lesz. Ha Mózes elhanyagolta volna az Isten nyújtotta lehetőségeket és előjogokat, a mennyből jövő fényt hanyagolta volna el – akkor nyomorult, csalódott ember lett volna... Az embernek világosság és lehetőségek állnak rendelkezésére, s ha kihasználja azokat, győzedelmeskedni tud. A győzelem által életeddel bizonyíthatod Isten kegyelmének hatalmát. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 345. o.

Február 10., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története, „A győzedelmeskedő hit” című fejezet.

7.

A LEGKISEBBEKÉRT

Február 11., szombat délután

Körültekintően és imával fontoljuk meg a szegények segítségének módját. Keressük Isten bölcsességét, mert jobban tudja nálunk, rövidlátó halandóknál, miként kell gondoskodni teremtményeiről. [...]

Segítsük a nagycsaládos embereket, akik szüntelenül gyengélkedéssel s nyomorral küzdenek. Sok özvegyasszony erejét meghaladó munkát végez, hogy ne kelljen elválni gyermekeitől, s ellássa őket élelemmel és ruházattal. Sok ilyen anya belehal a túlmunkába. Minden özvegy rászorul a reményt keltő, biztató szóra, és sokaknak komolyan kellene segítenünk.

Bízzunk meg éles eszű, bölcs, istenfélő embereket, hogy törődjenek a szegényekkel és ínségesekkel – kezdve a hívó családokon. Számoljanak be a gyülekezetnek, s tanácskozzák meg a teendőket. – *Bizonyásgtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 277–278. o.

A mennyei Felség azonosítja érdekeit a szenvedő emberiség érdekeivel. Embertársainknak szükségük van a szívbeli kedvességre és a gyengéd együttérzésre. Nem lehetséges a Krisztusban, mint élő Főben való növekedés, amíg nem gyakoroljuk az együttérzés és szánakozó szeretet leckéjét, melyet Ő tárt elénk. Lehetetlen visszatükrözni Krisztus képmását, ha a mennyei eredetű szeretet nem él ott a lélekben. Senki sem lépheti át Isten városának kapuit, aki nem rendelkezik ezzel a jellemtulajdonsággal. – *Isten fiai és lányai*, 148. o.

Az olyan vallás, amely kevésre becsüli az embereket – akiket pedig Krisztus annyira értékesnek tartott, hogy az életét adta értük –, az a vallás, amely az emberi szükségletek, szenvedések vagy jogok elhanyagolásához vezet: hamis. Ha a szegények, a szenvedők és bűnösök jogaiba gázolunk, azzal Krisztus árulói vagyunk. A kereszténység azért erőtlen és hatástalan a világban, mert bár sokan elismerik Krisz-

tus nevét, az életükkel mégis megtagadják a jellemét. Az Úr nevét így káromlás éri.

Az apostoli egyházzól írták, amikor a feltámadt Krisztus dicsősége ragyogott rájuk: „Senki semmi marháját nem mondta magáénak.” „Mert szűkölködő sem vala öközöttük senki.” „És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyoságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” „És mindennap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben, örömmel és tiszta szívvel, dicsérve Istent, és az egész nép előtt kedveséget találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet üdvözülőkkel.” (Csel 4:32, 34, 33; 2:46–47)

Átkutathatjuk az eget és a földet, mégsem találunk határozottabban kinyilatkoztatott igazságot, mint hogy a részvétünkre és segítségünkre szorulókon segítenünk kell. Ez a Jézus Krisztusban rejlt igazság. Amikor a Krisztus nevét viselők gyakorolni fogják az arany szabály elveit, akkor majd ugyanaz az erő és hatalom kíséri az örömezenetet, amely az apostolok napjaiban volt a segítségükre. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 136–137. o.

Február 12., vasárnap

Csak kevesen értik meg Jézus szavainak horderejét, amelyeket a názáreti zsinagógában mondott, amikor magát a Felkentnek jelentette ki. Feladatának nevezte a nyomorgatottak és a bűnnel terheltek megvigasztalását, felüdítését és megmentését; azután pedig, mivel látta, hogy góg és hitetlenség uralja hallgatói szívét, emlékeztette őket arra, hogy Isten a régmúlt időkben népének hitetlensége és lázadása miatt elfordult tőle, és pogány területeken olyanok előtt nyilatkozott meg, akik nem vetették el a mennyből áradó világosságot. A sareptai özvegy és a szíriai Naámán valóra váltották életükben mindazt a lelki világosságot, amelyet nyertek. Ezért igazabbak voltak Isten választott népénél, amely eltávolodott tőle, és kényelméért, világi tisztségekért feláldozta alapelveit.

Jézus a názáreti zsidóknak egy rettenetes igazságot mondott akkor, amikor kijelentette, hogy Isten szolgájának nincs biztonsága az elbukott, hitehagyó Izraelben. Egyrészt nem méltányolnák, másrészt munkáját sem értékelnék. Noha a zsidó vezetők nagy buzgóságot mutattak Isten dicsősége és Izrael jóléte érdekében, a valóságban mindkettőnek

ellenségei voltak. Példaadásuk és tanításaik a népet csak mindinkább eltávolították Istentől, s elvezették az engedelmesség útjáról, hogy azután odajussanak, ahol nyomorúságukban Isten többé már nem lehet menedékük. – *Az apostolok története*, 416–417. o.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egyé kovácsol (lásd: Gal 3:28; Eféz 2:13).

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a nézetkülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok!” (Mt 10:8) Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy elhanyagoltak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyének Isten sáfáraiként felelősek értük. „Vérüket a te kezedből kívánom meg” – mondja Isten. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Atyánk szemében ez a tiszta és igazi vallás: „Meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” Más szavakkal: „Viseld gondját a nyomorgó árvának és özvegynek, s őrizd meg magadat tisztán a világtól.” A jótettek a gyümölcs, melyet Krisztus elvár tőlünk; szerető, nyájas szavakat, jótékony tetteket; gyöngéd gondoskodást a szegényekről és elesettekről. Ha szeretettel fordulunk a csüggedéssel, gyásszal megterhelt emberekhez, ha kezünk készségesen és bőven ad, ha felruházuk a ruhátlant, szívesen befogadjuk házukba és szívünkbe a hajléktalant, akkor az angyalok nagyon közel húzódnak hozzánk, és édes dallam csendül fel a mennyben. Minden méltányos, könyörületes és jó tett édes dallamot kelt a mennyben. Az Atya trónjáról felfigyel a könyörület e cselekedeteire,

legbecsesebb kincseinek tekinti azokat... Mikor felkarolod a szegényt, mikor megnyitod szívedet az elesett és elnyomott előtt, mikor az árva támogatója vagy, akkor Jézussal lépsz szorosabb szövetségre. – *Bizony-ságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 25. o.

Február 13., hétfő

Bár Isten mérhetetlen áldásokat ígért népének, az mégsem volt szándéka, hogy a szegénység ismeretlen legyen közöttük. Kijelentette: szegények mindenkor lesznek az országban. Mindig lesznek népe között olyanok, akik együttérzésüket, gyengédségüket és jóakarukat igénybe vennék. [...]

Isten törvénye a föld terméséből biztosított egy részt a szegényeknek. Ha valaki éhes volt, jogában állt felebarátjának földjére, gyümölcsöskertjébe vagy szőlőjébe menni, és a gabonából vagy gyümölcsből enni. Ezzel az engedéllyel téptek a kalászból a tanítványok is, amint szombatnapon áthaladtak a búzamezőn.

A termőföldek és gyümölcsöskertek utószedése (böngészése, tarlózása) egészen a szegényeket illette. „Mikor learatod aratni valódat a te meződön, és kévét felejtessz a mezőn, ne térj vissza annak felvételére [...] Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, ami még utánad marad [...] Ha szőlődet megszeded, ne mezgéred le; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. És emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Egyiptom földén.” (5Móz 24:19–22; 3Móz 19:9–10) – *Pátriárkák és próféták*, 530–531. o.

Meg kell tanulnunk példát venni Példaképüinktől, hogy krisztusi lelkület lakozhasson bennünk is. A világ Megváltója nem soroltatott a világ magasztalt és tisztelt személyiségei közé. Nem azokkal időzött, akik a könnyű életet és a gyönyöröket hajszolták, hanem helyről helyre járva jót cselekedett. Igyekezett segíteni a rászorulóknak, megmenteni az elveszetteket, felemelni az elesetteket, összetörni a rabság láncait, meggyógyítani a szenvedőket, kedves és vigasztaló szavakat szólni a megszorodottakhoz és az összetört szívűekhez. Tőlünk is ugyanezt várja el. Keljünk fel és dolgozzunk, igyekezzünk áldást vinni a szükségben levők és vigasztalást a megszorodottak életébe. Minél inkább birtokoljuk a krisztusi lelkületet, annál inkább meg fogjuk látni, hogy mit tehetünk embertársainkért. Ennek eredményeképpen betölteke-

zünk szeretettel a veszendő lelkek iránt, és örömmel fogunk a mennyei Fejedelem nyomdokaiban járni. – *Our High Calling*, 180. o.

Sokak számára terhes küzdelem az élet. Érzik elégtelenségüket, ezért boldogtalanok, és kételkedők is; azt gondolják, nincs miért hálásnak lenniük. Nyájas szavak, együtt érző tekintet, a megbecsülés kifejezése sok küszködőnek és magára hagyatottnak olyan lenne, mint a pohárnyi üdítő víz a szomjazónak. A szeretetteljes cselekedet, a részvétteljes szó könnyítene a súlyosan rájuk nehezedő terheken. Az önzetlen szeretet minden egyes szava vagy tette Jézus Krisztus szeretetének kifejezése az elveszett emberiség iránt. [...]

A részvételi szívre édes béke vár, boldog elégedettség a magáról megfélelmező, mások javára végzett szolgálatban. Az ember lelkében lakozó és életében is megnyilvánuló Szentlélek meglágyítja a kemény szíveket, szeretetet és gyöngédséget ébreszt. Azt fogjátok learatni, amit vetettetek. „Boldog, aki a nyomorultra gondol... Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának.” (Zsolt 41:2–3) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 23. o.

Február 14., kedd

Amikor egy fiatalember Krisztushoz jött és megkérdezte tőle, mit kell tennie, hogy örök élete legyen, Krisztus azt mondta neki, tartsa meg a parancsolatokat. A fiatalember így válaszolt: „Ezt mind megtartottam.” (Mt 19:20) Az Úr most meg akarta értetni vele a dolog lényegét. „Mi fogyatkozás van még bennem? Én tökéletes vagyok” – gondolta magáról ez a férfi. Nem látta át, hogy van egy hibája, ami veszélyezteti örök életét. Krisztus azonban rátapint szívének bűnös foltjára, és így szól hozzá: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, aztán jöjj, és kövess engem.” (Mt 19:21)

Mit tett erre az ifjú? Nagyon szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 70. o.

A példázatbeli gazdagnak, aki olyan előnyös helyzetben volt, kama-
toztatnia kellett volna a kapott ajándékokat, hogy cselekedeteiért még
gazdagabb lelki kincseket kapjon az örökkévalóságban. A megváltás
célja nemcsak a bűnök eltörlése, hanem az is, hogy visszaadja az ember-

nek a bűn elkorcsosító hatása nyomán elvesztett lelki ajándékokat. Pénzt nem vihetünk magunkkal az elkövetkezendő életbe. Ott nem lesz szükség rá. Azokat a jó cselekedeteket azonban, amelyekkel lelkeket mentettünk Krisztusnak, magunkkal visszük a mennybe. Akik pedig az Úr ajándékait önzően maguknak használják fel, támasz nélkül hagyva nincstelen felebarátaikat, és Isten földi műve előbbre viteléért semmit sem tesznek, azok meggyalázzák Alkotójukat. A mennyei könyvekben nevük mellett ez áll: megrabolták Istent.

A gazdagnak megvolt mindene, ami pénzzel megszerezhető, de nem volt olyan kincse, amellyel tartozását visszafizethette volna Istennek. Úgy élt, mintha minden, ami a kezében volt, sajátja lett volna. Nem vette figyelembe Isten parancsát, és nem látta meg a szenvedő szegények szükségét. Isten végső parancsát azonban nem veheti semmibe. Olyan erővel hangzik, hogy nem tudja megkérdőjelezni, sem elutasítani. Ott kell hagynia vagyonát, amelynek nem a sáfára többé. Az egykor gazdag ember reménytelen szegénységbe süllyed. Krisztus igazságának palástja, amelyet a mennyei szövőszéken szőttek, nem fedezheti be. Aki valamikor a legdrágább bíbort, a legfinomabb vásznat viselte, most mezítelen. Próbaideje lejárt. Semmit nem hozott a világra, semmit sem vihet ki onnan. – *Krisztus példázatai*, 266–267. o.

Sok, magát kereszténynek valló ember bármit megtenne a meggazdagodás érdekében, és minél sikeresebb ezen célja elérésében, annál kevésbé törődik az értékes igazsággal, és annak hirdetésével a földön. Elveszíti Isten iránti szeretetét, és úgy viselkedik, mintha elveszítette volna a józan esztét. Minél gazdagabb lesz az anyagiakban, annál kevesebbet áldoz Isten ügyére.

Az anyagiak iránti egészségtelen vonzalommal rendelkezők cselekedetei igazolják, hogy nem lehet két úrnak, Istennek és a mammonnak is szolgálni. Azt mutatják a világ felé, hogy a pénz az istenük. A világ hatalmát dicsőítik minden céljukkal és szándékukkal. A pénz iránti szeretetük vezérlő erővé vált, és a pénzért hajlandók még Isten törvényét is áthágni. – *Counsels on Stewardship*, 213–214. o.

Február 15., szerda

Zákeust lenyűgözte, ámulatba ejtette, elnémította Krisztus szeretete és kegyelme, hogy lehajolt hozzá, méltatlanhoz. Most a szeretet és

a ragaszkodás az újonnan megtalált Mesteréhez fordulva megnyitotta ajkát. Nyilvánosan akart bűnvallomást tenni, bűnbánatra jutni.

A sokaság színe előtt „Zákeus [...] előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négyannyit adok helyébe.” [...]

Amikor a gazdag, ifjú főember elfordult Jézustól, a tanítványok csodálkoztak Mesterük mondásán: „Mily nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni!” (Mk 10:24) Egymástól kérdezték: „Kicsoda üdvözülhet tehát?” (Lk 18:26) Most látták Krisztus szavait beigazolódni: „Ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél” (Lk 18:27). Láthatták, Isten kegyelme által hogyan léphet be egy gazdag ember a mennyek országába. – *Jézus élete*, 554–555. o.

Tanítsd az embereket úgy tekinteni Jézusra, mint aki az ő egyedüli reménységük és segítőjük. Adj lehetőséget az Úrnak arra, hogy megszólítsa az értelmet, a szívet, és hatást gyakoroljon a gondolkodásra. Nem szükséges tudnod és másoknak is beszélned arról, hogy milyen valójában az újjászületett szív állapota és az a szint – amit el lehet és el is kell érniük –, ahol többé már nem vétkeznek. Nincs ilyen jellegű feladatod.

Nem mindenki egyforma és a megtérések sem egyformák. Jézus érinti a szívet, melynek hatására a bűnös újjászületik. Gyakran előfordul, hogy olyan lelkek térnek Krisztushoz, akik esetében nem volt szükség erőteljes meggyőzésre, összetöretésre, akik nem voltak telve lelki furdalással. A felemelt Megváltóra tekintettek és éltek. Felismerték a lélek Megváltóra való szükségét, felismerték Jézus elvárásait, meghallották hozzájuk intézett felhívását – Kövess engem! –, melyre felkeltek, és követni kezdték Őt. Megtérésük őszinte volt, és éppoly tudatosan választották a vallásos életet, mint azok, akik gyötrelmes folyamaton mentek keresztül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 177. o.

Krisztusban való reménységünk alapját képezi elismernünk bűnös voltunkat és azt, hogy megváltásra van szükségünk. Kérjük bátran, hogy legyen a Megváltónk, mivel bűnösök vagyunk. De vigyázzunk, nehogy úgy szóljunk a vétkezőkhöz, mintha nekünk nem lenne szükségünk megváltásra. Ne vádaskodjunk, ne ítélkezzünk, és ne tegyük tönkre mások hírnevét úgy, mintha bűn nélküliek lennénk. Jézus az, aki helyreállít, meggyógyít és megújít. Isten a szeretet. Ő nem ad alkalmat

Sátánnak, hogy győzedelmeskedjen, hogy csak a rosszat pellengérezze ki, és az ellenségeink előtt csak a gyengeségeinkre mutasson rá.

Krisztus azért jött, hogy üdvösséget hozzon minden embernek. Figyelmét nem kerülte el még a legbűnösebb sem, sőt, különösen azokért munkálkodott, akiknek a legnagyobb szükségük volt arra a szabaddításra, amit Ő hozott. – *In Heavenly Places*, 291. o.

Február 16., csütörtök

Minden gyülekezetben lennie kellene szegények kincstárának. Így mindenki hálaáldozatot ajánlhat fel hetente vagy havonta, ahogyan megfelelőbb. Ez az áldozat hálánkat fejezné ki az egészség, az élelmünk és kényelmes ruházatunk ajándékáért. Ki-ki Istentől kapott javival arányban félretehetne a szegények, az ínséget szenvedők részére. Külön felhívom erre a figyelmeteket. Ne feledkezzünk el a szegényekről! Mondjátok le kényelmetek, sőt fényűzéseitek egy részéről, hogy segíteni tudjátok azokat, akiknek csak a legszűkösebb ruházat és élelem jutott! Amit értük teszel, Jézusért teszed. Jézus azonosítja magát a szenvedő emberiséggel. Ne azon igyekezzetek, hogy sorra kielégítsétek minden vágyatokat! Ne csak akkor adjatok, amikor jólesik! Adakozzatok rendszeresen, minden héten annyit, amennyit az Úr napján a menyeyei jegyzőkönyvben szeretnétek látni!

A jókívánságokból a szegények nem tudnak megélni. A jószívúság kézzelfogható bizonyítékaira van szükség: ruházatra és élelemre. Isten nem akarja, hogy követői közül egyetlenegy is kéregessen. Bőséggel áldott meg, hogy segíthessünk hiányt szenvedő embertársainkon, akik sem szorgalommal, sem takarékosággal nem tudják ellátni önmagukat. Ne várd meg, hogy külön felhívják a figyelmedet ínségükre! Tegyetek úgy, mint Jób: akik nem voltak a szeme előtt, azokat felkutatta. Menjetek, nézzetek körül, lássátok meg, mire van szükség, s hogyan segíthetnétek a legmegfelelőbbben a hiányt szenvedőkön. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 150–151. o.

Ragadjatok meg minden kínálkozó alkalmat, hogy jót tegyetek. Ha kihasználjátok ezeket, olyanok lesznek számotokra, mint futó zápor. Megöntöz és felüdít benneteket. Használjátok fel mindem jótettre kínálkozó alkalmat. A tétlen kéz mit sem arat majd. Mert miért élnek az idősebbek, ha nem azért, hogy gondoskodni tudjanak a fiatalokról,

és felkarolják a tehetetleneket? Isten azokra bízta őket, akik idősebbek és tapasztaltabbak vagyunk. Ha elhanyagoljuk e kötelességeket, az Úr végül elszámolásra von minket. [...]

Alig akad, aki igazán megérti, mit jelent a keresztény szó: olyannak lenni, mint Krisztus. Jót tenni, lerázni minden önzést, s azzal változtatni sajátossá életünket, hogy önzetlenül végezzük a jótetteket. [...]

Olvassátok a következő verset, és figyeljetek fel a gazdag jutalomra, melyet annak ígér, aki e szerint tesz. „Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik.” Itt a bőséges, értékes ígéret azoknak, akik szívügyükké teszik a segítségre szorulóknak segélyezését. Hogyan is áldhatná meg, virágoztathatná fel Isten a csak magukkal törődőket, akik nem arra fordítják, amit azért bízott rájuk, hogy dicsőséget szerezzenek nevének? – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 330–331. o.

Február 17., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, „Példánk a mások iránti szeretetben” című fejezet.

8.

SIKERRE TERVEZVE

Február 18., szombat délután

Nem bölcs dolog folyton hibákat keresni Isten tervében, és bár jó szándéktól vezérelve, de alkalmanként elhamarkodottan cselekedni. A tized befizetésekor valós számokat kell közölnünk, a hűségünkről tegyünk bizonyosságot, majd így szóljunk az Úrhoz: „Úgy tettem, ahogy parancsoltad. Ha megtisztelsz engem, és a javaidat rám bízod, hogy azokat a pénzváltók asztalára helyezzem, akkor kegyelmed által igyekszem hű sáfár lenni, és megteszek mindent annak érdekében, hogy legyen táplálék a te házádban.”

A nagyobb felelősséget hordozóknak meg kell bizonyosodniuk afelől, hogy még a legkisebb dolgokban sem lopják meg Istent, mivel Malakiás könyve alapján magas érdekek forognak kockán. A próféta szerint a tized hűséges visszaszolgáltatása áldással jár, viszont annak az összegnek a visszatartása kapzsi módon, aminek az Úr tárházába kellene kerülnie, átkot hoz. Ezek szerint vajon nem illene megbizonyosodnunk arról, hogy a jó oldalon állunk, és úgy dolgozunk Isten oldalán a ránk bízott javak kezelése tekintetében, hogy még a vád árnyéka se érhesse bennünket? Szükséges-e még megkérdeznem, hogy vajon Isten meg fogja áldani azokat, akik hűséget tanúsítanak? Isten szava erről biztosít bennünket. – *That I May Know Him*, 221. o.

Krisztus közbenjáró szerepében a Szentlélek jelenlétét adományozza szolgálóinknak. A Lélek hatékonysága képesíti az embereket, hogy a lélekmentés területén a Megváltó képviselői lehessenek. Alá kell vetnünk magunkat a Lélek átalakító hatásának, hogy egyesülhessünk Krisztussal munkájában. Az így nyert erővel az egység kötelékében együttműködhetünk az Úrral, mint munkatársai a lélekmentésben. Akik semmit sem tartva vissza, az Úr szolgálatára szentelik magukat, mindegyiküknek hatalmat ad mérhetetlen eredmények elérésére.

Az Úr Isten örök ígérettel kötelezte magát hatalmat és kegyelmet adni a minden igazság iránti engedelmesség által megszentelt embernek. Krisztus, akire minden hatalmat ruháztak mennyen és földön, szeretettel együttműködik eszközeivel, a buzgó lelkekkel, akik napról napra esznek a mennyből alászállt élő kenyérből (Jn 6:50). Ha a földi egyház, a mennyei egyházzal egyesül, mindent véghez tud vinni. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 30–31. o.

Munkánk vagy elhívásunk Isten nagy tervének egy része, azért, ha Isten akaratával összhangban végezzük azt, Ő maga felelős az eredményekért. Mint „Isten munkatársai” (1Kor 3:9) kötelezéseinket híven teljesítenünk kell az utasításai szerint. Így nem lesz helye számunkra az aggasztó gondoknak. Szorgalom, hűség, gondoskodás, takarékoság és tapintat szükséges mindnyájunk számára. Minden képességünket a legnagyobb mértékben gyakorolnunk kell; mégsem saját erőfeszítéseink sikeres kimenetelére kell építenünk, hanem Isten ígéreteire. Az Ige, amely táplálta Izraelt a pusztában, és támogatta Illést az éhség idején, ma is ugyanazzal a hatalommal bír: „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Vagy: Mit igyunk?... Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6:31–33) – *Előtted az élet*, 138. o.

Február 19., vasárnap

„Emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében.” Jézus azoknak a szolgálatát kívánja, akiken még az ifjúság hamvassága van. Kívánsága, hogy a halhatatlan élet örökösei legyenek. Nőjenek fel, és legyenek komoly férfiakká és asszonyokká, tekintet nélkül a körülöttek terjengő erkölcsi fertőre, amely oly sok ifjút zsenge korban megront. Szabadok lehetnek Krisztusban, mint a világosság gyermekei, nem a sötétségé.

Isten felhív minden fiataalt, hogy mondjon le rossz szokásairól. „Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok.” Nem szabad közömbösnek maradni. Igyekeznünk kell levetkőzni a helytelen szokásokat, és megjavítani a magaviseletet. Az ima őszinteségét azzal bizonyíthatjátok, hogy erőteljesen igyekeztek követni Isten parancsait. Minden lépésnél rossz társaságról és szoká-

sokról mondhatnak le, azzal a hittel, hogy az Úr Lelkének hatalmával erőt ad nekik a győzelemre.

Állandóan összpontosított, személyes erőfeszítéseinket siker fogja koronázni. Azoknak, akik a mi világunkban sok jót akarnak cselekedni, késznek kell lenniük, hogy azt Isten akarata szerint elvégezzék a kis feladatok végrehajtásával. [...]

Jó munkában való állandó haladás, valamilyen hűséges szolgálat állandó ismétlése több értéket jelent Isten szemében, mint egy nagy munka véghezvitele. Ezzel szerez az ifjúság jó bizonyítást, ez ad jellegzetességet törekvéseinek. – *Üzenet az ifjúságnak*, 369. o.

Isten, aki hatalmat ad az embernek a gazdagság megszerzésére, ezt az ajándékot meghatározott kötelezettséggel kötötte össze. Minden szerzeményünkből igényt tart egy részre. A tized az Úré. „A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré... És minden tizede a baromnak és juhoknak... és minden az Úrnak legyen szentelve.” (3Móz 27:30–32) Jákobnak Béthelben tett fogadalma mutatja ennek a kötelezettségnek széleskörű elterjedését: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22)

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba” (Mal 3:10), hangzik Isten parancsa. Nem a hálára vagy a bőkezűsége hív fel bennünket. Ez csupán az egyszerű becsületesség dolga. A tized az Úré, azért megparancsolja, hogy adjuk vissza neki azt, ami az övé.

„A sáfároktól megkívántatik az, hogy mindenik hívnek találtassék.” (1Kor 4:2) Ha a becsületesség az üzleti élet lényeges alapelve, nem kell-e elismernünk Isten iránti kötelezettségünkben is ezt? – *Előtted az élet*, 138–139. o.

Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen néki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Istennek velük való szándékát. – *Boldog otthon*, 99. o.

A házassági kapcsolatban nagyon fontos lépést tesznek a két élet egyggyé olvadása által... Isten akaratával összhangban van, hogy a férj és a feleség összekapcsolódjon az Ő munkájában, hogy odaadással és szentséggel vigyék azt előre. Ezt megtehetik.

Isten áldása ez otthonban – ahol ez az egység létezni fog – olyan, mint a menny napfénye, mivel az Úr elrendelt akarata, hogy a férfi és a nő az egység szent kötelékével Jézus Krisztusban összeköttessenek, hogy uralja és Lelkével vezesse őket. – *Boldog otthon*, 101–102. o.

Február 20., hétfő

Ő, aki az Édenben Ádámot és Évát megtanította, hogyan gondozzák a kertet, ma is szeretné tanítani az embert. Van bölcsesség annak a részére, aki hajtja az ekét és veti a magot. A benne bízók és neki engedelmeskedők előtt Isten utat nyit a fejlődésre. Lépjenek bátran előre, bízva abban, hogy kielégíti szükségleteiket jóságának gazdagsága szent!

Ő, aki öt kenyérrel és két kis hallal táplálta a sokaságot, ma is meg tudja adni munkánk gyümölcsét. Ő, aki a galileai halászoknak ezt mondta: „Vessétek ki hálótokat fogásra”, és aki – amikor engedelmeskedtek – szakadásig megtöltötte hálójukat, azt akarja, hogy népének ez bizonyosság legyen arra, hogy mit fog értünk tenni ma. Az az Isten, aki Izrael gyermekeinek mennyei mannát adott a pusztában, még él és uralkodik. Vezetni fogja népét, és ügyességet, értelmet ad abban a munkában, amelynek elvégzésére hivatottak. Bölcsességet ad azoknak, akik igyekeznek lelkiismeretesen és értelmesen elvégezni feladatukat. Ő, akié a világ, bővülködik anyagi eszközökben, és megáldja mindazokat, akik áldásul akarnak lenni másoknak.

Nézzünk hittel az ég felé! Ne csüggedjünk el a látszólagos kudarcok miatt, és ne kedvetlenül nézzünk el minket a késedelem. Dolgozzunk jókedvvel, reménnyel, hálással, és higgyük, hogy a föld gazdag, begyűjtésre kész kincseket tartogat kebelében a lelkiismeretes munkásoknak, az aranyból és ezüstből értékesebb dolgokat tárol. A hegyek és dombok változnak; a föld előregszik, mint a ruha; de Isten áldása, amely a pusztában asztalt terít népének, soha el nem múlik. – *A nagy Orvos lábnymán*, 200. o.

Kezdetben az Úr megparancsolta az embernek, hogy művelje a földet. Ezt a munkát, az isteni parancsolatok áthágása miatt, nagy nehézségek árán kellett végeznie. Bűnbeesésével az ember jelen és jövőbeli jóléte ellen ténykedett. A föld meg lett átkozva, mivel az engedetlen ember megadta Sátánnak a lehetőséget, hogy szívébe elhintse a gonoszság magvait. A föld, ami kezdetben csak jó termést hozott, konkolyt is termett, ami állandó küzdelmet eredményezett. – *This Day With God*, 12. o.

A „szolga” elnevezés minden emberre alkalmazható, mert valamenynyien szolgák vagyunk. Jó volna, ha észrevennénk, milyenekké alakulunk át? A hűtlenség vagy a hűség alakul-e ki bennünk?

Vajon általános hajlam-e a szolgák között, hogy mindazt elvégezzék, ami csak tőlük telik? Vajon nem általánosabb-e az a szokás, hogy a lehető leggyorsabban és olyan könnyen átessenek a munkán, amennyire csak lehetséges? A munka bérét minél kevesebb fáradtsággal akarják megszolgálni? A cél nem a munka hűséges, alapos teljesítése, hanem a bér felvevése. Akik Krisztus szolgálóinak vallják magukat, ne feledkezzenek meg Pál apostol intelméről: „Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveitek egyenességében, félvén az Istent. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát, mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3:22–24) – *Üzenet az ifjúságnak*, 229. o.

Február 21., kedd

Sok ember menekülhetett volna meg a pénzügyi bukástól és romlásától, ha ügyelt volna azokra a figyelmeztetésekre, amelyeket a Szentírás gyakran megismétel és hangsúlyoz: „A hívó ember bővelkedik áldásokkal; de aki hirtelen akar gazdagulni, büntetlen nem marad.” (Péld 28:20) [...]

Ezek azok az alapelvek, amelyek a világi és a vallásos társadalom alapját és jólétét képezik; ezek jelentik életünk és vagyonunk biztonságát. Mindazt, ami lehetővé teszi a bizalmat és az együttműködést, a világ Isten törvényének köszönheti, amint Igéje elénk tárja. Mégis Isten

Igéjének alapelvei gyakran elhomályosultak és majdnem teljesen kihaltak az emberek szívéből.

A zsoltáros szavai: „A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst” (Zsolt 119:72), azt fejezi ki, ami nem vallásos szempontból is igaz. Azt a teljes igazságot állítják, amelyet az üzleti világban is kénytelenek elismerni. Még a szenvedélyes pénzszerzés, a kiélezett versengés és a lelkiismeretlen módszerek korában is elismerik, hogy egy ifjú számára az életben való elinduláshoz a feddhetetlenség, a becsületesség, a mértékletesség, a tisztaság és a szorgalom jobb tőkét jelent, mint csupán egy bizonyos pénzösszeg. – *Előttem az élet*, 136–137. o.

[Jézus] saját példájával tanítja, hogy szorgalmasnak kell lennünk, a munkánkat pontosan és alaposan kell végeznünk, és az ilyen munkát meg is becsülik. Az a gyakorlás, amely által a kéz hasznossá válik, és a fiatalok megtanulják hordozni részüket az élet terheiből, fizikai erőt ad, és minden képességet fejleszt. Mindenki találjon olyan elfoglaltságot, amely számára is hasznos és másokon is segít. Isten áldásul rendelte a munkát, de csak a szorgalmas munkás talál rá az élet igazi szépségére és örömére. Mennyei Atyánk jóváhagyólag tekint azokra a gyermekekre és ifjakra, akik saját kötelességüket örömmel végzik a háztartásban, és a terheket megosztják édesapjukkal és édesanyjukkal. Az ilyen gyermekek otthonról kikerülve a társadalom hasznos tagjai lesznek.

Jézus egész földi élete során lelkiismeretes és kitartó munkás volt. Sokat várt el, tehát sokra vállalkozott... Jézus nem menekült a gondoktól és a felelősségtől, mint sok állítólagos követője... Az Őbenne megnyilvánuló határozottságot és erőt, a jellemének megbízhatóságát és szilárdságát ugyanazzal a neveléssel mi is kifejleszthetjük, amivel Ő tette. Az a kegyelem, amelyet Ő elnyert, a miénk is lehet. – *Jézus élete*, 72–73. o.

Tudás rejlik a legegyszerűbb munkában, s ha mindenki úgy tekinténé azt, nemes vonást ismernénk fel a tennivalóban. Végezzünk bármi munkát szívvel és lélekkel. Mezőgazdasági vagy gépészeti foglalkozásokban is bebizonyíthatják Istennek, hogy nagyra értékelik mind a szellemi képességek, mind a testi erő ajándékát. Használjuk fel a kiművelt képességet, hogy a munka jobb módszereit találjuk meg. Az Úr ezt kívánja tőletek. Minden szükséges munka tiszteletreméltó. Isten törvé-

nye legyen tevékenységünk mértéke, s ez nemesíteni fog és megszentel minden munkát. Bármilyen kötelesség hűségese végzése nemessé teszi a munkát, s Isten által helyeselt jellemről tesz tanúságot. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1112. o.

Február 22., szerda

Isten tulajdonjogának elismerése képezi az üzleti feddhetetlenség, a becsületesség és a valódi siker alapját. Minden létező teremtője az igazi tulajdonos; mi csak sáfárai vagyunk. Mindaz, amivel rendelkezünk, reánk bízott tőke, s az Ő utasítása szerint kell felhasználni.

Olyan kötelezettség ez, amely előtt minden embernek meg kell hajolnia! Az emberi tevékenység egész körét foglalja magában. Akár elismerjük, akár nem, sáfárok vagyunk, akiket Isten felruházott talentumokkal, képességekkel, és a világba helyezett bennünket, hogy elvégezzük általa kijelölt munkánkat.

Isten minden embernek megszabta a maga munkáját (Mt 13:34), amelyre képességei alkalmassá teszik, s amellyel a legjobbat teheti önmagának és felebarátainak. Így adhatja meg Istennek a tiszteletet az ember. – *Előtted az élet*, 137–138. o.

A jellem erőssége két dologból áll: az akaraterőből és az önuralom erejéből. Sok fiatal a jellem erősségével téveszti össze az erős, fékezhetetlen indulatosságot. Mégis az az igazság, hogy gyöngye az, akin a szenvedélyei uralkodnak. Az ember tényleges nagyságát és nemességét az mutatja, méri, hogy mennyi erőre van szüksége, a szenvedélyei legyőzésére, nem pedig azoknak a szenvedélyeknek az erőssége, melyek őt teperik le. Az a legerősebb ember, aki bár észreveszi a sértést, a bántást, mégis legyőzi haragját, és megbocsát ellenségeinek. Az ilyen ember igazán hős. [...]

Istentől nyertük szellemi és erkölcsi képességeinket, erőnket, mégis mindenki nagymértékben a maga jellemének építője. Minden nap kissé magasabb lesz az épület. Isten szava figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk, épületünk az örök Sziklán alapuljon. Közeleg az idő, amikor munkánk úgy áll majd leplezetlenül, amint van. Most az ideje, hogy műveljük Istentől nyert képességeinket, hogy olyan jellemet alkossunk, mely hasznos ideleln, de hasznos lesz a magasabb életre is ezután. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 656. o.

„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljetelek.” Ennek az elvnek kellene képezni minden cselekedetünk, gondolatunk és indítékunk alapját. Teljes odaszenteződést jelent, továbbá testünk és értelmünk Isten Lelkének az ellenőrzése alá helyezését mutatja. A szentségtelen akaratot és szenvedélyeket keresztre kell szegezni. Ez azonban lehet akár nehéz, kimerítő munka, mégis véghez kell vinni, különben Jézus szörnyű ítéletét hallhatjátok: „Távozzatok tőlem.” Mindenre van erőtök Krisztusban, aki titeket megerősít. [...]

Kiáltsátok teljes őszinteséggel: „Uram, változtasd meg a lelkemet!” Jó vagy rossz befolyást gyakorolhattok az ifjakra. Bárcsak a béke Istene szentelné meg a lelketeket, a testeteket és a szíveteket. – *Lift Him Up*, 262. o.

József Istennel járt. Sem kísértés, sem fenyegetés nem készíthette volna rá arra, hogy letérjen az igazság útjáról, és áthágja Isten törvényét. Önuralma és türelme a próbában, valamint töretlen hűsége fel lett jegyezve azok érdekében, akik példáját követve szeretnének élni. Amikor a testvérei beismerték előtte a vétküket, József nagylelkűen megbocsátott nekik. A jóság és a szeretet cselekedetei által azt fejezte ki, hogy nem ápol szívében ellenérzéseket azon kegyetlenkedések miatt, amiket korábban elkövettek ellene. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 176. o.

Február 23., csütörtök

Az Úr belátása szerint ad hatalmat az Ő útjához ragaszkodóknak, hogy erős hatást gyakoroljanak a jóra. Az ilyenek Istentől függenek, s neki kell elszámolniuk, hogy miként használták a rájuk bízott talentumokat. Tudniuk kell, hogy Isten megbízottai, s igyekezniük kell dicsőséget hozni az Úr nevére.

Az Istent szeretők sikerrel járnak. Krisztusban szem elől veszítik magukat, s a világ csábításai nem tudják eltántorítani őket hűségüktől. Megértik, hogy a külső dísz nem kölcsönöz erőt. A külső megjelenés, a hivalkodás nem helyesen képviseli a ránk, Isten népére váró munkát. A kórházaink munkájában résztvevőket Krisztus kegyességének kell ékesítenie. Ez adja nekik a legnagyobb befolyást a jóra. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 90. o.

A legbölcsebb ember is hasznos leckéket tanulhat a föld apró teremtményeitől, azok viselkedéséből, szokásaiból. A szorgos méhek olyan példát nyújtanak az értelmes embernek, amit jól tenne, ha követne. E rovarok tökéletes rendet tartanak, és tétlent be nem engednek a kap-tárba. Értelmünket meghaladó okossággal és tevékenyen végzik kijelölt munkájukat. A hangyák, melyeket csupán kellemetlenségnek tartunk, amit eltaposunk, sok tekintetben fölötte állnak az embernek, mert az ember nem aknázza ki olyan bölcsen Isten ajándékait. A bölcs a föld apró teremtményeire tereli figyelmünket. „Menj a hangyához, te rest, nézd meg, hogy mit csinál, és akkor bölcs leszel: Nincs főnöke, nincs, aki ösztökélné, vagy parancsolna neki, nyáron mégis megszerzi élelmét, aratás idején összegyűjti eledelét.” „Olyan nép a hangyák, amelynek nincs ereje, mégis összegyűjti nyáron élelmüket.” A megbízhatóság leckéit tanulhatjuk meg e parányi tanítóktól. Ha mi is ilyen szorgalom-mal használnánk képességeinket, melyeket a bölcs Teremtő ránk ruhá-zott, milyen komolyan megnövekedne a kötelességünk, hogy haszno-sak legyünk! Isten szeme a legkisebb teremtményein is megnyugszik; nem venné talán figyelembe a maga képmására alkotott embert, s ne várna el tőle hasonló kamatot az előnyökért, melyekkel felruházta? – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 455. o.

Az Úr Jézus korszakokon át áldásokkal látta el szolgálait. Nemzedék-ről nemzedékre kapták ezt az eredendő örökséget, a kapott talentumok a használat révén gyarapodtak, és így jutottak el hozzánk is. Mi a szol-gái vagyunk. Vére árán váltott meg bennünket, hogy önszántunkból szolgálhassuk Őt... Azt várja el tőlünk, hogy... használjuk fel a kapott talentumokat. Ha hiszed, hogy Isten öt talentumot bízott rád, biztos lehetsz benne, hogy nem tízet fog számonkérni tőled. A Názáreti Jézus nevében kérlek, hogy tekints az égre! Isten trónusát az ígéret szivárvá-nya veszi körül. – *The Upward Look*, 343. o.

ÓVAKODJUNK A KAPZSISÁGTÓL!

Február 25., szombat délután

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, mely képmását kialakítja. Bűnös természetünk elidegenített bennünket Ótőle. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1) „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” (Ésa 1:5–6) Sátán törében tart bennünket, foglyokká tettünk az ő akarására (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, azért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek. [...]

A Teremtő... kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadván magunkat neki, akaratát bennünk munkálhassa. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk-e? – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

Teljesen Istentől függj! Ha ez másképp van, itt az ideje megálljt parancsolni. Állj meg ott, ahol vagy, és változtasd meg a dolgok sorrendjét! Ószintén és valódi vágyakozással kiálts Istenhez! Küzdj a mennyei jutalomért, míg csak győzelemre nem jutsz! Helyezd egész lényedet – testedet, lelkedet és szellemedet – Isten kezébe, engeddd, hogy az Ő szeretetteljes, megszentelt eszköze lehess, akit az Ő akarata és Lelke vezérel... Akkor tisztán látod majd a mennyei dolgokat.

Ha hagynánk, hogy gondolataink többet időzzenek Krisztusnál és a mennyei világnál, akkor erőteljes ösztönzést és segítséget nyernénk az Úr harcaira. A büszkeség és a világ szeretete elveszti hatalmát, ha ama jobb világ dicsőségéről elmélkedünk, ami hamarosan otthonunk lesz. Krisztus szépsége mellett minden földi gyönyörűség értéktelennek tűnik. – *Isten fiai és leányai*, 105. o.

Az önzés és irigység bűne ellen Isten gyógyírja a folytonos, magunkat megtagadó jótékonyság és adakozás gyakorlása. Isten azért vezette be a rendszeres adakozást, hogy fenntartsa művét, s enyhítse a szenvedők és ínségesek nyomorúságát is. Azért rendelte el, hogy az adományozás szokássá váljon, hogy ellensúlyozza az önzés veszélyes és csalóka bűnét. A folyamatos adakozás halálra éheztetni az irigységet. Isten rendelése szerint a rendszeres adakozás célja elszakítani az irigytől a gazdagságot olyan gyorsan, hogy amint szert tesz rá, úgy az Úrnak szentelje, ami az Urat illeti. [...]

Isten rendszeres adakozásra rendelt terve sorvasztja az irigységet, s erősíti a jótékonyságot. Ha vagyunk növekszik, akkor még az istenfélelmet vallók is beleszeretnek pénzükbe. Minél többre tettek szert, a gyűjtés annál kövérebbre hizlalja az irigységet, s e gonoszságok egyre gyarapodnak a művelésükkel. Isten jól ismeri fenyegető veszélyünket, ezért olyan védelemmel kerített körül, mely megakadályozza romlásunkat. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 548. o.

Február 26., vasárnap

Ameddig minden teremtett lény szeretetből engedelmeskedett, mert szerette Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhatték és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a menny harmóniáját. De ez a boldog állapot megváltozott. [...]

Lucifer lassan helyet adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szentírás ezt mondja: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességben.” (Ezék 28:17) „Ezt mondad szívedben: [...] hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ésa 14:13–14) Ez a hatalmas angyal, aki minden dicsőségét Istentől kapta, eljutott oda, hogy ezt magának tulajdonította. Nem volt megelégedve pozíciójával, pedig nagyobb megbecsülésben részesült, mint a mennyei sereg. Merészkedett a csakis a Teremtőnek kijáró hódolatot magának kívánni. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy mindenek felett Istent szeressék, és neki engedelmeskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magá-

nak akarta biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a végtelen Atya a Fiát ruházta fel, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre egyedül Krisztusnak volt joga. – *Pátriárkák és próféták*, 35. o.

Sokan, akik állítják, hogy hisznek Istenben, cselekedeteikkel éppen Őt tagadják. A pénz, a ház és a földek szeretete azt mutatja, hogy bálványimádók és hitehagyók lettek. Az önzés minden formája kapzsiság, ami bálványimádást jelent. Sokan azok közül, akiknek a neve szerepel a gyülekezeti névsorban, Istenben és a Bibliában hívőknek tartják magukat, miközben olyan dolgokat imádnak, amiket az Úr azért adott, hogy azokat az irgalom cselekedeteire használjuk fel. Lehet, hogy ténylegesen nem a földi gazdagságot imádják, mégis az lett a bálványukká, így a Mammont imádják. Földi dolgokat dicsőítenek, miközben csak a Teremtőt illeti meg az imádat. Ő látja mindezt, és feljegyzi álnok bűnságtevéseiket.

Istent kizárják a világi kereszténység lelki templomából, hogy helyet biztosíthassanak a világi módszereknek. Az ilyen kereszténynek a pénz az istene. Csakhogy a pénz Jehováé, miközben az, akire rá lett bízva, nem hajlandó jótékony célokra fordítani. Ha Isten tervét tiszteletben tartva használná fel, jó cselekedeteinek tömjénfüstje felszállna az égig, és több ezer megtérő lélek hála és dicsőítő éneket énekelhetne. – *Counsels on Stewardship*, 223. o.

Az igazi vallás békességet, boldogságot és hálaérzetet eredményez. A kegyesség jótékony hatással van erre és az eljövendő életre is.

Az ingerlékenységhez és ellenkezéshez vezető nyugtalanság és elégedetlenség bűnös dolog. Az önmagunk elleni elégedetlenség azonban dicséretes, mivel még nagyobb erőfeszítésekre késztet annak érdekében, hogy az elme fejlődjön, és az ember még hasznosabb dolgokat végezzen. Ez a fajta elégedetlenség nem vezet csüggedéshez, hanem új erők elnyerését teszi lehetővé, hogy birtoklója a lehető legtöbb területen, a lehető legnagyobb haszonnal munkálkodhasson. Ha mindig határozott vallási elvek és érzékeny lelkiismeret jellemez, és ha szemeid előtt folyton az istenfélelem lebeg, akkor fejlődni fogsz, és egyre inkább felkészülsz a hasznos szolgálatra. – *Our High Calling*, 242. o.

Február 27., hétfő

Hogy minden kétséget kizáróan megállapítsa, nem hagyván okot ama vádra, hogy jogtalanul ítélték el, Józsué ünnepélyesen kérte Ákánt, ismerje be az igazságot. A szerencsétlen ember vallomást tett bűnéről: „Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izrael Istene ellen [...] Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, amelynek súlya ötven siklus vala, és megkívántam ezeket, és elvevém ezeket, és íme elrejtve vannak a földben, a sátramnak közepében.” (Józs 7:20–21) [...]

Izrael milliói közül csak egy ember volt, aki az ítélet és győzelem ünnepélyes órájában át merte hágni Isten parancsolatát. Sineár drága köntösének láttára felébredt Ákán kapzsisága. Még akkor is, amikor emiatt szembe került a halállal, „jó babiloni köntösnek” nevezte azt (Józs 7:21). Egyik bűnt követi a másik. Eltulajdonította az Úr kincstárának szentelt aranyat és ezüstöt – és meglopta Istent Kánaán földjének első gyümölcséből. – *Patriárkák és próféták*, 495–496. o.

Aki a földi dolgokat tekinti fontosnak, és az életét a földi gazdagságok megszerzésére pazarolja, valójában nem jól fektet be. Később majd be kell látnia, hogy porrá lett minden, amiben bízott. Az örök gazdagságokat csak önmegtágadás és a földi javak feláldozása révén lehet megszerezni. A keresztény sok nehézségen át jut be Isten országába. Folyamatosan meg kell harcolnia a nemes harcot, nem szabad letennie fegyverét, míg Krisztus nem utasítja, hogy megpihenhet. Csak úgy szerezhet örökké tartó örökséget, ha teljes mértékben odaszenteli magát Krisztusnak. – *This Day With God*, 152. o.

Ezrek követik el ugyanazt a hibát, amit a farizeusok, akiket Krisztus megdorgált Máté asztalánál. Sokan inkább elutasítják az igazságot, amely a világosság Atyjától száll alá, semhogy feladják dédelgetett elképzeléseiket, vagy lemondjanak valamiféle bálványozott véleményről. Önmagukban bíznak, saját bölcsességükre alapoznak, nem ismerik fel lelki szegénységüket. Ragaszkodnak ahhoz, hogy olyan úton üdvözüljenek, melyen fontos dolgokat cselekedhetnek. Amikor azt kell látniuk, hogy a munkába lehetetlen az ént is beleszöniük, elutasítják a felkínált üdvösséget.

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Krisztushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott böjt

vagy ima utálatosság Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind hirdetik, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekinti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget. [...]

Az embernek meg kell üresítenie magát az énjétől, mielőtt a szó igazi értelmében Jézus híve lehetne. Ha az ember megtagadja énjét, az Úr újjáteremti. Az új edénybe új bor kerülhet. Krisztus szeretete új életre kelti a hívőt. Aki hitünk Fejedelmére és Bevégzőjére tekint, abban meg fog nyilvánulni Krisztus jelleme. – *Jézus élete*, 280. o.

Február 28., kedd

Júdásnak értékes jellemtulajdonságai voltak, viszont néhányat kiűzhetett volna az életéből, hogy üdvösséget nyerhessen. Ismét újjá kellett volna születnie, de nem mulandó magból, hanem múlhatatlanból. Legfőbb örökölt, majd ápolt negatív hajlama a kapzsiság volt, s gyakorolva olyan szokásává vált, amely tetteire rányomta a bélyegét. [...]

Minden lehetősége megadatott elfogadni Krisztust személyes Megváltójának, de elutasította ezt az ajándékot. Nem volt hajlandó alávetni útjait és akaratát Krisztusnak. Nem azt gyakorolta, ami szembeszállt természetes hajlamaival. Következésképpen, erőteljesen kapzsi lelkületén nem javított. Miközben látszólag továbbra is a tanítványok közé soroltatott, és Krisztus mellett lehetett, Júdás olyan eszközöket tulajdonított el, amelyek az Úr tárházát illetik.

Júdás megtanulhatta volna ezeket a leckéket, ha tényleg meg akarja tisztítani a lelkét, csak hogy meggazdagodási vágya felülkerekedett, és a pénz szeretete vette át fölötte az uralmat. Engedékenysége miatt ezen tulajdonság olyannyira kifejlődött és olyan mély gyökereket eresztett, hogy kiölte szívéből az igazság nemes magját. – *Counsels on Stewardship*, 219–220. o.

Az a kis pénz a meg nem szűnő kísértés volt Júdásnak, és időről időre, mikor apró szolgálatot tett Krisztusnak, vagy vallásos dolgokra szentelt néhány órát, fizetést adott magának a kevés összegből, melyet az örömhír világosságának terjesztésére gyűjtöttek. Végül annyira fukar lett, hogy keserűen kifakadt, amiért értékes kenetet öntöttek Jézus fejére. Egyre azt számolgatta magában, hogy mennyi pénz ütötte volna

markát a költségekre, ha pénzzé teszik a kenetet. Az önzés egyre erősödött, míg Júdás azt nem képzelte, hogy súlyos veszteség érte a kincstárt, mert nem kapta meg pénzben a kenet árát. Végül nyíltan is panaszzkodott, hogy pazarlás volt a Krisztusnak adott költséges áldozat. Megváltónk megróttta őt irigysége miatt. Sajgó túske lett ez Júdás szívében, míg csekély pénzösszegért bele nem egyezett, hogy elárulja Urát. A szombatünneplők között is lesznek olyanok, akiknek nem igazabb a szíve, mint Júdásé. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 42. o.

Ha közelebb húzódunk Istenhez, egymáshoz is közelebb kerülünk. Nem közelíthetünk ugyanahhoz a kereszthez, ha nincs közöttünk egységes lelkület. Krisztus azért imádkozott, hogy tanítványai egyik legyeknek, mint ahogy Ő is egy az Atyával. Törekednünk kell az egyetértés és a megértés lelkületére. Igyekezzünk az egységre, hogy Isten legyen megdicsőítve mibennünk, ahogy megdicsőült a Fia által, és akkor Isten úgy fog szeretni bennünket, ahogy szereti az Ő Fiát.

Isten szeret téged. Nem azért akar közelebb vonni magához, hogy ártson neked. Ő, nem! Meg akar vigasztalni, és ki akarja árasztani rád az öröm olaját, hogy meggyógyítsa és bekötözze a bűn és a Sátán okozta sebeidet. A megszorodott lelkület helyett a dicsőség ruháját adja rád. – *That I May Know Him*, 246. o.

Március 1., szerda

Isten azonban gyűlöli a képmutatást és a hazugságot. Anániás és Safira Istent csalta meg eljárásával. Hazudtak a Szentléleknek, és bűnükre gyorsan borzalmas ítélet zúdult. Amikor Anániás elhozta adományát, Péter így szól hozzá: „Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szentlelket, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért, hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek.”

„Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghala; és mindenkiben nagy félelem támadta, kik ezeket hallják vala.” [...]

A végtelen Bölcsesség látta, hogy az isteni harag ezen rendkívüli megnyilatkozására szükség van, hogy a fiatal gyülekezetet megóvjá az erkölcsi hanyatlástól. Tagjainak száma gyorsan növekedett; a gyüleke-

zetet veszély fenyegetné, ha az erős szaporodás mellett olyan férfiak és nők jutnának be, akik azon ürügy alatt, hogy Istent szolgálják, a Mamont imádnák. Ez az ítélet bebizonyította, hogy emberek nem csalhatják meg az Istent, aki látja a szívben rejtőző bűnt, és gondja van rá, hogy meg ne csúfolják. Figyelmeztetés volt ez a gyülekezet számára, hogy kerüljön minden látszatot és képmutatást. Óvakodjék attól, hogy meglopja Istent. – *Az apostolok története*, 72–73. o.

Mégis egyesek abban vétkesek, amiben Anániás és Safira. Azt gondolják, hogy ha visszatartják annak egy részét, amire Isten tart ígényt a tizedrendszerben, akkor a testvérek mit sem fognak tudni erről. Ezt gondolta a házaspár is, kinek példáját figyelmeztetésül nyertük. Isten ezzel az esettel bizonyítja, hogy vizsgálja a szíveket. Lehetetlen elrejteni előle az ember szándékát és indítékát. Örök figyelmeztetést hagyott hátra a korok keresztényei számára, hogy őrizkedjenek a bűntől, melyre a szív mindenkor hajlamos.

Bár Anániás és Safira vétkének megisméltését nem követi Isten nemetszésének látható jele, ez a bűn mégis ugyanolyan visszataszító Isten szemében, s oly bizonyosan meglátogatja az ítélet napján a törvénytaposót. Sokan még ebben az életben magukon fogják érezni Isten átkát. Mikor valaki ígéretet tesz a műnek, ez Istennek tett ígéret, melyet szentül meg kell tartani. Isten szemében nem kevesebb, mint szentségtörés, tempomrablás, ha a magunk hasznára fordítjuk, amit szent művének fejlesztésére ígértünk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 469. o.

Jézus Krisztus tanításának lényege az önfeláldozás. Ezt a parancsot a keresztény gyakran hallhatja, mivel az embert nem lehet más módon megmenteni, csak ha elszakad önző életétől. Földi élete során Krisztus megmutatta, hogy mit jelent az evangélium igazi ereje...

Minden ember vele együtt szenved, ellenáll a bűnnek, az Ő ügyéért fog munkálkodni, mások érdekében lemond önmagáról, és ezért az Úr örök jutalmat ígér az igazaknak. A Jézus életét jellemző lelkület részeseivé kell válnunk. Fel kell vállalnunk áldozatkész életét, hogy az eljövendő élet örök dicsőségében részünk legyen. – *Review and Herald*, 1911. szeptember 28.

Március 2., csütörtök

Az Ákán vesztét okozó halálos bűn a kapzsiságban gyökerezett, mely a legáltalánosabbnak és legkönnyebbnek tekintett bűnök egyike. Míg a többi bűnököt felderítik és megbüntetik, a tizedik parancsolat áthágását alig dorgálják meg. E bűn szörnyűségét és borzasztó következményeit bizonyítja Ákán története.

A kapzsiság fokozatosan fejlődő bűn. Ákán addig dédelgette kapzsi vágyát, míg az szokásává lett, és bilincsbe verte őt, amit szinte lehetetlen volt széttörni. Amíg a bűnnek hódolt, annak gondolata döbbenettel kellett volna betöltse, hogy ezáltal szerencsétlenséget hoz Izrael népére; de a bűn annyira eltompította fogékonyságát, hogy amikor a kísértés jött, könnyű prédává vált.

Vajon nem történnek-e még mindig hasonló vétkek az ünnepélyes és világos figyelmeztetés ellenére is? Nekünk épp olyan nyíltan meg van tiltva, hogy teret engedjünk a fösvényiségnek, mint ahogy Ákának a Jerikó zsákmányából való eltulajdonítás. Isten a fösvényiséget bálványimádásnak nyilvánította. Ezért int bennünket: „Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak!” (Mt 6:24) „Eltávoztassátok a telhetetlenséget.” (Lk 12:15) „Fösvényiség ne is neveztesse ti közöttetek.” (Ef 5:3) Előttünk van Ákán, Júdás, Anániás és Safira borzalmas sorsa. De mindezek előtt ott van Luciferé, a hajnalcsillagé, aki magasabb méltóságra áhítozva mindörökre elvesztette a menny fényességét és gyönyörűségét. Mind e figyelmeztetések ellenére kapzsiság uralkodik mindenütt. – *Pátriárkák és próféták*, 496. o.

Isten gondoskodott arról, hogy ne legyünk feljebb megkísértve, mint elszenvedhetjük, és minden kísértésből megadja a kimenekedés útját. Ha teljesen Istennek élünk, nem engedjük meg elménknek, hogy kedvezzen önző elgondolásainak.

Ha Sátán valamilyen úton hozzáférhet az értelemhez, akkor elveti a konkolyt, és segíti annak növekedését, ami végül bő termést hoz. Sátán semmiképpen sem nyerhet addig uralmat gondolataink, szavaink és cselekedeteink felett, amíg önként nem nyitunk előtte ajtót és nem hívjuk be. Akkor bejön, és a szívünkben elvetett jó magvakat elkapkodja, és hatástalanítja az igazságot.

Zárj el minden utat a kísértő előtt! Mindazok, akiket Krisztus nevééről neveznek, vigyázzanak, imádkozzanak és őrizzék a lelkükhöz vezető

utakat, mert Sátán a megrontáson és a megsemmisítésen munkálkodik, ha a legkisebb alkalmat megadják neki. – *Boldog otthon*, 402. o.

(1Kor 10:12–13) – Ezt mondja a népnek, míg a világban vannak, kitéve megtévesztő, megejtő hatásoknak és kísértéseknek. Amíg arra figyelnek, aki a Napjuk és Papjuk, a körülöttük levő feketeség és sötétség egyetlen foltot vagy szennyet sem ejt ruháikon. Krisztussal fognak járni. Imádkozni, hinni és fáradozni fognak a pusztulásra kész lelkek megmentésén. Próbálják széttörni a Sátán által rájuk rakott bilincseket, s nem szégyenülnek meg, ha hit által Jézust teszik meg társukká. A nagy ámitó folyton-folyvást kísértésekkel és ámitásokkal fog előállni, hogy megrontsa az emberi eszköz fáradozását. De ha Istenben bízunk, ha szerény, szelíd és alázatos szívű, ha megtartja az Úr útját, az ég örvendezni fog, mivel kívánta a győzelmet. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 960. o.

10.

MIT ADHATUNK VISSZA?

Március 4., szombat délután

Dávidot lesújtotta a látvány, hogy akik valamikor Isten félelmét tartották maguk előtt, vénségükre látszólag elhagyták, s Isten ellenségei gúny tárgyává tették az Urat. [...]

Dávidot megrendítette ez a látvány. Megijesztette a jövőre nézve. Előretekintve öreg korára, attól tartott, hogy Isten elhagyja, s ő is olyan boldogtalan lesz, mint más idős emberek, akiknek viselkedésére felfigyelt; s hogy ő is az Úr ellenségei gyalázására lesz hagyva. Ezzel a teherrel lelkén esedezik buzgón (Zsolt 71:9, 17, 19). Dávid fontosnak érezte, hogy őrizkedjen az öregkorral járó rossz dolgoktól. [...]

Ha az ilyenek az Isten által nekik szánt helyet elfoglalnák, az utolsó napjaik a legboldogabbak lehetnének. Akinek becsületes és ügyes gyermekei vannak, hagyni kellene, hogy ők intézzék ügyeiket, és gondoskodjanak boldogságukról. Ha nem ezt teszik, a Sátán kihasználja szellemi erejük hiányát, s ő irányítja majd ügyeiket. Az időseknek félre kellene tenniük az aggodalmakat és terheket, s a lehető legboldogabban tölteni idejüket a mennyre való érlelődéssel. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1148. o.

Élnek a földön a kilencvenedik életévüket is betöltött emberek. Előrehaladott életkoruk természetes következménye a legyengülés, de mivel hisznek Istenben, az Úr szereti őket. Isten pecsétje nyugszik rajtuk, és azok közé soroltatnak, akikről az Úr kijelentette: „Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva.” Elmondhatják Pállal együtt: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” Sokuknak a fehér haja dicsőséget szerez Istennek, mivel megharcolták a nemes harcot, és megőrizték a hitet. – *Letter 207*, 1899

Milyen csodálatos lesz a feltámadás reggele! Milyen csodálatos lesz, amikor Krisztus eljön és a hívők tiszteletében részesül! Akik osztoztak Krisztus alázatában és szenvedéseiben, dicsőségében is részesülnek majd. Krisztus feltámadása által minden szent, aki elaludt Jézusban, győzedelmesen elő fog jönni börtönéből. A feltámadt szentek így szólnak majd: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmaid?” (IKor 15:55)

Jézus Krisztus győzött a halál felett, és megtörte a sír bilincseit. A sírban alvók mindegyike osztozik diadalában, és ők is előjönnek nyughelyükről. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 271–272. o.

Március 5., vasárnap

A kevésbé bölcs gazdag emberhez intézett ünnepélyes figyelmeztetés elég lehetne mindazok számára, akik a vég idejében élnek. Az Úr leckét leckére adott, hogy mindenki lemondhasson az önzésről, és szoros baráti, testvéri kapcsolatokat alakíthasson ki. Az Úr azt akarta, hogy hűségesei szorosan kapcsolódjanak egymáshoz, hogy egyek legyenek Őbenne. Együtt kell örülniük az isteni dicsőség reménységének, várva a Krisztus érdemei által elnyerhető örök életet. Ha Krisztus a szívben lakozik, az Ő szeretete árad ki másokra is, hogy szív a szívhez kapcsolódhasson. [...]

Jézus gazdagon kiárasztja Szentlelkét a nehéz helyzetek között, hogy segítséget nyújtson gyengeségünkben, bátorítson, világosságot hozzon az elménkben, és megtisztítsa a szívünket. Így Ő lesz számunkra a bölcsesség, a fedhetetlenség, a szentség és a megváltás. – *Reflecting Christ*, 130. o.

Ennek az embernek nem voltak a pusztulásnak kitett állatokénál magasabb rendű céljai. Úgy élt, mintha nem volna Isten, sem menny, sem örökélet. Mintha mindaz, ami nála volt, a sajátja lett volna, és nem tartozna semmivel sem Istennek, sem embernek. A zsoldáros ezt a gazdag embert rajzolta meg: „Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten.” (Zsolt 14:1)

Ez az ember önző életet élt, és csak a maga számára tervezett. Láta, hogy később is dúskálni fog, és ezért nincs más tennivalója, mint felhalmozni és élvezni munkája gyümölcsét. Szerencsésebbnek tartotta magát másoknál, és nagyra értékelte a maga bölcs gazdálko-

dását. Városa lakói a józan gondolkodású, szerencsés embert tisztelték benne. Hiszen „dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal” (Zsolt 49:19). Azonban „e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt” (1Kor 3:19). Miközben a gazdag ember boldog évekre számít, az Úrnak más terve van vele. [...]

Azt az egyet, ami most érték lehetne számára, nem szerezte meg. Önző életével elutasította Isten szeretetét, amely irgalmas cselekedetekben áradhatott volna tovább embertársaihoz. Ezzel az életet is eldobta, mert Isten a szeretet és a szeretet élet. Ez az ember inkább a földöt választotta, mint a lelkit, és a földvel együtt meg kell semmisülnie. – *Krisztus példázatai*, 257–258. o.

Ha az ember Isten javainak hűséges sáfaraként végezné kötelességét, senkinek sem kellene élelmet koldulnia, senki sem nélkülözne, nem szenvedne hiányt ruházatban vagy a létszükségleti cikkekben. Az emberek hűtlensége okozta azt a szenvedést, ami sújtja a világot. Ha azok, akiket Isten hű sáfárainak nevezett ki, megfelelő módon használnák fel javait, és olyan célokra, amelyekre Ő rendelte, akkor nem lenne ennyi szenvedés a világon. Isten azzal teszi próbára az embert, hogy bőséggel ad neki jó dolgokat. Így tette próbára tette a példázatbeli férfit is. Ki fog ránk igazi javakat bízni, ha a hamis gazdagságok kezelésében is hűtleneknek bizonyulunk? Akik sikerrel vették ezt a próbát itt a földön, hűségeseznek találtak majd, mint akik engedelmeskedtek az Úr szavának, és irgalmat tanúsítva használták fel eszközeiket országának előrehaladására. Ezek az emberek hallani fogják a Gazda ajkáról a következő kijelentést: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ez után.” – *Review and Herald*, 1894. június 26.

Március 6., hétfő

A Prédikátor könyvét Salamon idős korában írta, miután teljes mértékben meggyőződött, hogy értéktelenek és nem hoznak beteljesedést azok a gyönyörök, amiket ez a föld felkínál. Salamon itt rámutat arra, hogy ez a világ mennyire nem képes kielégíteni a lélek szükségleteit. Arra a következtetésre jut, hogy bölcs dolog hálásnak lenni és örülni az Istentől kapott ajándékoknak, és jót kell cselekedni, mivel tetteink ítéltre lesznek vonva.

Salamon önéletrajza egy sirató ének, amely bemutatja a boldogság keresését. Salamon intellektuális tevékenységet folytatott, kielégítette a gyönyörök utáni vágyát, és különféle üzleti vállalkozásokat bonyolított le. A királyi udvarban pazar élet vette körül. Érzéki szívének minden a rendelkezésére állt, mindenki az ő parancsára engedelmeskedett, Salamon mégis szomorú végkövetkeztetésre jutott [idézi: Préd 1:14–2:11]. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1164–1165. o.

Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28), mindenre kiterjed a gondoskodása. Nem a benne rejlő erő folytán termi meg ajándékait a Föld, és kering a Nap körül. Isten keze vezérli a bolygókat, és tartja pályájukon, hogy szabályszerűen járják égi útjukat. Ő „[...] kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen” (Ésa 40:26). Isten hatalma folytán virul a növényzet, kihajtanak a levelek, és virítanak a virágok. Ő „[...] füvet sarjaszt a hegyeken” (Zsolt 147:8), és termékenyen teszi a völgyeket. „Az erdő vadjai [...] Istentől követelik táplálékukat”, és minden élő teremtmény, a legparányibb bogártól egészen az emberig, naponta az Ő gondviselésétől függ.

A zoltáros csodálatos kijelentése szerint: „rád vár minden élő [...] megadod nekik, és ők összegyűjtik, kitárod kezed, s eltelnek javakkal” (Zsolt 104:27–28 új kat. ford.). Az Ő szava vezérli az elemeket; Ő borítja be felhőkkel az eget, és készít esőt a földnek. „Olyan havat ad, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port.” (Zsolt 147:16) „Szavára vízzúgás támad az égben, és felhők emelkednek fel a föld határaitól; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtekhelyéből.” (Jer 10:13) – *Pátriárkák és próféták*, 115. o.

Mindazoknak, akiknek neve benne marad az élet könyvében, most, megpróbáltatásuk néhány visszamaradó napján igaz bűnbánattal kell bánkódniuk a lelkükben Isten előtt a bűn miatt. A szív mély, hűséges kutatására van szükség. Az oly sok hitvalló keresztény részéről dédelgetett könnyed, könnyelmű lelkületet félre kell tenni. Komoly háború vár mindazokra, akik szeretnék megfékezni uralomra törő, gonosz hajlamaikat. Az előkészület műve egyéni munka. – *Isten fiai és leányai*, 355. o.

Március 7., kedd

Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökérvényű áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el. Az Úr mégis arra szólít, hogy az élet múlt-kony dolgaiban is szolgáljunk neki. A földi munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzátartozik az igaz valláshoz, mint az imádság. A Biblia nem hagyja jóvá a tétlenséget. A világunkat sújtó legnagyobb átok a semmittevés. Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás. [...]

Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendességre, alaposra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontármunkásnak nincs mentsége semmiféle munkában. Ha valaki mindig dolgozik, és soha nem végzi el munkáját, ennek az az oka, hogy nem viszi bele szívét és lelkét a munkába. A lassú és rossz hatásfokkal dolgozó munkásnak be kell látnia, hogy e hibáin változtatnia kell. Fordítson nagy gondot ideje beosztására, hogy a legeredményesebben használhassa ki! Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások tíz óra alatt. – *Krisztus példázatai*, 343–344. o.

Jézus szeretete látható és érezhető. Nem lehet elrejteni, mert csodatevő erővel rendelkezik. Bátorságot ad a félénknek, szorgalmat a restnek és bölcsességet a tudatlannak. A nehézkes beszédű személyből ékesszóló lesz, az eltompult elmét újra életre kelti. A csüggedt léleknek reménységet ad, a megszorodottnak örömet. A Jézus iránti szeretet arra készíteti birtoklóját, hogy vállaljon terheket az Úrért, és azokat az Ő ereje által viselje. Jézus szeretete nem fog bonyodalmat és nyomorúságot okozni, és nem engedi, hogy a hűséges szolga a gúnyolódások miatt elforduljon kötelességétől. [...]

Istent sokkal jobban foglalkoztatja az, hogy mekkora szeretettel végezzük a munkát, mint az, hogy milyen sokat dolgozunk. Az emberi szív nem képes ezen szeretetre, mivel ez a mennyei eredetű palánta csak ott virul, ahol Jézus az úr. A szeretetet birtokló életnek van ereje és igazsága. A szeretet csak jót cselekszik. Aki keresi a szeretetet, a szentség gyümölcsét hordozza, és végül elnyeri az örök életet. – *That I May Know Him*, 167. o.

Dávid nyilvános munkásságának vége előtt állt. Tudta, hogy rövidesen meghal. Nem hagyja ügyeit rendezetlenül, hogy majd nyugtalanítsák fia szívét. Míg elég testi és szellemi ereje maradt, rendezte országa

ügyeit, a legkisebb kérdésekről sem feledkezve el. Figyelmezteti Salamont Sémei ügyére. Tudta, hogy Sémei bajt fog okozni az országnak. Veszélyes, hirtelen indulatú ember volt, és csak a félelem tartotta őt féken. Ha majd mer, lázadást szít, vagy ha alkalom kínálkozik, megöli Salamont.

Ügyei rendezésével Dávid követendő példát mutat az időseknek, hogy rendezzék ügyeiket, míg tudják, hogy mikor közel érnek a halálhoz és szellemi képességeik elgyöngülnek, földi ügy ne terelje el Istentől a gondolataikat. – *A Te Igéd igazság, 2. köt., 1024–1025. o.*

Március 8., szerda

„Ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra.” (1Tim 6:17)

Sokkal boldogabb és gyümölcsözőbb életet élnénk, ha családi és embertársi kapcsolatainkat keresztény elvek vezérelnék, és ha Krisztus alázatossága és egyszerűsége jellemezne... A vendégeknek látniuk kellene, hogy vidámságunkkal, együttérzésünkkel és szeretetünkkel boldogságot próbálunk árasztani magunk körül. [...]

Ennek okáért tegyük rendbe a szívünket s a házunkat, és tanítsuk meg a gyermekeinknek azt, hogy az istenfélelem a bölcsesség kezdete, továbbá pedig kedves, boldog és rendezett élettel fejezzük ki hálánkat és szeretetünket annak, aki „bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra”. De mindenek felett a gondolataink és szívünk érzelmei időzzenek drága Megváltónkon, aki a bűnös ember helyett elszenvedve a büntetést, kitérte előttünk is az eget. – *Reflecting Christ, 183. o.*

Sok szó hangzott már el a mellőzött szegények iránti kötelességünkről. De nem kellene a gazdagoknak is némi figyelmet szentelnünk? Sokan reménytelennek tartják őket, és nem sokat tesznek azok szemének felnyitása érdekében, akik a világi dicsőség csillogásától elvakítva és elkábítva kihagyják számításukból az örökkévalóságot. Gazdag emberek ezrei szállnak sírba anélkül, hogy az intő üzenetet megismerték volna. De bármennyire közömbösnek tűnjenek is, a gazdagok között is sokan nagy terheket hordoznak a lelkükben. „Aki szereti a pénzt, nem elégzik meg a pénzzel; sem a jövedelemmel az, aki szereti a vagyont.”

(Préd 5:9) Aki ezt mondaná a színaranyok: „Reménységemet aranyba vetettem”, az „megtagadta... volna az Istent odafönt” (Jób 31:24, 28). [...]

Gazdagság és világi dicsőség nem elégítheti ki a lelket. Sok gazdag ember vágyik valamilyen mennyei bizonyosságra, valamilyen lelki reménységre. Sokan vágnak valamire, ami véget vetne céltalan életük egyhangúságának. Hivatali életükben sokan vágnak olyasvalamire, amijük nincs. Közülük kevesen járnak templomba, mert úgy érzik, hogy abból nem sok hasznuk van. A tanítás, amit ott hallanak, nem érinti meg a szívüket. Nem kellene-e őket személyesen megszólítanunk? – *A nagy Orvos lányomán*, 210. o.

Láttam, hogy sokan visszatartják javaikat Isten ügyétől, azzal csitítva lelkiismeretüket, hogy majd a végrendeletükben adományoznak a nemes célra. Nem kívánják Istenbe vetett hitüket oly módon gyakorolni, hogy még életükben adakozzanak. Pedig Krisztus nem a halálos ágyon várja el a bőkezűséget. Az ilyen adomány nem menti az önző életet. Akik az utolsó percig ragaszkodnak vagyonukhoz, azok inkább a halál kényszerítő ereje, mint Isten műve iránti odaadásuk következtében mondanak le róla. Emiatt állandó veszteségek érik az evangélium hirdetésének ügyét. Sokan szeretnének ugyan tenni valamit, de halogatják; s mivel az ördög nem alszik, igyekeznek megakadályozni, hogy javaik valaha is az Úr kincstárába jussanak. Bankok mennek tönkre, a vagyon sok más módon is elemészthető. Elvész, mielőtt visszatért volna Istenhez, és Sátán örül ennek.

Ha jót akarsz tenni javaiddal, tedd azonnal, nehogy Sátán kaparintsá meg vagyonodat, s ezzel hátráltassa Isten ügyét. Az Úr sokszor nyitott utat a testvérek előtt, hogy adakozzanak munkánk fejlesztésére, Sátán ügynökei azonban olyan vállalkozásokkal álltak elő, amelyek segítségével a testvérek „holtbiztosan” megkétszerezhetik vagyonukat. Testvéreink beruházzák a pénzüket, de Isten ügye és gyakran ők maguk sem látnak egyetlen fillér hasznot sem belőle. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 154. o.

Március 9., csütörtök

Nem elég, ha végrendeletben akarsz bőkezű adakozó lenni. A legkevésbé sem lehetsz biztos abban, hogy a testvérek majd hasznát vehetik örökül hagyott vagyonodnak. Sátán mesteri módon használhatja fel

rokonaidat, és összeszed minden elképzelhető hazugságot, hogy a világ számára kaparintsa meg azt, amit te ünnepélyesen Isten ügyének szenteltél. Mindig sokkal kevesebb jut el a gyülekezet pénztárába, mint a végrendeletben meghagyott összeg. Sátán belopja az emberek szívébe, hogy tiltakozzanak, ha haldokló rokonaik végakarataiban a saját tetszésük szerint akarnak rendelkezni a vagyonukról. A rokonok megrablásának tartanak mindent, amit az elhalálozott az Úrnak szánt.

Ha azt akarod, hogy javaid tényleg Isten gyülekezetéhez folyjanak be, még életedben ruházd át azt, amit nélkülözni tudsz. Ahhoz, hogy az Isten kölcsönöztesse javak ne heverjenek örökre haszontalanul kapzsiságod miatt, valóban véget kell érnie az életednek? Egyikőtök se vonja magára annak a hűtlen szolgának a kárhozzátását, aki a földbe rejtette urának pénzét! – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 155. o.

Az őskeresztény egyház nem rendelkezett azokkal a kiváltságokkal és lehetőségekkel, amelyek nekünk jutottak. Szegény emberek voltak, de érzékelték az igazság hatalmát. Az előttük lebegő cél elég volt ahhoz, hogy mindenük odaadására készítse őket. Tudták, egy világ üdvössége vagy elvesztése függ tőlük. Odaadtak mindent, és készen álltak, hogy odamenjenek, ahová az Úr küldi őket.

Valljuk, hogy minket is ugyanazok az elvek vezetnek, s mégis, ahelyett, hogy mindenünket odaadnánk Krisztusért, sokan eltulajdonítják a „szép sineári köntöst és az aranyrudat”, és elrejtik. Ha egyetlen Ákán elég volt ahhoz, hogy meggyengítse Izrael táborát, csodálkozhatunk-e az igyekezetünkkel járó gyenge eredményeken, amikor minden gyülekezetnek és csaknem minden családnak akad Ákánja? Önzetlen jó cselekedeteink példájával igyekezzünk buzdítani másokat is! Sokkal előrébb tartanánk, ha mindenki megtette volna a tőle telhetőt, hogy gyarapítsa a kincstárt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 156–157. o.

Sokan komoly hibát követnek el evilági dolgokban. Kuporgatnak, megvonják maguktól és másoktól a jót, amit nyerhetnének a javaknak helyes felhasználásával, melyet Isten kölcsönözött nekik. Ehelyett önzők és irigyek lesznek. Elhanyagolják a lelkiileg fontos dolgokat, így törpék maradnak a vallásos növekedésben, csak hogy olyan gazdagságot harácsoljanak össze, melyet amúgy sem tudnak helyesen használni. Gyermekükre hagyják javaikat, és tíz közül kilenc esetben csak még súlyosabb átok lesz az örökösöknek, mint nekik volt. A gyerekek, akik szüleik

vagyonára támaszkodnak, gyakran sikertelenek az életben, s általában elbuknak abban, hogy örök életet biztosítsanak maguknak. A legjobb örökség, amit a szülők gyermekeikre tudnak hagyni, ha megismertetik velük a hasznos munkát, s ha az önzetlen jótékonyság jellemezte élet példáját nyújtják nekik. Ilyen élettel mutatják ki a pénz igazi értékét, hogy csak annyira kell azt becsülnünk, amennyire enyhíti szükségleteinket s mások ínségét, és amennyiben elősegítik Isten ügyének haladását. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 399. o.

11.

GAZDÁLKODNI NEHÉZ IDŐKBEN

Március 11., szombat délután

Isten nem akarja, hogy népét legyőzze az aggodalom. Az Úr nem fog becsapni bennünket, és nem mondja: „Ne féljete, utunkon nincsenek veszélyek.” Ő ismeri a próbákat és a veszélyeket, és nyíltan beszél róluk. Nem áll szándékában gyermekeit kiemelni a bűnös és gonosz világból, viszont állandó menedéket biztosít számukra. – *That I May Know Him*, 225. o.

Isten ismeri a szükségleteinket, és kész gondoskodni azokról. Az Úrnak gazdag tárház áll a rendelkezésére, hogy bármilyen helyzetben elláthassa gyermekeit. Ha ez így van, akkor miért nem bízunk benne? Értékes ígéreteket adott gyermekeinek, de viszonzásul hűségese engedelmességet vár el. Nincs olyan teher, amit ne tudna átvenni, nincs oly sötétség, amit ne tudna szerteoszlatni, nincs olyan gyengeség, amit ne tudna erővé változtatni, nincs olyan félelem, amit ne tudna megnyugtatni, és nincs olyan értékes óhaj, amelyet ne tudna teljesíteni. – *That I May Know Him*, 224. o.

Mégse veszítsük el bátorságunkat, ha kísértés támad ránk. Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, akkor ezzel javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést, és nem esett kétségbe, amikor jött a kísértés. Mi se cselekedjünk másképp. „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek” (1Kor 10:13). Így szól: „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásodat! És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50:14–15) – *Jézus élete*, 126. o.

Ne veszítsük el békességünket akkor sem, ha nem tudjuk próbáink miértjét! Bármilyen igazságtalanul bánnak velünk, ne gerjedjünk haragra! A bosszúálló lelkülettel önmagunknak ártunk, Istenbe vetett bizalmunkat elveszítjük, és a Szentlelket megszorítjuk. Mellettünk egy tanú áll – egy mennyei követ –, aki zászlót bont ellenségünk előtt, és az igazság Napjának fényes sugaraival zár körül minket. Sátán ezen nem hatolhat át. E szent fénypajzsot nem tudja áttörni.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy miközben a világ gonoszsága nő, mi elkerülhetjük a nehézségeket! De éppen ezek a nehézségek úznak bennünket a magasságos Isten fogadótermébe. Attól kérhetünk tanácsot, akinek bölcsessége végtelen.

Az Úr így szól: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején” (Zsolt 50:15). Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van segítségére. Arra hív, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, küldjük fel hozzá őszinte, buzgó könyörgésünket! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyosságot, hogy szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent. – *Krisztus példázatai*, 171–172. o.

Március 12., vasárnap

Jósafát bátor vitéz volt. Éveken keresztül erősítette a sereget és a városokat. Jól felkészült bármely ellenséggel szemben. Ebben a válságban mégis emberi erőre támaszkodott. Pedig Júda nem a fegyelmezett katonasága és a megerősített városai által, hanem Istenbe vetett élő hit által remélhette a győzelmet a pogányok fölött, akik azzal kérkedtek, hogy meg tudják alázni Júdát a többi nép előtt. [...]

Jósafát bizalommal mondhatta volna az Úrnak: „Szemeink tereád tekintenek.” Éveken keresztül tanította a népet, hogy bízson abban, aki a múltban számtalanszor beavatkozott, hogy megmentse választottait a teljes pusztulástól. És amikor az ország veszélybe sodródott, Jósafátnak most sem kellett egyedül megállnia: „És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben.” (2Krán 20:13) Együtt böjtöltek és imádkoztak. Közösen könyörögtek az Úrhoz, hogy neheztse meg az ellenség dolgát, hogy Jehova neve felmagasztaltassék.

Isten volt hajdan Júda erőssége, és ma is Ő népének az erőssége. Nem kell hadvezérekben bízunk, és ne helyezünk embereket Isten helyébe. Jusson eszünkbe, hogy az emberi lény ki van téve a bukás és a tévedés kockázatának, és az Úr a legerősebb mentsvárunk, akinél van minden hatalom. Minden helyzetben tudnunk kell, hogy övé a küzdelem. Tartaléki határtalanok, és a látszólagos lehetetlen helyzetek teszik majd még dicsőségesebbé a győzelmet. – *Conflict and Courage*, 217. o.

Amikor Sátán álnokságaira figyel az elménk, a bizalmatlanságunkkal és zúgolódásunkkal meggyalázzuk Istent. Ha úgy viselkedünk, mint halálraítéltek, hamis bizonytságot teszünk Istenről. Az Atya egyszülött és szeretett Fiát adta, hogy meghaljon érettünk, s ezzel a legnagyobb tisztességet szerezte az emberiségnek, mivel Krisztusban a bűn által megrontott kapcsolat helyreállhatott, és az ember újból érintkezésbe kerülhetett a mennellyel.

Te, aki kételkedsz Isten kegyelmében, nézz Isten Bárányára, a fájaldalmak Férfiára, aki magára vette a szenvedéseidet, és keresztre lett szegezve a bűneidért! Ő a barátod. Meghalt a kereszten, mert szeretett. A tehetetlenségeid szenvedést okoznak neki, ezért Isten trónusa elé vezet téged. Miért nem telik be a szíved reménységgel, szeretettel és hálával, látva az Ő kimondhatatlan nagy szeretetét? Örömteli lesz-e az Úrért végzett szolgálatod? – *That I May Know Him*, 224. o.

Az ígéret önmagában értéktelen, ha nem győződtem meg arról, hogy az ígéret adója teljes mértékben képes teljesíteni azt, mivel korlátlan hatalommal rendelkezik. [...]

Semmivel sem bántjuk meg jobban Istent, mint azzal, hogy nem bízunk az Ő szavában. Az érzelmekben sosem érdemes bízni. Az érzelmek által életben tartott és táplált vallás értéktelen. Isten Igéje az az alap, amelyre teljes bizonyossággal támaszkodhat a reménységünk, és az Isten Igéjében vetett hit által leszünk kitartóak, erősek, és gyökeresünk meg a korszakok Kősziklájában. – *This Day With God*, 156. o.

Március 13., hétfő

Amikor Dávid jólétnek örvendhetett, többé már nem volt meg benne az az alázat és Isten iránti bizalom, amely élete első szakaszát jellemezte.

Büszkén tekintett a királyságára, összehasonlította a nép jelenlegi jólétét uralkodásának kezdeti időszakával, amikor Izrael még kis számú, erőtlén nemzet volt, és a sikert magának tulajdonította. Ezzel a hiúságát elégitette ki, csakhogy az ördög kísértésébe esett, aki rávette, hogy tartson népszámlálást, amivel összehasonlíthatja a korábbi gyenge nemzet helyzetét azzal a jóléttel, amire jutottak uralkodása alatt. Az Úr azonban nem nézte jó szemmel azt, hogy határozott parancsait ilyen módon áthágja. A népszámlálással csak azt érte volna el, hogy az izraeliták a nép nagy számában bízzanak Isten helyett.

A népszámlálás még be sem fejeződött, amikor Dávid rájött, hogy hatalmas bűnt követett el Isten ellen. Belátta tévedését, megalázkodott az Úr előtt, és bevallotta, hogy oktalanul cselekedett. Ám megtérése későn következett be. Az Úr már üzenetet küldött hűséges prófétája által, és megadta Dávidnak a lehetőséget, hogy ő maga válasszon büntetést magának. Ekkor Dávid még egyszer bebizonyította, hogy bízik az Úrban. Úgy döntött, hogy inkább essen az irgalmas Isten kezébe, mint a gonosz emberek kezébe. – *Spiritual Gifts*, 4a, 92. o.

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy szokásainak hódoljon, vagy fondorlataival éljen; Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát, megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bármilyen legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét.

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Az erős kísértés, ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük – türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni, és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklök, de mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját. – *Az apostolok története*, 467. o.

Ha Istenhez fordultok segítségért és bölcsességért, akkor hitetek soha nem szégyenül meg. [...]

Állíthatják, hogy Isten különös bölcsességet ad azoknak, akik fontos felelősséget töltenek be. Ez igaz, és ha alázatosan járnak előtte, akkor munkájukban segít nekik; azonban a ti munkátokat is segíti, ha ugyanazzal a lelkülettel keresitek Őt. Ha az Úr gondviselésében fontos dolgot bízott rátok, akkor alkalmassá is tesz, hogy ezeket a terheket hordozzátok, ha hitben erőért könyörögtök. Ha tanácsára bízzátok magatokat, akkor nem fogja megengedni, hogy korlátolt ítéletekkel tökéletlen terveket és téves döntéseket hozzátok. – *Az evangélium szolgálói*, 417–418. o.

Március 14., kedd

Az emberek messzire eldobják maguktól az Úr eljövételének a gondolatát. Csak nevetnek a figyelmeztetéseken. Gőgös felfuvalkodottsággal ilyeneket mondogatnak: „Minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva” (2Pt 3:4). [...]

A világon minden mozgásban, háborgásban, nyugtalanságban és izgalomban van. Az idők jelei vészjóslóak. Az eljövendő események előrevetítik árnyékukat. Isten Lelke visszavonul a földről. A tengeren és a földön egymást követik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok egyre gyakoribbak. Ki ismeri a jövődöt? Hol van a biztonság? [...]

Évszázadokon át ünnepélyesen hangzanak hozzánk az Olajfák hegyéről Urunk intő, figyelmeztető szavai: „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobozódásnak, részegségnek és az élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap... Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká téessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21:34–36) – *Jézus élete*, 635–636. o.

A ránk háruló felelősségek nem jelentéktelenek. Szükségérzetünk még közelebb vonz Istenhez, kötelességtudatunk pedig nagyobb erő kifejtésre és buzgóbb imádkozásra késztet. Ennek érdekében szükség van munkálkodásra, hitre és szüntelen imára. Erőt! Erőt! Kiáltunk nagy erőért. Az erő a rendelkezésünkre áll, csak meg kell ragadnunk,

és az Ige alapján Istenhez kell járulnunk. Állítsuk munkába a hitünket, kapaszkodjunk erősen az ígéretekben, és küzdjünk, hogy Isten ruházzon fel az Ő kegyelmével. A tanulás sem lényeges, lángelmére sincs szükség, és az ékesszólás is elmaradhat, de Isten meghallgatja az aláztos és megtört szív imáját. És amikor meghallja az imát, nincs olyan földi gát, amely akadályt képezhetne. Isten ereje tehet bennünket hatékony munkásokká. – *This Day With God*, 187. o.

Hiszitek-e teljes szívetekből, hogy az Úr eljövele közel van, és hogy nekünk kell a világgal közölni az utolsó kegyelmi üzenetet, azt a kegyelmi üzenetet, amelyhez hasonlót az Úr még sohasem küldött a bűnös világnak? Vajon oly példát adunk-e, amelyet kell? Bizonyoságot teszünk-e életünkkel és eljárásunkkal egész környezetünknek arról, hogy várjuk Urunknak és Üdvözítőnknek dicsőséges eljövetelét, annak a Jézus Krisztusnak eljövetelét, aki halandó testünket elváltoztatja, s az Ő megdicsőült testéhez teszi hasonlóvá? Félek, hogy ezeket az igazságokat nem hisszük úgy, és nem vagyunk velük úgy tisztában, mint ahogy kellene. [...]

Angyalok vesznek körül és őriznek minket; mi azonban gyakran elszomorítjuk őket, mert könnyelmű beszélgetéseket folytatunk, gondtalanul tréfálkozunk, vagy közömbösen viselkedünk az igazság ügye iránt. Néha összeszedjük ugyan magunkat és megfeszítjük erőnket, hogy győzzünk, azonban mindig újra visszaesünk előbbi hanyag állapotunkba. Képtelenek vagyunk a bűnös kísértéseknek ellenállni, nem tudjuk legyőzni a szenvedélyeket, s nem álljuk ki aranynál drágább hitünknek próbáját. Nem szenvedünk Krisztusért, és nem örvendünk a megpróbáltatásoknak.

Ó, milyen nagymértékben hiányzik belőlünk a keresztényi szilárd-ság, hogy Istent elvből szolgáljuk. Ne a saját tetszésünket keressük, hanem igyekezzünk minden cselekedetünkkel, szavunkkal Őt dicsérni. – *Tapasztalatok és látomások*, 111. o.

Március 15., szerda

A krisztusi elhívás az áldozatkésziségre és a feltétel nélküli önmegtagadásra az énünk keresztre feszítését jelenti. Ha válaszolni akarunk az elhívásra, akkor teljes hittel kell bízunk tökéletes Példaképünkben, és meg kell értenünk, hogy kötelességünk Őt képviselni a világ előtt.

Aki Krisztusért munkálkodik, úgy kell munkálkodia, ahogy Ő tette. Az Ő életét kell élnie. Számára az isteni elhívás a feltétel nélküli odaadásra a legfontosabb dolog lesz a világon. Nem szabad megengedni semmilyen földi kapcsolatnak vagy érdeknek sem, hogy eltántorítsa annak bizonyításától, hogy szívében hit, tisztelet és hála lakozik, és hogy az élete szolgálatot jelent. Lelkesen és fáradhatatlanul kell együtt munkálkogni Istennel annak érdekében, hogy veszendő lelkeket mentsen meg a kísértő hatalma alól.

Akik ilyen kapcsolatot ápolnak Krisztussal, szüntelenül tőle tanulnak, és keresztényi életük folyamatosan fejlődik. Jönnek majd próbák és nehézségek, amelyek által még jobban megismerik Krisztus akaratát és útját, viszont imádkozni és hinni fognak, és ezen gyakorlatok által növekszik a hitük. – *The Upward Look*, 235. o.

A keresztény élete nem mindig békés. Súlyos küzdelmeket kell megvívnia. Erős kísértések támadják őt. „A test a lélek ellen tusakodik, a lélek pedig a test ellen.” Minél közelebb érünk a föld történelmének végéhez, annál veszélyesebbek az ellenség támadásai. Tüzesebbek és gyakoribbak a rohamai. Aki ellene áll a világosságnak és igazságnak, az keményebbé, ellenállóbbá válik, és egyre keserűbbé azok ellen, akik Istent szeretik, s megtartják parancsait.

A Szentlélek befolyása nem más, mint Krisztus élete a lélekben. Nem látjuk szemünkkel Krisztust és nem beszélünk vele, Szentlelke mégis olyan közel van hozzánk. A Szentlélek mindenki és mindenki által munkálkodik, aki befogadja Krisztust. Akik ismerik a Lélek bennük lakozását, megtermik a Lélek gyümölcseit – szeretetet, örömet, békét, hosszútűrést, gyöngédséget, jóságot, hűséget. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1111. o.

„Az odafelvalókkal törődjeteK, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben.” (Kol 3:2–4)

Széles látókörrel kell rendelkezniünk a Megváltóról, aki „Úr és Krisztus”. Néki adatott „minden hatalom”, hogy azoknak adja, akik hisznek az Ő nevében. Mi nem csak részben ismerjük el, hogy Krisztusnak jogában áll elvárni az imádatunkat és az engedelmisségünket, mint ahogy a tökéletes hitet is a részünkről. [...]

Őrizzétek meg a krisztusi fegyelmet! Engedjétek, hogy az Ő Igéje vezéreljen. Szívleljétek meg tanácsát: „Vegyétek föl magatokra az én igát, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29)

Buzgón imádkozom, hogy a gyülekezeteink mindenütt végezzenek komoly munkát a bizonyágtevés és a bűn elhagyása tekintetében. „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való” (2Pt 1:3). De milyen eszközökkel? „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18) – *This Day With God*, 290. o.

Március 16., csütörtök

Gyors ütemben közeledünk a ponthoz, mikor a gonoszok gonoszsága betelik. Isten próbaidőt szab ki a nemzeteknek. Világosságot és bizonyítékot küld, mely megmenti őket, ha befogadják. De ha elutasítják, mint a zsidók elutasították, fölháborodás és büntetés fog lesújtani rájuk. Ha az emberek nem hajlandók elfogadni az áldást, s inkább a sötétséget választják, mintsem a világosságot, akkor le kell aratniuk választásuk következményeit. „Mert az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát. S fölmutatja a föld a vért és el nem fedi megöletteit többé.”

A magát kereszténynek valló keresztény világ megy előre, mint régen a zsidó nép, a bűnösség egyre magasabb fokára, figyelmeztetést figyelmeztetés után utasítva vissza, elvetve az „így szól az Úr” kijelentést, miközben emberek meséinek adnak hitelt. Az Úr hamarosan felkel haragjában, s kitölti büntetéseit azokra, akik a Noé korabeli világ bűneit ismétlik meg... Isten hosszútűrésével, türelmével és kegyelmével kapcsolatos igazság az, hogy régóta halogatja büntetéseit, nem teszi a büntetést kevésbé szigorúvá, amikor az végül is elérkezik. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1143. o.

Krisztus követője gyakran kerül olyan helyzetbe, hogy nem tudja egyszerre Istent is szolgálni és evilági foglalatosságait is folytatni. Talán úgy tűnik, hogy az Isten egyszerű követelményei iránti engedelmesség egyidőben lehetetlenné teszi a megélhetés biztosítását... Ha megismerjük szavának hatalmát, akkor nem fogjuk követni Sátán

sugallatait, hogy élelmet szerezzünk vagy az életünket megmentjük. Csak ezt fogjuk kérdezni: „Mit kíván Isten? Mit ígér?” Ennek tudatában engedelmeskedünk akarátának, és bízunk ígéreteiben.

A Sátánnal való küzdelem végső nagy összecsapásában azok, akik hűségesek Istenhez, minden földi ellátást nélkülözni fognak. Mivel nem hajlandók Isten törvényét áthágni, hogy engedelmeskedjenek a földi hatalmaknak, nem vehetnek, és nem adhatnak. Végül halálra ítélik őket (lásd: Jel 13:11–17). Ám az ígélet így szól az engedelmeseknek: „Az magasságban lakozik, kőszálak csúcса a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” (Ésa 33:16) – *Jézus élete*, 121. o.

A bátorság, a lelkerő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számtalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, hogy bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. S ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól.

Régen, amikor pusztákba és hegyekbe űzték az őskeresztényeket, amikor földalatti börtönökben haltak meg éhség, hideg, kínzások miatt, amikor a vértanúhalál látszott az egyetlen kiútnak szorongatott helyzetükből, még örvendeztek is, hogy Isten méltónak találta őket arra, hogy szenvedjenek az értük megfeszített Krisztusért. Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz Isten népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 213. o.

12.

A HŰSÉG JUTALMAI

Március 18., szombat délután

Megérti-e a gyülekezet minden tagja, hogy amit kaptak, azt az Úr dicsőségére kell felhasználniuk? Isten pontosan feljegyzi minden földi ember cselekedetét, és amikor majd eljön a számvetés napja, a hűséges sáfár nem fog érdemeket felmutatni. Nem mondja majd, hogy ez az „én talentumom”, hanem így szól: „a te talentumod hozott még két talentumot”. Tudja, hogy ha nem bíztak volna rá ajándékot, akkor nem lett volna, mit kamatoztatnia. Úgy érzi, azzal csak a kötelességét teljesítette, hogy lelkiismeretesen végezte sáfári teendőit. Az igazi tőke az Úrtól jött, és az Ő ereje által sikerült kamatoztatnia azt. Csak az Úr nevét illeti dicséret! Tudja, hogy a rá bízott ajándékok nélkül örök pusztulás lett volna a sorsa.

Az Úr szinte meglepetésszerűen, váratlan módon adja jóváhagyását. Így szól: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.” – *Counsels on Stewardship*, 111–112. o.

Zarándok társaim! Még itt vagyunk a földi élet árnyai és zűrzavaraik között. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! Krisztus, aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik hisznek benne. A harc nemsokára véget ér Krisztus győzelmével. Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örökéletünk reménysége összpontosul. Ha majd nála leszünk, semminek tűnik ennek az életnek minden próbája és szenvedése.

Az előbbi dolgokra „...nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe”. „Ne vesztétek el hát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségünk, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Mert még egy igen, igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” „Izraelt megszabadítja

az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.” (Ésa 65:17; Zsid 10:35–37; Ésa 45:17) – *Próféták és királyok*, 731. o.

Jézusba vetett hitetek erőt ad céljaitokhoz, és következetessé teszi jellemeteket. Életetek minden boldogsága, békéje, öröme és sikere az Istenbe vetett őszinte, bizakodó hittől függ. Ez a hit az Isten parancsolatai iránti igaz engedelmségre vezet. Istenismeretetek és istenhitetek a legerősebb visszatartó erő a gonoszság cselekvésétől, és a legerősebb készítető erő a jóra. Higgyetek Jézusban, aki megbocsátja bűneiteket, és azt akarja, hogy boldogan éljete a mennyei hajlékokban, melyeket elkészített nektek. Azt akarja, hogy a jelenlétében éljete; hogy elnyerjete az örök életet és a dicsőség koronáját.

Isten parancsolatainak megtartásában már ebben az életben is nagy jutalom rejlik. Lelkiismeretünk nem vádol. Szívünk nem ellenségeskedik Istennel, hanem békességünk van vele. – *Isten fiai és leányai*, 45. o.

Március 19., vasárnap

Nem bátorít kételkedésre. Az Úr újra meg újra kinyilvánítja hatalmát és kegyelmét, amiből meg kell tanulnunk, hogy minden körülmények közt jobb a hitet ápolnunk, hitnek adnunk hangot, hit által cselekednünk. Ne engedjük meggyengíteni a szívünket és kezünket gyanakvó gondolatokra hallgatással, hogy a kétség és bizalmatlanság magját hintsék el szívünkben.

Az Úr együttműködik az akarattal és a tevékenységgel is. Az ember előjoga és kötelessége szaván fogni Istent, személyes üdvözítőjeként hinni Jézusban, és készségesen, azonnal engedelmeskedni Isten kegyelmes javaslatainak. A Szentírás isteni utasításait azért tanulmányozza, hogy elhiggye és engedelmeskedjen neki. Ne érzéseire alapozza hitét, hanem Isten szavára és a bizonyítékokra. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 928. o.

Nézz fel, nézz fel és növekedjen hited! Ez a hit irányítsa lépteidet azon a keskeny ösvényen, amely a város kapuin át a végtelenbe vezet a megváltottak részére készített, kötelékektől mentes, dicsőséges jövőbe. „Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg

az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövele közel van.” (Jak 5:7–8)

A megváltottak csak egy törvényt fognak ismerni: a menny törvényét. Mindnyájan egy boldog, összeforrt, dicsőítő és hálaadó család lesznek. Felettük a hajnalcsillagok kórusban énekelnek, és Isten fiai örömtől kiáltanak, miközben Isten és Krisztus közösen hirdetik: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé.” – *Próféták és királyok*, 732. o.

Jézus nemsokára visszajön, ezért vigyázva várjuk dicsőséges megjelenését. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy bármi is közénk és Krisztus közé ékelődjön. Meg kell tanulnunk a mennyei dicséneket, hogy amikor a küzdelmünk véget ér, Isten városában a mennyei kórushoz csatlakozhassunk. De melyik énekről van szó? „Dicséret, tisztesség és dicsőség a trónon ülő Báránynak örökkön örökké.” Ellenszegüléssel is találkozni fogunk, és Krisztus ügyéért meggyűlölnék bennünket az emberek, mint ahogy Sátán is, mert tudja, hogy Jézus követőiben mennyei erő lakozik, amellyel képesek megakadályozni a munkáját. Nincs módunkban elkerülni a vádakat.

Nem engedhetjük meg azt, hogy időnket mulandó dolgokra pazaroljuk, de még az Isten ügyével kapcsolatos dolgokra sem, ha úgy telnek el a napjaink, hogy nem húzódunk egyre közelebb Krisztus vérző sebeihez. Naponta beszéljünk vele. Bátorítást kapunk, hogy harcoljunk meg a hit nemes harcát. A küzdelem nehéz lesz, ha lelkesen akarjuk folytatni a hitéletünket, viszont ha teljesen odaszenteljük magunkat Krisztusnak, és elhatározzuk, hogy csak Őhöz ragaszkodunk, akkor visszaverhetjük az ellenség támadásait, és győztesen kerülhetünk ki a küzdelemből. – *Lift Him Up*, 372. o.

Március 20., hétfő

Semmi se gyengítse a jelen igazság erejét. Legyen a jelen igazság a felelősségünk. A harmadik angyal üzenetének meg kell tennie a magáét: olyan népet válasszon ki az egyházakból, akik az örök igazság alapzataán vetik meg lábukat.

Üzenetünk az élet vagy halál üzenete, s hagynunk kell, hogy annak látsszon, ami: Isten nagy hatalmának. Hirdessük azt teljes elsöprő erejével, akkor az Úr majd hatásossá teszi. Kiváltságunk nagy horderejű dolgokat elvárni, még Isten Lelkének megnyilvánulásait is. Ez az a hata-

lom, mely meggyőzi, megtéríti az embereket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 61. o.

Amikor Krisztus földi, tanítói működése végéhez közeledett, tudta, hogy művét tanítványai nemsokára személyes felügyelete nélkül viszik tovább; igyekezett őket bátorítani és a jövőre előkészíteni. Nem kecsgettette tanítványait csalfa reményekkel, hanem elmondta nekik mindazt, ami bekövetkezik, mintha csak nyitott könyvből olvasta volna. Tudta, hogy nemsokára búcsúzik, és itt kell hagynia őket, mint juhokat a farkasok között. Láta, miként üldözik majd, hogyan taszítják ki a zsinagógákból, és viszik tömlöcbe őket. Azt is tudta, hogy közülük néhányat megölnék majd bizonyágtételük miatt, melyet róla, a Messiásról tesznek. Fel is említett egyet-mást előttük. Egyszerűen és határozottan beszélt jövőjükéről, hogy nehéz óráikban megemlékezzenek majd szavaira, s így hitük benne, mint Megváltójukban megerősödjön.

Azonban reményt keltő és bátorító szavakat is intézett hozzájuk: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készíték néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4) Ti érettetek jöttem e világra, ti érettetek dolgoztam. Ha elmegyek is, teljes erővel fogok munkálkodni érettetek. Azért jöttem e világra, hogy előttetek megnyilatkozzam és tudjatok hinni bennem. Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, hogy velem együtt munkálkodjam érettetek. – *Az apostolok története*, 21. o.

Izrael előjárói azt állították, hogy ismerik a próféciákat, mégis hamis tanításokat hirdettek Krisztus eljövételével kapcsolatosan. Sátán becsapta őket, aminek következtében az első eljövételre várták mindazt a dicsőséget, ami Krisztus második eljövételét fogja jellemezni. A második eljövétel dicsőséges eseményeire vártak már az első eljövétel idején. Ennek tudható be, hogy amikor Jézus eljött, nem álltak készen a befogadására.

Csodálatos különbség figyelhető meg Krisztus első és második eljövetele között. Emberi nyelv ki sem fejezheti az ember Fiának második eljövételét leíró jeleneteket. Eljön az Ő dicsőségével, az Atya és a szent

angyalok dicsőségével, öröktől fogva viselt fényruhába öltözve. – *Lift Him Up*, 373. o.

Március 21., kedd

„És én, János, látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.” (Jel 21:2)

Az új Jeruzsálem, a megdicsőült új Föld fővárosa „ékes korona... Az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén”. „Benne volt Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jaspishoz.” (...) „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népe lesznek, és maga Isten lesz velük.” (Ésa 62:3; Jel 21:11, 24) [...]

„És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A Nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó, és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli Nap verőfényét. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fényvel önti el. A megváltottak az örök nappal Nap nélküli világosságában fognak járni. – *Isten csodálatos kegyelme*, 369. o.

Jézus Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a királyok Királya eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmassak a mennyei lények társaságára, mert a menny a szívükben él. [...]

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet... Nemsokára számtalan ajak énekl majd: „Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3). – *Isten csodálatos kegyelme*, 358. o.

Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: „Elődbe adtam ma néked az életet és a jót; a halált és gonoszt.” (5Móz 30:15) E bibliaversben említett halál nem

Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes „a második halál”-t állította szembe az örök élettel.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.” (Csel 24:15; 1Kor 15:22) A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, az „boldog és szent”. „Ezeken nincs hatalma a második halálnak” (Jel 20:6). – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Március 22., szerda

Azt hangoztatjuk, hogy az Úr második eljövetelére váró keresztények vagyunk. Ha ez így van, akkor mit kezdünk az időnkkel, az ismereteinkkel, a javainkkal, amelyek nem a mieink, hanem csak ránk lettek bízva, hogy az őszinteségünket próbára tegyék? Hozzuk ezeket Jézushoz. Kincseinket használjuk fel Isten ügyének előmenetelére. Ezáltal fogunk engedelmessé válni a parancsnak: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Mt 6:19–21)

Egyesek azt hiszik, hogy talentumokat csak bizonyos osztályhoz tartozó emberek kaptak, és ehhez az embercsoporthoz mások nem tartozhatnak, és természetesen nem is kaptak elhívást sem a munkára, sem a jutalomra. De a példázat nem erről beszél. Amikor a Gazda elhívta szolgálóit, mindenkinek feladatot adott. Az isteni család minden tagjának kötelessége felhasználni az Úr által rábízott eszközöket. – *Counsels on Stewardship*, 116–117. o.

Mindannyian, magas beosztásban levők és alacsony sorban élők, gazdagok és szegények kaptak talentumokat. Egyesek többet, mások

kevesebbet – a saját képességeik szerint. Isten áldása nyugszik meg a lelkes, szeretetteljes és szorgalmas munkásokon. Munkájuk sikeres lesz, lelkeket fognak megnyerni Isten országa számára, és múlhatatlan kincseket szereznek. Minden ember erkölcsi lény, ezért mindenkinek mennyei ajándékok adtak. A talentumok száma arányos a személyes képességeinkkel.

Isten minden embernek adott elvégzendő feladatot, és elvárja, hogy azt méltó módon szolgáltatassuk vissza. Attól, akinek egy talentumot adott, nem vár el tízet. A szegénytől nem vár el olyan irgalmas cselekedetet, amelyet csak a gazdag tehet. A szegény szenvedőtől sem vár el annyit, mint egy egészséges és erős embertől. Isten szívesen fogadja mindazt, ami egyetlen talentum felhasználásából is kamatozik, figyelembe véve, „amije kinek-kinek van, és nem a szerint, amije nincs”. – *Review and Herald*, 1886. február 23.

Isten... kincseket bízott ránk, amelyeket kamatoztatnunk kell. Ezek a kincsek nem a mieink, ezért ha magunknak tartjuk vissza, vagy a saját érdekünkben tékozzunk el, megszorítjuk Istent. Kötelesek vagyunk helyesen felhasználni azt, amit ránk bízott. Ha ez a kincs felhasználatlan marad, vagy ha a földre rejtjük, legyen szó akár egyetlen talentumról is, a Gazda számon fogja kérni rajtunk. Elvárja, hogy kamatostól adjuk vissza azt, ami az övé.

Az Úrnak visszaszolgáltattott minden talentum alapos vizsgálat alá esik. Isten szolgájának cselekedetei és kötelességei nem fognak jelentéktelen dolognak számítani. Mindenkit személyesen vizsgálnak meg, és számot kell adnia a rábízott talentumokról, hogy azokat felhasználta-e vagy ellenkezőleg, elásta. A jutalom a felhasznált talentumok arányában lesz megszabva, a büntetés pedig a helytelenül felhasznált talentumok szerint. – *Counsels on Stewardship*, 119. o.

Március 23., csütörtök

Isten Fia mindenkinek örököse volt, és neki ígérték a világ országai fölötti uralkodást és dicsőséget. Mégis, mikor megjelent a világon, gazdagság és dicsőség nélkül jelent meg. A világ nem értette meg Atyjával való egységét. Isteni jellemének kiválósága, dicsősége rejtve volt előttük. Ezért „utált és az emberektől elhagyott volt”. „Azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől.”

Ahogy Krisztus a világon élt, követőinek is úgy kell viselkedniük. Isten fiai ők, Krisztus örökös társai – övék lesz az ország. A világ nem érti meg jellemüket és szent hivatásukat. Nem érti befogadásukat Isten családjába. A világ előtt nem nyilvánvaló az Atyával és Fiúval való egységük és közösségük. Noha látják alázatukat és gyalázatukat, nem tűnik ki, hogy kicsodák, vagy hogy kik lesznek később. Nekik csak idegenek. A világ nem ismeri őket, és nem értékeli indítékaikat, amelyek cselekvésre készítetik az Úrban hívőket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 286. o.

Aki életét Istennek ajánlotta fel – az Ő gyermekei szolgálatára –, az kapcsolatba került vele, aki az egész világ összes javainak tulajdonosa. Életét változhatatlan ígéreték aranylánca fűzi az Örökkévalóhoz. A szükség és bánat óráiban az Úr nem hagyja magára. „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.” (Fil 4:19) A végső szükség órájában védelmet talál az irgalmas ember a részvételleljes Üdvözítő irgalmában: Isten befogadja az örökkévaló hajlékokba. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 24. o.

Krisztus áldozata által megváltva, vérében megtisztítva a bűntől, szentségébe öltözött, Pál önmagában hordozza azt a bizonyosságot, hogy lelke értékes Megváltója szemében. Élete Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Pál meggyőződött arról, hogy aki legyőzte a halált, meg is tudja őrizni azt, amit oltalmára bízott. Lelke megragadja az Üdvözítő ígéretét: „Én feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:40). Gondolata és reménysége Urának visszajövetelére irányul. Miközben a hóhér bárdja sújt felé, s a halál árnyékai gyűlnek a mártír köré, felszáll utolsó gondolata – miként a nagy ébredés hajnalán ez lesz majd első gondolata –, hogy találkozzon az Életadóval, aki örömmel üdvözli Atyja áldottainak országában.

Közel száz évszázad múlt el azóta, hogy Pál, a nagy apostol, mint Isten Igéjének tanúja és mint Jézus Krisztus bizonyágtevője, vérént ontotta. Noha egyetlen hűséges híve sem örökítette meg az utókor számára e szent ember életének utolsó pillanatait, azonban a Szentlélek ihletett kijelentése megőrizte számunkra utolsó bizonyágtételét. Szava harsány kürtzengésként hangzik azóta is minden korszakon át, és lelkesíti bátorságával Krisztus bizonyágtevőinek ezreit. Diadalmas öröme

átrezdül, visszhangzik lesújtott emberi szíveken, hogy Pállal együtt dobbanjon a Megváltó felé: „Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam; végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4:6–8) – *Az apostolok története*, 512–513. o.

Március 24., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „A napi szükségletek kielégítése” című fejezet.